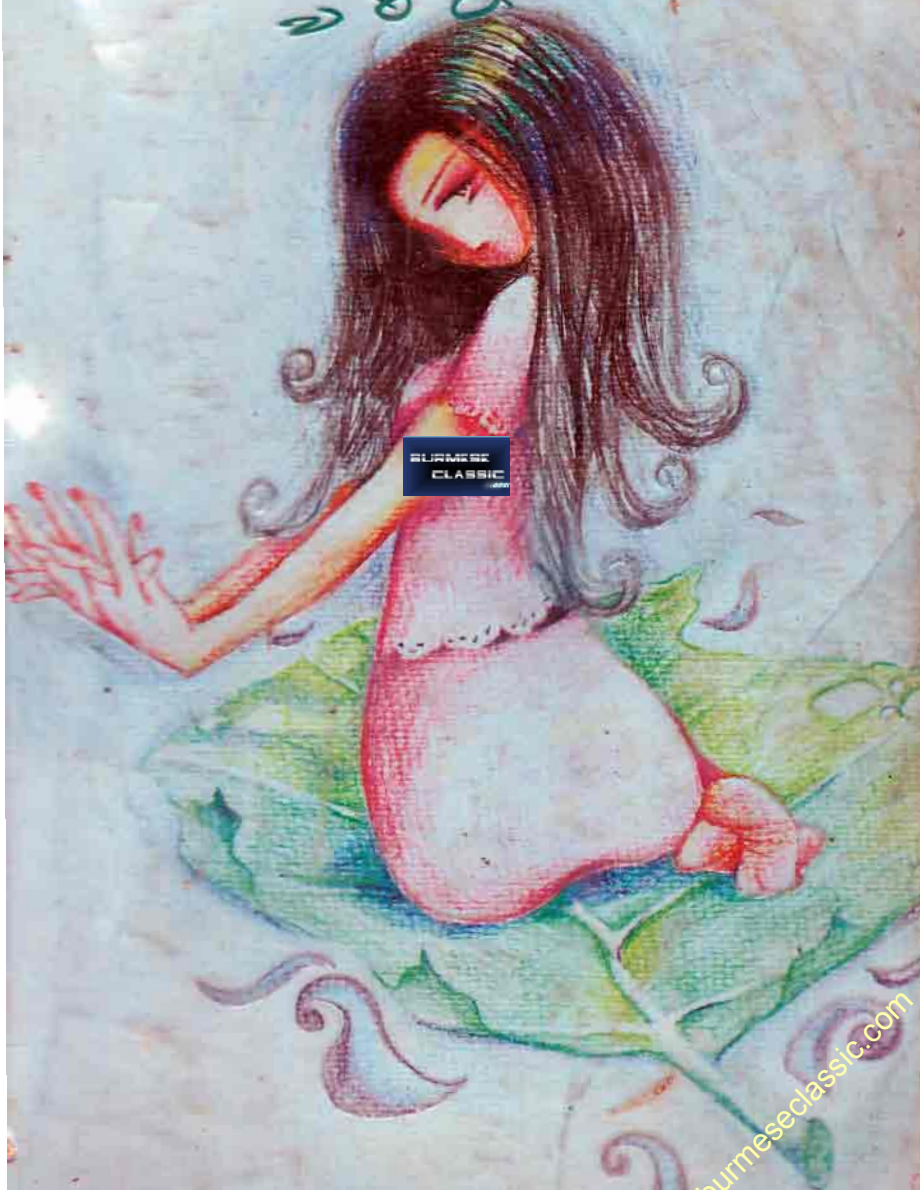

မိုး : မိုး : စာ : ဂ : ဝ

အကြည့်ဝက်

မိုးမိုး

BURMESE CLASSIC

၁၈၈၆

လောကမှာ ဘယ်သူမှ အပြစ်မကင်းပါဘူး။
လိပ်ညာခြင်းကို အပြစ်ဆိုသတ်မှတ်ပြီးကတည်းက ...

XXXX

၁၃

လောကမှာ ဘယ်သူမှ အပြစ်ပကင်းပါဘူး။
ဆိပ်ညာခြင်းကို အပြစ်ဆိုသတ်မှတ်ပြီးကတည်းက...

x x x x

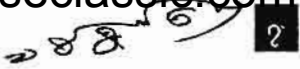

လက်ထဲတွင် ဟမ်းဖုန်းစပျောက်သည့်နေ့က ဤပြဿနာ
ပေါ်သည်။

မိဘလုပ်စာ အေးအေးဆေးဆေးထိုင်စား၊ ထိုင်သုံးဖြုန်းနေ
ရသော ဘဝက ငြီးငွေ့လွန်း၍ ဩစကြေးလျှို မိဘနှစ်ပါးအား
လက်အား၍ ဟမ်းဖုန်းတစ်လုံးကိုင်ချင်ကြောင်း ပူဆာလိုက်ရာမှ
ဤပြဿနာပေါ်သည်။

“သားရယ်... အိမ်မှာလည်း လိုင်းဖုန်းရှိနေရဲ့သားနဲ့
ဟမ်းဖုန်းက ဘာလုပ်မှာလဲ၊ အဖေတို့ဆို အလုပ်ရှုပ်လွန်းလို့ ဖုန်းကို

www.burmeseclassic.com

ပီတိထားရတာ”

ဩဇီ(ဩစတြေးလျ)မှ ဖခင်၏စကား။

“ဟာ... အဖေကလည်း အိမ်ဖုန်းဆိုတာ အိမ်မှာပဲသုံးရတာ။ သားအိမ်မှာမရှိရင် အဖေတို့နဲ့ ဘယ်လိုဆက်သွယ်မလဲ၊ အဖေတို့တို လမ်းမှာသတိရရင်တောင် သားကဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

အမှန်တော့ မိဘဆိုတာ ပိုက်ဆံလိုမှသတိရတာ။ ကျန်တဲ့ အချိန်ဆို သတိရဖို့ဝေးလို့ ရှိတယ်တောင်မထင်။

“မင်းသုံးဖြုန်းနေတာလဲ များပြီနော့၊ တလောကလည်း ဘားက ရေငတ်လို့ ရေဆင်းသောက်တာ ကရိန်းနဲ့တောင်ပြန်ဆွဲတင်ရတယ်ဆို”

မှန်ပေ၏။ မကြာသေးခင်ကမှ ကားက မြောင်းထဲကျသွား၍ မနည်းပြန်ဆွဲတင်၍ ပြင်ရသေး၏။

“အလုပ်အကိုင်ကလည်းမရှိ၊ ဒီလောက်တောင် သုံးဖြုန်းနေရင် နိုင်ငံခြားရောက်နေတဲ့ မိဘနှစ်ပါးလည်း အချုပ်နဲ့နီးပြီနော့”

“လုံခြုံတာပေါ့အဖေရာ၊ အဲလေ ဒီလောက်နဲ့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ငါဖြစ်တာက အကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ နင့်အမေလည်း ဟိုအတန်းရောက်တော့မယ်”

“ဖွဟဲ့... လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ၊ ဘယ်အတန်းလဲအဖေ”

“ဂုဏ်ထူးတန်းကိုပြောတာကွ၊ အခု ဩဇီမှာ ကျောင်းပြန်တက်နေတာကိုပြောတာ”

ကိုယ်ထင်တာမဟုတ်လို့ သက်ပြင်းချမိသည်။ နောက်နှုတ်က လွှတ်ခနဲ...

“ဪ... ဒီအမေကလည်း အသက်ကြီးမှ လက်ပေးသင်တုန်း”

“ဟေ့ကောင်... မင်းအမေကို ခွေးလို့ပြောတာလားကွ၊ ဟေ... ခွေးမသား”

“ဟင်... ဟင် ကျွန်တော်ပြောတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ အဖေပြောတာ”

“ငါဘာပြောလို့လဲကွ”

“ခွေးမသားဆို၊ အမေဘာဖြစ်သွားပြီလဲ”

“ကိန်”

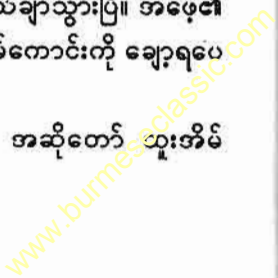
အဖေတောက်ခတ်လိုက်ပုံရသည်။ သို့သော် ဖုန်းသံက မကြည်၍ အထက်ပါအသံသာ ကြားလိုက်ရသည်။

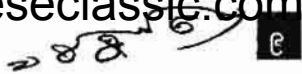
“ကျွန်တော်ပြောတာက ရိုးရိုးပါအဖေရာ၊ အမေက အသက်ကြီးမှ လက်ပေးပြီး စာပြန်သင်နေတာကိုပြောတာပါ။ အခုဟာက အမေ့ကို သတိရရင်လည်း ဆက်စရာဖုန်းက အဲ... အိမ်မှာတော့ ရှိတာပေါ့၊ လမ်းမှာဆို ဝက်သားတုတ်ထိုးဆိုင်မြင်ရင် အမေ့ကိုလွမ်းတယ်အဖေရာ၊ အရက်ဆိုင်မြင်တော့ အဖေ့ကိုလွမ်းတယ်အဖေရာ ဒါနဲ့စကားမစပ် အဖေရောချသေးလား”

“ချတယ်... အဲ... ဟေ့ကောင် ငါအရက်ဖြတ်ထားတာ ကြာပြီကွ၊ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးမှ လေးပက်သောက်တာ၊ အာ... ခွပ်ကုန်ပြီ၊ ကဲ ကဲ မင်းလိုချင်တဲ့ ဟမ်းဖုန်းကို မင်းဦးလေး ကဗျာဆရာရွေးဆီမှာပြောပြီး ငွေထုတ်လိုက်၊ အေး... သူပေးရင်တော့ယူ၊ မပေးရင်မလူနဲ့ ဒါပဲ”

ဝှပ်ခနဲ ဖုန်းချသွားသည်။ ဝမ်းသာလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်း။ တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးရဖို့ ငါးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း သေချာသွားပြီ။ အဖေ၏ ညီ ကဗျာဆရာ (လူအမည်သဲမောင်) သားအိမ်ကောင်းကို ချောရပေဦးမည်။

နာမည်ရင်း သဲမောင်ဖြစ်သော်ငြား အဆိုတော် သူးအိမ်

ဆင်ကို တစ်ဖက်သတ်လေးစားရချိန်တကား သူ၏ကလောင်အမည်
 တို့ ထူးအိမ်သင်အဖြစ် ပြောင်းလဲချင်သော်လည်း အများက အပြစ်
 တင်မည်ကြောက်၍ ကတစ်ကြောင်း၊ နေ့နံမကိုက်သည်က
 တစ်ကြောင်း တို့ကြောင့် နေ့သင့်နံသင့် သားအိမ်ကောင်းဟူသော
 ကလောင်အမည်နှင့်သာ ပျော်မွေ့နေရလေတော့သည်။ ဒါကို ဘဝ
 တူကဗျာဆရာများ ကဗျာရေးဖော်များက သူ့အား ချစ်စနိုးဖြင့်
 သားအိမ်ကောင်းဟု ခေါ်ရမည့်အစား ရေးတော့အမှန် ဖတ်တော့
 အသံဆိုသည့်အတိုင်း

“(သား)သအိမ်ခေါင်း၊ ကိုသအိမ်၊ ဦးသအိမ်ခေါင်း”ဟုသာ
 ခေါ်တွင်ကြလေသည်။ ဤသည်ကိုလည်း သူက ပီတိဖြစ်၏။
 ယခုလည်း...

xxxxx

“ဦးသားအိမ်(အသံထွက်ဖြင့်သာဖတ်ပါ။)

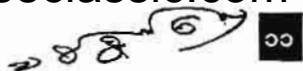
ဘောပင်ကိုင်ထားလျက် သဘောခွေသွားပုံရသည်။ ပျော့ကျ
သွား၏။ သူကလောင်အမည်ကို လွန်စွာတန်ဖိုးထား၍ ဖြစ်၏။

“ဦးသားအိမ်ကဗျာတွေ အခုတက်လာတယ်နော်”

အမြောက်ကြိုက်မို့ မြောက်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဒါကို
ကြီးရင်ပြီးရော အမြောက်သာမက စိန်ပြောင်းပါကြိုက်သော
ဝမ်းတွင်းရူး ဦးဖြစ်သူက. . .

“ဒါပေါ့ကွ. . . သားအိမ်ကသန္ဓေတည်လာတဲ့ သဘောပေါ့

ကွ”

“ယောက်ျားလေးလား၊ မိန်းကလေးလား”

“ယောက်ျား၊ အဲ... ဘာ... ဘာပြောတာလဲကွ၊ ကဗျာမှာ
ယောက်ျားမိန်းမ မရှိဘူး၊ လောဘ၊ မောဟ မရှိဘူးကွ၊ ဒေါသရှိတယ်
နာန်မာနရှိတယ်၊ အဲဒါမှတ်ထား”

ပြောပုံတိုက ကဗျာသံစာသံပါနေ၏။ ဒါကို အလိုက်တသိ
ခြန်လျှော့ရင်း...

“ဪ... ဟုတ်သား၊ အဲ အခုတလော ဦးသားအိမ်ရေးတဲ့
ကဗျာတွေက သိပ်ခမ်းနားတာပဲနော်”

“ဘယ်ရမလဲ... မင်းသိပါတယ်၊ သားအိမ်ကောင်းကကြီး
တယ်”

“ခစ်”

ကျွန်တော့်ခိုးရယ်သံကြောင့် သူ့မျက်မှောင်ကျုံ့၍ လှည့်
ကြည့်သည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်းဘာခိုးရယ်တာလဲကွ ဟေ”

မျက်နှာပိုးကို ချက်ချင်းပြန်ယတ်ရင်း...

“ခိုးရယ်တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကဗျာဆရာ သားအိမ်ကောင်းက
ခေတ်ရှေ့ပြေးပြီး ကဗျာအသုံးအနှုန်းတွေမြင့်တယ်လို့”

နဂိုက ဝမ်းတွင်းရွှေမို့ ချက်ချင်းပြန်ဝင့်သွားသည်။

“မှန်ပါ... သားအိမ်ကောင်းက ကြီးလည်းကြီး၊ မြင့်လည်း
မြင့်တယ်”

“ကလေးလိုချင် ချက်ချင်းရနိုင်တဲ့ အနေအထားပေါ့နော်”

“ဘာ”

“ဪ... ကဗျာကလေးများ လိုချင် ချက်ချင်းရနိုင်တာ
ပေါ့လို့၊ အဲ... အခုတလော ဦးလေးရဲ့ကဗျာတစ်ပုဒ် သိပ်လူကြိုက်
များနေတယ်နော်”

သူ မျက်မှောင်ကျုံ့သွား၏။

“အေး... ရေးတာလည်းများ၊ နာမည်ကြီးတာလည်းများ တော့ ဘယ်ကဗျာလဲမသိဘူး”

အမှန်တော့ ကဗျာနုသစ်တို့၊ အသစ်တို့၏ကဗျာ၊ ရင်ဖွင့်သံ ကဗျာတို့ စသည်ဖြင့် ကလောင်သစ်ကဏ္ဍမှာတင် သုံးလေးပုဒ်လား ပါဖူးတာ။ ဒါကိုတောင် သူ့ကိုယ်သူ ဝါရင့်ကလောင်ရှင်ကြီးအတိုင်း။

ကိုယ်ကလည်း တယ်လီဖုန်းလိုချင်နေသူမို့ အချို့သတ်၊ အကြိုက်ပေးရမည်မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့်...

“ဟိုလေဗျာ... သားအိမ်ကောင်းရဲ့ကင်ဆာဆိုတာလေ”

သူက အမှတ်ရသွားသလိုဖြင့် ရှေ့စားပွဲကို လက်ဖြင့်တဖြန်း ဖြန်းပုတ်ပြီး...

“ဪ... သားအိမ်ကောင်းကင်ဆာ၊ သားအိမ်ခေါင်း ကင်ဆာ၊ အဲဒါကိုပြောတာလား”

သူ့ဘာသာသူပြောပြီး မြိန်သွားသည်။ ကဗျာဆရာနှင့်တူ အောင်ဆိုပြီး တမင်မရှိရှိအောင်ထားထားသော မေးမွေးနှစ်ပင်သုံး ပင်ကိုပွတ်ပြီး...

“သားအိမ်ကောင်းကင်ဆာဆိုတာ သိပ်တန်ဖိုးရှိတာပေါ့ကွာ၊ ပညာပေးလေးလည်းဆန် ကဗျာကလည်းလှတာကိုး”

“ဟုတ်ပါဦးရာ... တိုတိုလေးနဲ့ထိတယ်ဆိုတာ အဲဒီကဗျာ မျိုး... ဘာတဲ့”

“တစ်စက္ကန့်တွင် အမျိုးသမီးလေးယောက်နှုန်း ဤရောဂါ နဲ့သေနေကြသည်ဆိုတာလေ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူ့မျက်နှာကြီးရဲကာ ရူးရှူးရှူးရှူး ဖြစ်သွားသည်။

“ဟေ့ကောင်... အဲဒါကြော်ငြာကွ၊ ငါ့ကဗျာမဟုတ်ဘူး၊

www.burmeseclassic.com

ဆာတ်... ဒီကောင်ကွာ ကဗျာမှန်းမသိ၊ ကြော်ငြာမှန်းမသိ”

ပြောပြီးမှ မှားသွားမှန်းသိရသည်။ မဂ္ဂဇင်းဂျာနယ်များတွင်
အခြားနေသော ကြော်ငြာနှင့် ကိုယ့်ဦး၏ ကလောင်အမည်ရောသွား
တာကိုး။ သူရေးတာက နာမည်မကြီး။ ဟိုကြော်ငြာက နာမည်ကြီးမို့
စိတ်စွဲသွားခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်မှ အသေအချာပြန်စဉ်းစားပြီး... .

“ဪ... မှတ်မိပြီ၊ မှတ်မိပြီ၊ ဟိုလေ”

“ညကလကိုလိုက်၊ လက ညကိုလိုက်
လူကလကိုလိုက်၊ ညကလူကိုလိုက်
ညကလကိုစား၊ ညကလူကိုစား
လိုက်စားခြင်းများစွာ... ရောဂါ ကင်ဆာ”

“ဆိုတာလေ ဦးရယ် သိပ်အဓိပ္ပာယ်ရှိတာပဲ၊ အဲဒါ ဘာတွေ
ရေးထားတာလဲဟင်”

“အင်... အင်”

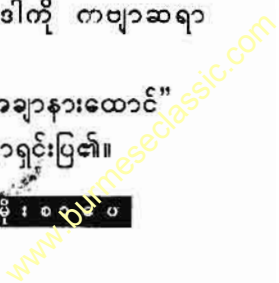
ပထမတော့ ကော်လံတထောင်ထောင်လုပ်နေသေး၏။
ဘာရေးထားတာလဲဟုမေးလိုက်မှ အုန်းသီးကြီးအလုံးလိုက် မျှီချလိုက်
ရသူလို နင်သွားပုံရ၏။

“မင်းကလည်းတစ်မှောင့်၊ သိပ်အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်လည်းပြော
သေး၊ ဘာရေးထားတာလဲပြောသေးဆိုတော့ ငါက ဘာကိုပြောပြရ
မှာလဲ”

“ဟိုလေ... ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ရေးထားလဲလို့ သိချင်တာပါ
အဟဲ”

မနည်းမျက်နှာကို ဖြဲ၍ဖားရ၏။ ဒါကို ကဗျာဆရာ
သားအိမ်ကောင်းက ကိုယ်ကိုမတ်၍

“သိပ်လေးနက်တာပေါ့ကွာ၊ အသေအချာနားထောင်”
ဆိုကာ သူ၏ကင်ဆာကို အသေအချာရှင်းပြ၏။

“ညကလကိုလိုက် ဆိုတာ ညကလကိုလိုက်တာပေါ့ကွာ၊ မှတ်နော်၊ မှတ်မှတ်၊ အဲ လကညကိုလိုက်ဆိုတာက လကညကိုလိုက် တာပေါ့၊ ရှင်းတယ်မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှင်းပါတယ်”

ရှင်းတာမှ အတော်ရှင်းပါတယ်ကွယ်။ ဘာမှကိုမရှုပ်တာ။

“အဲ... အဲဒီလိုပဲ လူကလကိုလိုက်ဆိုတာ လူကလကို လိုက် တာပေါ့၊ ညကလကိုလိုက်ဆိုတာက ညကလကိုလိုက်တာပေါ့၊ အဲဒီကမှ တစ်ဆင့်”

“ဦးလေး... ဦးလေး”

“ဟင်... ဟင်”

စကားမဆုံးခင် ဖြတ်တားလိုက်ရသည်။ သည်အချိန်မှာမှ အကွက်ကောင်းမည်ကိုး။

“အဲဒီကဗျာအဓိပ္ပာယ်ကို ကျွန်တော်သိချင်တာမဟုတ်ဘူး ဟု”

“ဟင်... ဘာ... ဘာ”

သားအိမ်ကောင်းကြီး ပြူးလာသည်။ မျက်လုံး။

“ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ကောင်မလေးဗျ”

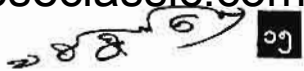
“ဟယ်”

သူ့ရင်ဘတ်သူဖိသည်။ တစ်ချက်ပစ်၊ တစ်ချက်ထိမို့ ဆက် တွန်းရသည်။

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးရ၊ သူက ကဗျာဆရာ သားအိမ်ကောင်း ကို သိပ်လေးစားတာ”

“အဟွန်း”

အမူလွန်သွားခြင်းဖြစ်၏။ မသိသူများအတွက်တော့ အမူ လွန်နေသလို။

“ကောင်မလေးက ဖြူဖြူချောချော
သေးဗျ၊ အဲဒါ သူကကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆက်ပေး
ဖို့ အမြဲပြောတာ”

“ခေါ် . . . ခေါ်လာလို့ က်လေကွာ၊
မင်းကလည်း ဒီလောက်လေးစားနေမှတော့ သူ
သူလည်းတွေ့ . . . တွေ့ချင်ရှာမှာပေါ့၊ ဂလု”

တံတွေးမျိုးချသံက အတော်ကျယ်သည်။
ကျွန်တော်လည်း ဟန်ကျပန်ကျ ခေါင်းကုတ်
ပြုရသေး၏။ လူပျိုကြီးများ မိန်းမနှင့်များလျှင်
ရသည်ချည်း။ (ကိုယ်တွေ့)

“ချက်ချင်းကြီးခေါ်လာလို့ ရင်းနှီးမှု
တွေ လွန်ကဲသွားရင်”

“ခစ် . . . ခစ် . . . ခစ်”

ဝမ်းသာလုံးဆို့ပြီး တက်မလိုပါဖြစ်
သွား၏။ ပြီးမှ ဘယ်လိုမှ ပြန်တည်၍ မရသော
ရုပ်ကြီးဖြင့် . . .

“အေးကွ . . . ငါကလည်း တစ်ခုခက်
တာက ကဗျာသာမကဘဲ ရုပ်ပါအောင်နေလေ
တော့ ကောင်မလေး စိတ်မထိန်းနိုင်ရင်ခက်
မယ်ကွ၊ သူ့မှာက လေးစားရင်းစွဲကရှိတော့လေ၊
ဟီးဟီး”

အမှန်တော့ သူ့လိုရုပ်မျိုး ဘယ်မိန်း
ကလေးမှ လက်သနခံ၍ ပါးပင်ချချင်မည်မထင်။
တော်တရော်တွေ့လျှင် ထိုသို့ပင်တွေ့ရမည်။

“အဲဒီတော့ ဦးလေးအနေနဲ့ တယ်လီ

ဖုန်းလေးနဲ့အရင်”

“ဟေ... ဒီလိုလား”

အသံက တက်ကြွမှုဖြင့် အောင်ပြီးကြည်နေသည်။
ပြီးနောက် ငုတ်တုတ်ထထိုင်ပြီး...

“ဒါ... ဒါဆိုလည်း သွား သွားဆက်ခိုင်းလိုက်လေကွာ၊
ငါစောင့်နေမယ်”

အတင်းတွန်းလွှတ်မလိုပါ ဖြစ်နေ၏။ ကိုယ်ကသာ
ဟန်မပျက်ဖြင့်...

“အဲဒီလိုလည်းမဖြစ်ဘူးဗျ၊ သူ့ဆက်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူက သိပ်ချမ်းသာတာဗျ၊ မာနလည်းကြီးတယ်၊ ဦးလေးကို
မို့ သူ့စကားပြောချင်တာ၊ အိမ်ပေါ်က အိမ်အောက်လည်း ဆင်းတာ
မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ပြီး ဟမ်းဖုန်းမရှိတဲ့သူဆို သူက စကားပြောချင်
တာမဟုတ်ဘူး”

“ဟေ”

မျက်လုံးအစုံ ပြူးသော်လည်း မျှော်လင့်ချက်တွေ လျော့ကျ
သွားတာမြင်ရ၏။ နောက် မသင်္ကာသလိုမျက်နှာကို ပြန်ဝေကြည့်ပြီး

“မင်းမိတ်ဆွေတွေထဲမှာ အဲဒီလောက်အဆင့်မြင့်တဲ့သူ
ငါတစ်ခါမှ မကြားဖူးဘူးနော၊ ဘယ်ကေတီဝီကကောင်မလဲ
ဟေ့ကောင်”

“အာ... ဦးလေးကလည်း တကယ်ဗျာ၊ ရုပ်ကလည်းသိပ်
ချောတာ”

“ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ ငါ့ကောင်ရ၊ ငါတော့ အညာခံနေရ
ပြီထင်တယ်”

မသင်္ကာသလို ပြန်မေးသည်။ ကိုယ်လည်း ကိုယ့်ကိစ္စ

အောင်မြင်တော့မှာမို့... .

“တကယ်ပြောတာဗျ၊ သူက ဦးလေးကို ‘သိပ်လေးစားတာ၊ ဒါပေမဲ့ ဦးလေးမှာက ဟမ်းဖုန်းမရှိတော့’”

“ကဗျာဆရာက ဟမ်းဖုန်းဘယ်လိုကိုင်နိုင်မှာလဲကွာ၊ နောက်ပြီး အလုပ်ကလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ အခုတောင် မင်းအဖေ ထိုက်ပို့တာလေး ချွေတာစားနေရတာ၊ ဟမ်းဖုန်းတော့”

“အာ... ဦးလေးကလည်း ခေတ်ရှေ့ပြေး ကဗျာဆရာလုပ် ပြီး တုံးပါဗျာ၊ အခုခေတ်မှာ မြင်ကြည့်လိုက်ပါ။ အခုဒီစာရေးနေတဲ့ စာရေးဆရာ အကြည်တော်ဆိုရင် ဟမ်းဖုန်းသုံးလေးလုံးတောင် ခါးချိတ်ထားတာ၊ အရူးကြီးကျနေတာပဲ”

ဦးသားအိမ်ကောင်း ခေါင်းထောင်သွား၏။ ပြီးနောက် မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ရင်း... .

“အာ... ဒီကောင်က အကြွားထူပါကွာ၊ စာအုပ်ထဲမှာမို့ အပြင်မှာဆို ဒီကောင်ကို ငါ နားရင်းအုပ်တယ်” (တွေလား ဇာတ် ကောင်က စာရေးဆရာကို စော်ကားတယ်ဆိုတာ အဲဒီလိုမို့။ မှတ်ထား)

“အဲဒါပြောတာဗျ၊ ဒီလိုလူတောင် ဟမ်းဖုန်းကိုင်ရင် ဦးလေး က သူဌေးညီ ကဗျာဆရာပဲ ဘာလို့ဟမ်းဖုန်းမကိုင်နိုင်ရမှာလဲ”

သူ မရိုးမရွှဖြစ်သွားပုံရ၏။ သို့သော်... .

“မင်းကလည်းကွာ... မင်းအဖေပိုက်ဆံက ငါ့ပိုက်ဆံမှ မဟုတ်တာ၊ လိုချင်ရင် မင်းအဖေကို ပြောရမှာကွာ၊ ငါပြောရင် ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူးကွာ”

“ကျွန်တော်ပြောပြီးပြီ”

“ဟင်”

သူ၏မျက်လုံးများ ရောင်စဉ်ခုနစ်သွယ် လဲဖြာသွား၏။

www.burmeseclassic.com

“တကယ်... တကယ်လား”

ကျွန်တော် ခေါင်းခပ်သွက်သွက်ညိတ်ပြလိုက်၏။

ပြီးနောက်...

“အဲဒါ... မင်းဦးလေးကိုပြောပြီး ပိုက်ဆံထုတ်လိုက်တဲ့”

ကျွန်တော့်စကားကို ဦးဖြစ်သူ သားအိမ်ကောင်းက

ချက်ချင်းခုန်ထပြီး...

“ဟား... ဟား ဟမ်းဖုန်းသာရလို့ကတော့ကွာ အိမ်ရှေ့ကို

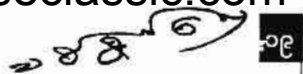
ထွက်ပြီး ဟမ်းဖုန်း နားနားကပ်ပြီး...”

“ဟဲလို့... သားအိမ်ကောင်းပါ၊ ကင်ဆာအကြောင်း

ဆွေးနွေးချင်လို့လား”

“ဟဲလို့”

xxxx

“ဟဲလို”
 ထိုကဲ့သို့ အင်မတန် ဆတ်ဆော့ချင်စရာကောင်းသော
 ဝစ္စည်းကြီး လက်ထဲရောက်လာသည့်အခါ နဂိုဆတ်ဆော့ချင်စိတ်
 ပြင်းသော ကျွန်တော့်အဖို့ လွန်စွာဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာ ဖြစ်နေတော့
 သည်။

“ဦးထွန်းလွင်လားခင်ဗျာ”
 “.....”

“ဪ... မဟုတ်ဘူးလား၊ ဒါနဲ့ ဒေါ်သီတာရောဂါလား”
 “.....”

“ခင်ဗျာ... ဒေါ်သိတာ သေပြီ၊ ဘယ်တုန်းက သေသွားတာလဲခင်ဗျာ၊ သူ့သေမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်ကိုလည်း ပြောမသွားဘူး”

“.....”

“ဪ... ဟုတ်ပါရဲ့ သေပြီးမှတော့ ဘယ်ပြန်ရှင်ပါတော့မလဲနော်”

“.....”

“ဟုတ်ကဲ့... ဟုတ်ကဲ့... ဟဲလို... ဟဲလို”

တစ်ဖက်မှ ဖုန်းချသွားသည်။

သူငယ်ချင်းများဆီဆက်။ အသိမှန်သမျှဆီဆက်။ ပြီးနောက် ဆက်စရာမရှိတော့သောအခါ တွေ့ကရာနံပါတ်နှိပ်၍ ကြုံရာလူနှင့် ပြော။ ပြောလို့ဝလျှင် ခဏနား။ ပြီးလျှင် ကြုံရာနံပါတ်ကို ထပ်နှိပ်။ ယောက်ျားကြီးများဆိုလျှင်နောက်။ မိန်းကလေးများဆိုကျူနှင့် လွန်စွာ ပီတိဖြစ်ဖွယ်ရှိနေ၏။ အများအခေါ်တော့ ဖုန်းသရဲပေါ့။

တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ကိုင်ပြီး တွေ့ကရာနံပါတ် ထပ်နှိပ်လိုက်သည်။

“ဟဲလို”

“အဒေါ်... အဒေါ်သမီးရှိလား”

“ဟင်... ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ”

“ဟိုလေ... ဥမ္မာလေ”

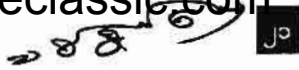
“ဟဲ့... ငါ့သမီးထဲမှာ ဥမ္မာမရှိဘူး၊ နီလာနဲ့ ကလျာပဲရှိ

တယ်”

“အဲဒါဆို နီလာကိုခေါ်ပေး”

“နီလာကို... အေး ဘယ်သူလို့ပြောရမလဲ”

“သူ့သူငယ်ချင်းလို့ ပြောလိုက်ပါ”

“ဟင်. . . နီလာမှာ သူငယ်ချင်းရှိလား၊ နီလာရေ နင့်သူငယ်
ချင်းတဲ့”

ခဏတိတ်သွားသည်။ ခဏနေမှ. . .

“ဟဲလို”

“နီလာလား”

“ဟုတ်ကဲ့ချင့်”

စကားတတ်ကာစ ကလေးလေး။ သူရယ်ချင်သွား၏။

“နီလာ ဘာလုပ်နေလဲ”

“ချိုဘူးကြိုနေတာချင့်”

“ကြိုလို့ကောင်းလား”

“ကောင်းတယ်ချင့်”

“ဒါဆို ဦးလည်းလာကြိုမယ်နော်”

“မေမေ. . . ဦးဦးက ချိုကြိုချင်လို့တဲ့”

“သေချင်းဆိုးကြီးလို့ ပြန်ပြောလိုက်”

“တေကောပန်းကြီး”

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မိရင်း တယ်လီဖုန်းကို ပြန်ချလိုက်
သည်။

“ခပ် ခပ် ခပ်”

ကလေးစကားများကို ပြန်ကြားယောင်ရင်း အတန်ကြာရယ်
နေမိသည်။ ဖုန်းသရဲလုပ်ရတာ အင်မတန်ပျော်စရာကောင်းနေ
သည်။ ကိုယ့်ကို ဘယ်သူမှမတွေ့ရတာကိုး။ ပြောချင်တာ လွတ်လွတ်
လပ်လပ်ပြောလို့ရသည်ပဲ။

ခဏနားပြီး ဝီစကီတစ်ဖန်ခွက်စပ်လိုက်သည်။ ဦးဖြစ်သူ
သားအိမ်ကောင်း မြို့ထဲသို့ ကဗျာပို့ထွက်သွား၍ အိမ်မှာ လုပ်ချင်

တိုင်းလုပ်လို့ရနေသည်။ ဦးသားအိမ်ကောင်း မဂ္ဂဇင်းတိုက်များသို့ ကဗျာပို့ထွက်လျှင် တော်ရုံနှင့် ပြန်ရောက်မည်မဟုတ်။ မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာများဖြစ်သော သျှီသူအောင်၊ လွမ်းဝေနိုင်၊ ကျော်သီဟတို့ နှင့်တွေ့လျှင် ယမကာဆိုင်သို့ သေချာပေါက်ရောက်မည်။ ထိုသို့ ရောက်လျှင် လေးဘက်ထောက်လောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်ပေတော့မည်။ မဟုတ်လျှင်လည်း ကေတီဝီတွင် ညနက်ပေတော့မည်။

ဝီစကီခွက်ကို နှုတ်ခမ်းနားတေ့စုပ်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေပြန်သည်။ သူငယ်ချင်းများနှင့် တစ်နေရာရာချိန်းပြီး လျှောက်လည်ရလျှင် အကောင်းသားဟု စိတ်ထဲတွေးမိသေး၏။ နောက်မှ . .

“မထူးပါဘူးလေ၊ ဖုန်းသရဲလုပ်နေတာပဲ အန္တရာယ်ကင်းပါတယ်”

ဟု စဉ်းစားမိပြီး တွေ့ကရာနံပါတ်နှိပ်လိုက်သည်။

“တူ”ခနဲ တယ်လီဖုန်းမြည်သံ။

“ဟဲလို”

တစ်ဖက်မှ မိန်းကလေးအသံချိုချိုကြားတော့ နှုတ်ခမ်းဝတေ့ထားသော ဝီစကီခွက်ကိုပင် ဖူးခနဲ မှုတ်ထုတ်မိသည်။

“ဟဲလို”

တစ်ဖက်မှ ထပ်မံထူးသံ။ ပြောစရာစကားများ ကြိုတင်ကြံစည်ထားခြင်းမရှိ။

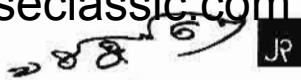
ထို့ကြောင့်

“မင်း ကိုယ့်ကိုလက်ထပ်မလား”

“ရှင်”

တစ်ဖက်မှ အသံတိတ်သွား၏။ ထိုတော့မှ ကိုယ်ပြောတာ လွန်သွားမှန်းသိပြီး ပြန်တောင်းပန်ရန် ပြင်ဆင်ချိန်

“ဟုတ်ကဲ့ . . . လက်ထပ်ပါ့မယ်၊ အခုပြောနေတာ သယ်သူ

ထဲတင်”

“ဟင်... ဟော”

တစ်ဖက်မှစကားကြောင့် ရုတ်တရက် ကြောင်သွားမိသည်။
လူနာမည်တောင်မသိဘဲ ချက်ချင်းကြီးလက်ခံလိုက်တော့ ကြောင်နေ
မိသည်။ နောက်မှ ကတုန်ကယင်နှင့်...

“ကျော်... ကျော်ရဲ့ပါ”

“ဪ”

တစ်ဖက်မှ အသံတိတ်သွားပြန်သည်။ နောက်မှ...

“ရှင်... ကျွန်မကို တကယ်လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန်
နေ့လယ်နှစ်နာရီမှာ ကန်တော်ကြီးထဲက ကရဝိက်အရှေ့က
ဆက်ဆက်စောင့်နေပါ။ ကျွန်မလာခဲ့မယ်။ ရှင့်မှာကားရှိလား”

“ဟုတ်... ဟုတ် ရှိပါတယ်”

“ဒါဆို ကားနံပါတ်ပြော”

“၄၁... ပါ”

အလိုလိုနေရင်း အဖြေပေးမိနေသည်။

“မှတ်ပုံတင်နံပါတ်က”

“၁၀/ အလမ(နိုင်)”

ဘာမှန်းမသိဘဲ ယောင်ယောင်ကန်းကန်းနှင့် မေးသမျှ
ဖြေနေမိသည်။

“နေရပ်လိပ်စာက”

“အင်းယားမြိုင်လမ်း”

“ဟုတ်ပြီ၊ ရှင့်နေရပ်လိပ်စာရော၊ ဖုန်းနံပါတ်ရောပြီ၊ မနက်
ဖြန်နှစ်နာရီမှာ ကရဝိက်ရှေ့မှာ ကျွန်မကိုလာခိုးပါ။ မလာလို့ကတော့
ရဲတိုင်ပြီး ဖမ်းခိုင်းမယ်၊ ဒါပဲ”

ဖုန်းကို ခွပ်ခနဲချသွားသည်။

“ဟဲလို. . . ဟဲလို”

တစ်ဖက်မှ အသံမကြားတော့။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ရင်တွေတဒိုင်းဒိုင်း ဖုန်းချသွားသံ တီတီသာ အဆက်မပြတ်ကြားနေရသည်။ ဖုန်းကို နားနားက မခွာနိုင်သေး။ ခုန်နေမိသည်။

သက်သာလိုသက်သာငြား ဝီစကီဖန်ခွက်ကိုမော့သောက်လိုက်သည်။ ရင်ခုန်သံက ပြောင်းမသွား။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းလည်းမသိ။

“အချစ်ဆိုတာ တစ်ရာဖိုးသုံးထည်ကွ။ သျှီသူအောင်ကွာကဗျာဆရာလုပ်ပြီး ဒီတစ်ခွန်းပဲတတ်တယ်”

သားအိမ်ကောင်းတို့ အမူးလွန်ကာ လေးဖက်ထောက်၍ ပြန်ရောက်လာသည်။

“ဟေ့ကောင်. . . ကျော်ရဲ့ ငါဒီနေ့ ဘယ်သူနဲ့တွေ့လာတယ်ထင်လဲ”

ဦးလေးမှာ မြို့ထဲသွားပြီး အနုပညာရှင်တွေနဲ့ ခင်ရတာ လွန်စွာပျော်သူဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ တစ်ယောက်လောက်နှင့် ခင်ရလျှင် ပြောမဆုံးကြားမဆုံး။

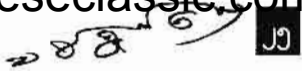
“ဘယ်သူနဲ့လဲ ဦးလေး”

“ဟိုလေကွာ. . . သီချင်းလည်းရေးတယ်၊ သီချင်းလည်းဆိုတယ်၊ စာလည်းရေးတယ်ကွ။ အခု ဇာတ်ညွှန်းတောင်ရေးဆိုလား”

သူပြောသမျှဆို အစုံလုပ်၊ စွယ်စုံရမို့ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ဘယ်. . . ဘယ်သူလဲဦးလေး”

“ဟိုလေကွာ. . . နာမည်တောင်မေ့သွားပြီ၊ ဒီကောင်ကို ကြည့်ရင် သားရေနဲ့ အမွှေးပဲပါတာလေ၊ သူ့နာမည်က သားရေလား၊ အမွှေးလား တစ်ခုခုပဲလို့”

“အရိုးပါဆိုနေမှ ဦးလေးရာ”

“အေး... အဲဒီအရိုးနဲ့တွေ့ခဲ့တာ သူက”

လူကသာ ခေါင်းမထောင်နိုင်တာက ကြားရမည်ဆိုလျှင်
မိုးမိုးလိုက်သူမို့ လေးဖက်ကြီးသာ ကြားနေလေတော့၏။

ကိုယ်လည်း ဘုမသိဘမသိနှင့် ဖုန်းဆက်ကောင်းပြီး မိန်းမ
ရတော့မှာမို့ ရင်တွေတခိုင်ခိုင်းခုန်နေသည်။

xxxxx

ကင်းဘတ်(စ်)အဖြူကို ဘောင်ကျစ်ထားပါ။
 ရှေ့တွင် ရောင်စုံဆေးခွက်များရှိ၏။
 စိတ်ကြိုက်ဆေးခြယ်လိုက်ပါ။
 ထိုအရာသည် ခင်ဗျားဘဝဖြစ်၏။
 အကယ်၍ ကိုယ်တိုင်ဆေးမခြယ်ချင်လျှင်
 အဖြူအတိုင်းထားပါ။
 ပတ်ဝန်းကျင်က ဆေးခြယ်ပေးလိမ့်မည်။
 ထိုအရာသည်လည်း သင်၏ဘဝပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။
 လောကတွင် ကိုယ်တိုင်ရွေးချယ်ခြင်းနှင့်
 ပတ်ဝန်းကျင်က ရွေးချယ်ပေးခြင်း
 နှစ်မျိုးသာရှိသည်။

xxxxx

၁၈၆

“မင်းဟာ ဟုတ်သေးရဲ့လား ကျော်ရဲရာ”

အောင်သူရက မေးသည်။

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ပါတယ်ဆိုနေမှကွာ၊ ငါ့ကိုယ်တိုင်ဆက်တာ ဝါကွ”

“မင်း ဦးသဲမောင်အရက်တွေ ခိုးသောက်ပြီး ကယောင် တတမ်းဖြစ်နေတာလည်း ဖြစ်နေပါဦးမယ်ကွာ၊ ဘယ်နှယ့် ကောင်မ လေးတစ်ယောက်ကို တစ်ခါမှမမြင်ဘူးပဲ ဖုန်းထဲကလက်ထပ်ခွင့် တောင်းတာ ချက်ချင်းအဖြေပြန်ပေးတယ်ဆိုတော့ စဉ်းစားဦးနော်”

မင်းမခက စောဒကတက်သည်။

ဒါဆိုရင် ဒီဖုန်းဆက်တဲ့ ကောင်မဟာ လင်တရူး ဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် ပုံဆိုးပန်းဆိုးကြီး ပဲဖြစ်ရမယ်

“မင်းတို့ကလည်းကွာ ငါလုံးဝကို မသောက်ရသေးတာ၊ အရက်ခွက်ကို နှုတ်ခမ်း တေ့ရုံလေး။”

“ဒါဆိုရင် ဒီဖုန်းဆက်တဲ့ကောင်မဟာ လင်တရူးဖြစ်ရင်ဖြစ်၊ မဖြစ်ရင် ပုံဆိုးပန်းဆိုးကြီး ပဲဖြစ်ရမယ်”

ရဲနောင်က ကောက်ချက်ချ၏။ ထို ကောက်ချက်သည် ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း မှန် ပေလိမ့်မည်။

စကားသံများ တိတ်ဆိတ်သွား ပြန်သည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ... ငါတော့စိတ်ဝင်စားတယ်”

အားလုံးခေါင်းများက ကျော်ရဲဖက် ပြန်လှည့်လာသည်။

“ကြည့်လုပ်ဦးနော်ဟေ့ကောင်၊ မဟုတ် တရုတ်တွေနဲ့တွေ့လို့ ဟုတ်ပေဖြစ်နေဦးမယ်”

စိတ်ပူတတ်သော ရဲနောင်က ဟန် တားသည်။ စပ်စုသောအောင်သူရက...။

“စိတ်တော့ဝင်စားစရာကွ”

ဒါကို အမြဲအူရွှင်နေသော မင်းမခ က...

“လုပ်ကြည့်တာပေါ့ကွာ၊ မဟုတ် တော့လည်း ရယ်ရတာပေါ့ ဟုတ်ဘူးလား ဟီးဟီး”

သူတို့စကားကို ရဲနောင်က သူ့လက်

ဘောက်ဝတ် သူပြန်နမ်းပြီး...

“ငါတော့ လက်ထိပ်နဲ့ရသလားလို့”

ကျော်ရဲမှပင် ကြားဖြတ်၍...

“အမှုတော့ မဖြစ်လောက်ပါဘူးကွာ၊ ဘာလဲဖြစ်ဖြစ် ဗဟု
သုတအလို့ငှာ သွားကြည့်ကြတာပေါ့”

အားလုံးက တိုင်ပင်မထားပါဘဲ တညီတညာထဲ ထွက်လာ
သည်။

“ဘယ်နှနာရီလဲ”

“နှစ်နာရီ”

xxxxxx

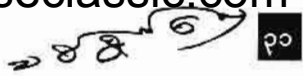

ကန်တော်ကြီးက ထုံးစံအကိုင် စည်ကားနေပါသည်။

အလကားနေရင်း ရေမြင်လျှင် ကြည်နူးချင်သူတို့ ကမ်းစပ်တွင် မဟာဇနကမြင်ရနိုးနှင့် ငေးကြည့်နေကြသည်။

စိမ်းစိုသော သစ်ရိပ်ကို ကြိုက်နှစ်သက်သူများကလည်း သီဟိုဠ်ပြည်ကြီး မီးရှို့ခဲ့သော ဟာနုမာန်တပ်ဖွဲ့လို အရိပ်ကောင်းရာ၌ ပျံ့ကျဲလို့။

အလကားနေရင်း ကိုယ့်အိမ်မှာ စားပွဲကုလားထိုင်နှင့် ထမင်းစားရတာ မမြိန်သူများကလည်း မြက်ခင်းပြင်ပေါ် ဖျာကပ်ချပ်ခင်း၍ စုဇကာဇာတ်ခင်းနေကြသည်။

ရာသီက ဆောင်းရာသီ။

အချိန်က နှစ်နာရီထိုးလူထိုးခင်။

“ကရဝိက်မှာ ပွဲရှိတယ်ထင်တယ်နော၊ ကားတွေက မနည်း

မင်း”

မင်းမခစကား။ မှန်ပေသည်။ ဝတ်ကောင်းစားလှများ
ကရဝိက်ဝမ်းဗိုက်အောက် ပျောက်ပျောက်သွားကြသည်ပဲ။

“မင်းကိုချိန်းထားတာ ဒီမှာရောဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

ရဲနောင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေ့ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“သေချာပါတယ်ကွာ၊ အချိန်က နှစ်နာရီတဲ့၊ ဟော...
ဟော ဟိုမှာလာနေတဲ့ တစ်ယောက်လားမသိဘူး”

ကရဝိက်ဝင်ပေါက် ကတ္တရာလမ်းတောက်လျှောက်
လိမ်ကျစ်လိမ်ကျစ်နှင့် ပြေးဝင်လာသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်။

သူ့ခမျာ လွန်စွာအရေးကြီးလာကြောင်း သိသာသည်။
ဘေးဘီဝေ့ကြည့်ရင်း ရှုံ့မဲ့စွာပြေးလာ၏။

“အေး... ရုပ်ကလေးကတော့ မဆိုးဘူးဟေ့ကောင်၊
ချက်နှာမဲ့နေတာတစ်ခုပဲ”

“ဒီလောက်ကတော့ သည်းခံလို့ရတယ်ကွာ၊ ဟေ့ကောင်
မြန်မြန်သွားခေါ်၊ ဟီဟီ”

မင်းမခ၏ လောဆော်မှု။ ကျော်ရဲ့ ဝမ်းသာအားရပင်
ထိုကောင်မလေးနား ပြေးသွားမိသည်။

“လာ... ညီမလေးလာ... ဒီဖက်မှာ”

ကောင်မလေးက ကြောင်ပြီး...

“ဟင်... ဒီဖက်မှာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီဖက်မှာ ပြောထားတဲ့ကိစ္စရှင်းဖို့ မဟုတ်လား”

ကောင်မလေးက ယောင်တောင်တောင်နှင့် ခေါင်းညိတ်

သည်။

“ဒါဆို မြန်မြန်လာ၊ ဒီကိစ္စမျိုးက အချိန်ဆွဲထားလို့မကောင်း

ဘူး”

“အင်း... မကောင်းဘူး၊ မကောင်းဘူး၊ ဟုတ်ကဲ့၊ ဟုတ်ကဲ့”

ဆိုကာ ပြေးလိုက်လာ၏။ ကားနားရောက်တော့ ကားတံခါးကို ကမန်းကတန်းဖွင့်ပေးရင်း...

“ကဲ... ညီမလေးအထဲဝင်”

ကားတံခါးဖွင့်တာမြင်တော့ ကောင်မလေးက အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟင်... ဒီ... ဒီအထဲမှာ”

“အေးလေ... ကားထဲမှာရှင်းလည်း ရတဲ့ဟာကို”

သူ့စကားကို ကောင်မလေးက ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ခါရင်း...

“ဟင့်အင်း... ဟင့်အင်း ကားထဲမှာတော့ မရှင်းချင်ဘူး၊

အိမ်သာ... အိမ်သာမှာပဲရှင်းမယ်”

“ဟင်”

အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြသည်။ ဒါကို ကောင်မလေးက သူ့ဗိုက်သူ့နှိပ်ပြီး...

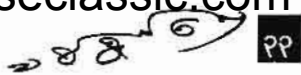
“အီး... ဒီမှာ ထွက်... ထွက်တော့မယ်၊ အိမ်သာအမြန်ပြ

ပေး၊ မပြပေးရင် သူ့စကားအတိုင်း ကားထဲမှာပဲ”

သူ့စကားကြောင့် အားလုံးမျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ သူမ၏ ခြေတစ်ဖက်က ခြေနင်းခုံပေါ်တင်နေပြီ။ နှစ်ဖက်လုံး တင်မိပါက အခြေအနေမကောင်း။ ထို့ကြောင့်...

“အဲ... အဲ... အဲလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့”

“ဒါ... ဒါဆို အိမ်သာ... အိမ်သာ... အား”

ကောင်မလေးက တကယ်မရှုနိုင်မကယ်နိုင် ဖြစ်နေပုံရ
သည်။ ကရဝိက်ဝင်းထဲမှာ အိမ်သာက ဘယ်နားရှိမှန်းမသိ။ ဒါကို
အောင်သူရက... .

“ကျပ်ပြားလေး ရှာမျိုလိုက်ရင်တော့ ပိတ်သွားမယ်ထင်
တယ်”

“အို... ဒီအချိန် ကျပ်ပြားရှာမျိုလို့ မှီတော့မှာလား၊
ဘယ်... ဘယ်လို အို ကြာပါတယ် ကားထဲမှာပဲ”

ကောင်မလေးက အတင်းတိုင်းသည်။ ဒါကို အနည်းငယ်သတိ
မူသော ကျော်ရဲမှပင် ကောင်မလေးလက် ဖမ်းဆွဲပြီး... .

“ဖြတ်လမ်းတော့ရှိတယ်”

“ဘယ်... ဘယ်မှာလဲ၊ ဘယ်လိုသွားရမှာလဲ”

ကောင်မလေး၏ အလောတကြီးအမေး။ ဒါကို ကျော်ရဲက
တန်ဖက်ဖက်လက်ညှိုးညွှန်ပြရင်း... .

“ဒီတည့်တည့်သွား”

“ဟင်... ရေထဲ”

“အဲဒါ... အဲဒါ အနီးဆုံးလမ်းပါပဲ”

“အား”

ကောင်မလေးက စကားပြန်ပင်မရဘဲ ကျော်ရဲညွှန်ပြရာ
သို့ မှုန်နေအောင် ပြေးချသွားသည်။

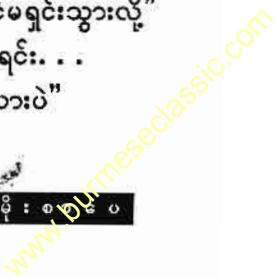
အားလုံးက ကောင်မလေးကို ကြောင်ငေးကြည့်မိနေကြ
သည်။ အတန်ကြာမှ ကျော်ရဲ သက်ပြင်းချ၍... .

“ဟူး... တော်ပါသေးရဲ့၊ ကားထဲဝင်မရှင်းသွားလို့”

အောင်သူရက နှာခေါင်းတရှုံ့ရှုံ့လုပ်ရင်း... .

“ရှု... ရှု... အနံ့တော့ကျန်ခဲ့သလားပဲ”

ရဲနောင်က တစ်ဖက်လှည့်ရင်း... .

“မင်းပဲ သုတေသနလုပ်၊ ဒီမှာစိတ်ရှုပ်ရတဲ့အထဲ”
မင်းမခကပါဝင်၍ . . .

“အေး . . . ဟုတ်တယ် ကျော်ရဲ့၊ မင်းကိစ္စက မဟုတ်တော့
ဘူးနဲ့တူတယ်၊ နှစ်နာရီလည်းကျော်”

“ဂျိမ်း”

“ဟဲ့ . . . ပလုတ်တုတ်”

မင်းမခကားပင် မဆုံးလိုက်။ ကားတံခါးပိတ်သံကြား၍
လန့်အော်မိကြသည်။ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ကားပေါ်ပြန်ဝေ
ကြည့်မိသည်။

“ဟင်”

ကားပေါ်တွင် ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် ကောင်မလေး
တစ်ယောက်။ ဘယ်ကဘယ်လို ရောက်လာသည်မသိ။ သူတို့အားလုံး
လမ်းမဖက်သာငေးနေပြီမို့ လမ်းမဖက်ကတော့ မဟုတ်နိုင်။ ဖြစ်နိုင်
သည်က ကရဝိက်ထဲက ထွက်လာခြင်းသာ။

“မောင်း . . . မောင်းလေ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ သေသွားချင်
လို့လား”

ကောင်မလေး၏ အလောတကြီးစကား။ ကျော်ရဲ့က
အူကြောင်ကြောင်နဲ့ . . .

“ဒါ . . . ဒါလည်း ကိစ္စရှင်းဖို့ပဲလားဟင်”

ခုနကောင်မလေးလိုထင်ပြီး မေးမိသည်။

“ကျော်ရဲ့ဆိုတာရှင်လား”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပါပဲ”

“ဒါဆို မောင်းလေ၊ မြန်မြန်မောင်း၊ ဟိုမှာလိုက်လာပြီ”

ကရဝိက်အတွင်းမှ လူနှစ်ယောက်သုံးယောက် ပြေးထွက်
လာတာတွေရ၏။ ကောင်မလေးက ခေါင်းကိုင်းပြီး . . .

“ဟဲ့ . . . မမောင်းသေးဘူးလား၊ အမှု
ခြင်ချင်လို့လား၊ မြန်မြန်မောင်းပါတော့”
“ဟုတ် . . . ဟုတ် . . . ဟေ့ကောင်တွေ အားလုံး
ထက်”

ဟိုကောင်တွေ ကားပေါ်ကမန်းက
ထန်း တက်ကြသည်။

ကျော်ရဲလည်း ဘုမသိဘမသိနှင့် ကား
ပေါ်တက်ပြီး ဝူးခနဲမောင်းထွက်မိ၏။

“ဒီဝင်းအပြင်ရောက်အောင် မြန်မြန်
မောင်း”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်”

ဂီယာကို လျင်မြန်စွာ ချိန်းလိုက်သည်။

“ဟိဟိ . . . ဟိုတစ်ယောက်တော့ မင်း
ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြတ်လမ်းနည်းနဲ့ ရေထဲဆင်း
ခိမ်နေပြီ”

အလိုပြည့်သောမျက်နှာ။ ဘာလုပ်မိလို့
လုပ်မိမှန်းမသိသော မျက်နှာနှင့် ကောင်မလေး
တစ်ယောက်ရေထဲ ရင်ခေါင်းမျှဖော်ပြီး ဆောင့်
ကြောင့်ထိုင်နေသည်။ လူများက သူ့ကိုအထူး
အဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းကြည့်ကြသည်။ လုံခြုံရေးက
သူ့ကို ကမ်းပေါ်ခေါ်သည်။ သူမကတော့ ခေါင်း
ခါ၍ ရေထဲဆက်ထိုင်နေ၏။

သိပ်မကြာခင်အတွင်း ကန်တော်ကြီး
ဝင်းအပြင် ရောက်သွားသည်။

“ဘယ် . . . ဘယ်ကိုမောင်းရမှာလဲဟင်”

ကရဝိက်
အတွင်းမှ
လူနှစ်ယောက်
သုံးယောက်
ပြေးထွက်
လာတာ
တွေရ၏။
ကောင်မလေး
က ခေါင်းကို
ငုံ့ပြီး . . .

ကောင်မလေးက ခေါင်းမဖော်သေး။

“မောင်း. . . မောင်း ဒီနေရာနဲ့ဝေးရာကိုသာမောင်း”

“ဪ. . . ဟုတ်”

ကျော်ရဲလည်း ဘာရယ်မဟုတ် သူ့အိမ်ဖက်လမ်းကို ဦးတည် မိသည်။ ကျန်သည့်သူများက ကောင်မလေးကိုသာ ကြောင်ငေး ကြည့်မိနေကြသည်။ ကောင်မလေးက လုံးဝခေါင်းမဖော်သေး။ ဘေးက ကန်တော်ကြီးဝင်းနှင့် အတော်ဝေးရာကို ရောက်မှ သူမ၏ ခေါင်းတဖြည်းဖြည်းပေါ်လာ၏။ ဘေးဘီဝေ့ကြည့်သည်။ နောက်. . .

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

“အဲ”

ကောင်မလေး၏ရယ်သံကြားတော့ အားလုံးလန့်သွားကြ သည်။ နောက် သူ့ခေါင်းပေါ်မှ ပန်းကို လမ်းမပေါ်သို့လွှဲပစ်ကာ. . .

“သွားပေဦးတော့ လွမ်းသူ့ပန်းခွေရေ၊ ဟား. . . ဟား. . . ဟား”

သူ့ဘာသာသူ သဘောကျစွာ ရယ်ပြန်သည်။ သူ့ပုံက အခုမှ လွတ်လပ်သွားပုံ။

ရုပ်ရည်ကတော့ အင်မတန်သည်းခံချင်စရာကောင်းသော ရုပ်ပင်။ သို့သော်. . .

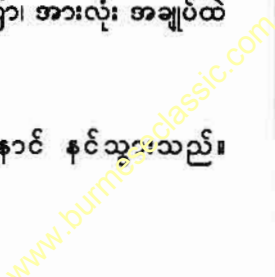
“ဟေ့ကောင်. . . ရွေးနေတာလားမသိဘူးနော်”

ရဲနောင်က စကားစသည်။ ဒါကို ကောင်မလေးက ဆတ်ခနဲ နောက်ပြန်လှည့်ရင်း. . .

“ဘာရွေးတာလဲ၊ စကားကိုဆင်ခြင်ပြော၊ အားလုံး အချုပ်ထဲ ရောက်သွားချင်လား”

“အင်”

ကောင်မလေးစကားကြောင့် ရဲနောင် နင်သွားသည်။

နောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ပြန်ကြည့်ရင်း အောင်သူရ
... ..

“တယ်စွာပါလား၊ သူ့ကိုယ်သူ လူမိုက်များထင်နေလားမသိ

... ..

ဒါကို ကြားဖြစ်အောင်ကြားသော ကောင်မလေးက... .

“အေး... မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့ လူမိုက်ပဲ၊ အဘိုးက ဓားပြ၊ အဘွားက
သူ့ဝန်၊ အဖေက လူမိုက်၊ အမေက သားသတ်လိုင်စင်နဲ့၊ ဦးလေး
တစ်ယောက်က ထောင်ထဲမှာ၊ မိုက်တယ်ကွာ၊ မလိမ္မာဘူး၊ လူဆိုး
... တာ ငါတို့အမျိုး၊ ကဲ ဘာပြောချင်သေးလဲ”

“အိ(စ်)”

အောင်သူရ သူ့ပါးစပ်ပင် သူပိတ်အုပ်မိသည်။

“ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ”

ကောင်မလေးက သူ့ဘာသာသူ သဘောတွေကျနေသည်။

“ဝူး... ဟူး... ဟူး”

ကားအပြင်ဖက် ခေါင်းထုတ်၍ အော်လိုက်သေးသည်။ ဒါကို

ကျော်ရဲက... .

“နေပါဦး မအာဝှာ၊ အခု ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

သူမ ကျော်ရဲကိုပြန်ကြည့်သည်။ ပြီးနောက်... .

“မောင်းလေ... မောင်း”

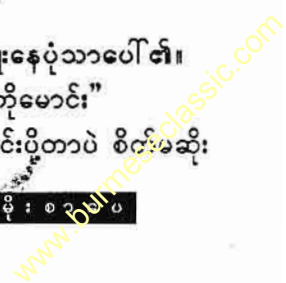
ဟုဆိုကာ ပြန်လှည့်သွား၏။ ပြီးတော့ သူ့ဘာသာသူ ပျော်နေ
ပြန်သည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... ဟား”

ကြည့်ရတာ ရူးနေပုံတော့မပေါ်။ မြူးနေပုံသာပေါ်၏။

“မောင်းတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘယ်ကိုမောင်း”

“မောင်းပါ... မောင်းပါ၊ ကားနဲ့မောင်းပို့တာပဲ စိတ်မဆိုး

ပါဘူး”

“အင်”

ဘာပြန်ပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိတော့။ ရဲနောင်က အသံ
တိုးတိုးဖြင့် . . .

“ဒီလိုလုပ်၊ မင်းအိမ်ကိုသာမောင်း။ သူ့ကို အသေအချာစစ်
ဆေးပြီး လိုအပ်တဲ့နေရာ ပြန်ပို့မယ်ကွာ၊ ရူးနေရင်လည်း အရူး
ထောင်၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့အိမ်ပေါ့”

ရဲနောင်စကားကြားတော့ ကောင်မလေးမျက်နှာ ပျက်သွား
၏။ နောက် ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ငြိမ်ကျသွား၏။

ကားကလေးက ကျော်ရဲအိမ်လမ်းဖက်သာ။

xxxxx

အိမ်ထဲကို ကားလေးဝင်လာပြီး ကားထဲမှ ကျော်ရဲတို့နှင့် အတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်မြင်သည်နှင့် ကဗျာ ဆရာကြီးမှာ ဟမ်းဖုန်းရှိလျှင် သူ့ကို လာရောက်မိတ်ဆက်မည်ဟု ပြောထားသော မိန်းကလေးထင်ပြီး ရူးကြောင်မူးကြောင်နှင့် အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာကာ ဝမ်းသာအားရဖြင့် လက်ကမ်းကာ . . .

“ကျွန်တော် သားအိမ်ကောင်းပါ”

ကောင်မလေးက သူ့ကို ခပ်တည်တည်ပြန်ကြည့်ရင်း . . .

“သားအိမ်ကောင်းဆို အထဲမှာနေလေ၊ ဘာလို့အပြင်ထွက်နေတာလဲ၊ မီးဖွားခါနီးလို့လား”

“ဗျာ... ဪ... အင်း... ဖွား... ဖွား”

ကဗျာဆရာကြီး ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်တောင်
တောင်နှင့် ခေါင်းကုတ်သည်။ ပြီးတော့ ယောင်တိယောင်နနှင့်...

“ဪ... သားအိမ်ကောင်းဆိုတော့ အထဲမှာ၊ ဖွားခါနီး
မှအပြင်၊ အေးလေ ကဗျာဆရာဆိုတော့ အထဲမှာပဲနေသင့်တာပေါ့”

ဆိုကာ ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နှင့် အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွား၏။
ကောင်မလေးကတော့ သူ့အိမ်သူ့ယာ သူပြန်ရောက်သလို အိမ်ထဲ
လှည့်ပတ်ကြည့်နေလေတော့၏။ အားလုံးကလည်း သူ့ကို ကြောင်
တောင်တောင်နှင့် သူလုပ်သမျှ လိုက်ကြည့်နေမိကြသည်။

“ကျော်ရဲ့”

“ရှို... အဲ... ခင်ဗျာ”

ကြောက်လန့်တကြား ထထူးမိသည်။

“ဒါ... နင့်အိမ်လား”

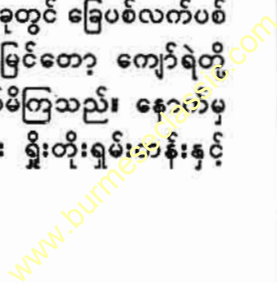
“ဟုတ်... အဲ... ဟုတ်ပါတယ်”

သူမ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်သည်။ ပြီးနောက် ကျေနပ်
ဟန်ဖြင့်...

“မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ကခမ်းနားပြီး လူက စုတ်ပြုတ်
နေတာတော့ ဆိုးတယ်၊ ဒီကြားထဲ ဟိုအရက်သမား အဘိုးကြီးရှိနေ
တာလည်းမကောင်းဘူး၊ မကောင်းဘူး”

သူ့စကားစတုန်းက ပဏာယူရန်ထွက်လာသော ဦးလေးပင်
ဖတ်ခနဲ လိုက်ကာနောက် ပြန်ပြေးဝင်သွား၏။

ကောင်မလေးက ဆိုဖာဆက်တီတစ်ခုတွင် ခြေပစ်လက်ပစ်
ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးထိုင်တာမြင်တော့ ကျော်ရဲ့တို့
အုပ်စု ကြောက်ပြီး ဆတ်ခနဲ မတ်တပ်ထရပ်မိကြသည်။ နောက်မှ
တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး ရှိုးတိုးရှမ်းသန်းနှင့်

ပြန်ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“ဒါနဲ့”

ကျော်ရဲစကားစသည်နှင့် ကောင်မလေးက ဆတ်ခနဲ ပြန်ထ
သွားသည်။ စကားစသာ တိုးလို့တန်းလန်း။

ကောင်မလေးက ဦးလေးဝယ်စုထားသော ပန်းချီကားများ
တို့ သေချာစွာ လိုက်ကြည့်သည်။ ကျော်ရဲတို့အုပ်စုလည်း လိုက်ပဲ
ရှင်းပြရမလား။ ထိုင်ပဲနေရမလား မသိတော့။ ကောင်မလေးက
မိမိပြောပြလက်နောက်ပစ်၍ လိုက်ကြည့်နေသည်။

သူကြည့်၍ အားရတော့မှ ကျော်ရဲတို့ရှုံ့ရာ ဆက်တီတွင်
လာပြန်ထိုင်သည်။

“ဘာမေးမလို့လဲ၊ မေ့၊ မရှင်းတာရှိလို့လား”

ကောင်မလေးက အရင်စပြော၍ အားလုံးခေါင်းခါမိသည်။
နောက်မှ ကျော်ရဲက သတိရပြီး...

“အဲ... မဟာဝှာ၊ ဒီကိုဘယ်လိုရောက်လာလဲဆိုတာ”

“မနေ့ကပဲ ရှင်ချိန်းတာလေ၊ ရွေးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့”

“အဲ”

ဟုတ်သား။ မနေ့ကပဲ ဖုန်းထဲမှနေ၍ ရွေးကြောင်မူးကြောင်နဲ့
သူကိုယ်တိုင် လက်ခံခဲ့သား။ ဒါကိုက ပြောစရာမရှိ။ ဒါဆိုရင်...

“ဒါပေမဲ့... ဟိုလေ အခုလိုကြီးလိုက်လာတော့ ဘယ်လို
ပြောရမလဲ နောက်ကြောင်းလေးလည်း ရှင်းပြပါဦး”

ကောင်မလေးထံမှ သက်ပြင်းချသံကြားရ၏။ နောက်
မျက်နှာလေးတောင် ငယ်သွားသလားထင်ရသည်။

“ကျွန်မနာမည်က မစိန်ပုပါ”

“စိန်ပု”

နာမည်နှင့်လူက တစ်စိကလေးမှ မလိုက်ဖက်၍ အားလုံးထ

အော်မီသည်။

ထိုစဉ် နာရီထိုးသံ ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင် ဟူ၍ သုံးချက်တိတိကြားရသည်။ မသိလျှင် လက်ဝှေ့ပွဲစရန် ခေါင်းလောင်း တီးလိုက်သလို။ ဒါကို ကောင်မလေးက မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့်

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဖေနာမည်က ဦးအောင်စိန်၊ အမေက ဒေါ်အေးပုမို့ အဖေရော အမေနာမည်ပါအောင် စိန်ပုလို့ မှည့်ခဲ့တာ ပါ။ နောက်ပြီး ခုနက ကျွန်မရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံကို ကြည့်ပြီး တစ်မျိုးမထင် ပါနဲ့၊ အမှန်တော့ ကျွန်မ ကြောက်နေပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကြောက်မှန်း သိရင် ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းအောင် ပြုမူတတ်တဲ့ လူတွေနဲ့ ကြုံခဲ့ ရပေါင်းများလို့ ကျွန်မ မကြောက်တတ်သလို နေခဲ့တာပါ။ အမှန်တော့ ကျွန်မ အင်မတန် ကြောက်နေပါတယ်၊ တကယ်ပါ။ ကျွန်မဘဝဟာ အကြောက်တရားနဲ့ချည်းပဲ နေခဲ့ရတာပါ”

ကောင်မလေး၏ အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်လာ၏။ နောက် ငိုသံဝဲဖြင့်...

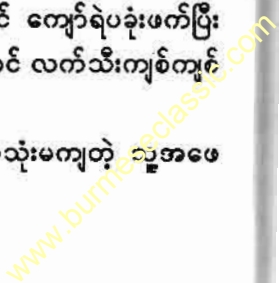
“ကျွန်မ စပြီး ကြောက်တတ်ခဲ့တာ ရှစ်နှစ်သမီးကတည်းက ပါရှင်”

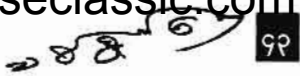
စကားများက လေထဲမှနေ၍ နားစည်ကို လာရိုက်ခတ်နေ သည်။ ထိုစကားများတွင် မျက်ရည်အပွံ့အမွှားများ ကပ်ပါလာသည် ကို သိရ၏။

xxxx

“သိပ်သနားစရာကောင်းတဲ့ ကလေးမလေးပါပဲကွာ၊ ဟင့်” အင်မတန် စိတ်ခိုင်သော ရဲနောင်ပင် ကျော်ရဲပခုံးဖက်ပြီး ငိုချင်နေသည်။ အမြဲရွှေပိုးထိုးနေသော မင်းမခပင် လက်သီးကျစ်ကျစ် ပါအောင်ဆုပ်၍...

“တောက်... ငါတော့ ဒီလောက်အသုံးမကျတဲ့ သူ့အဖေ

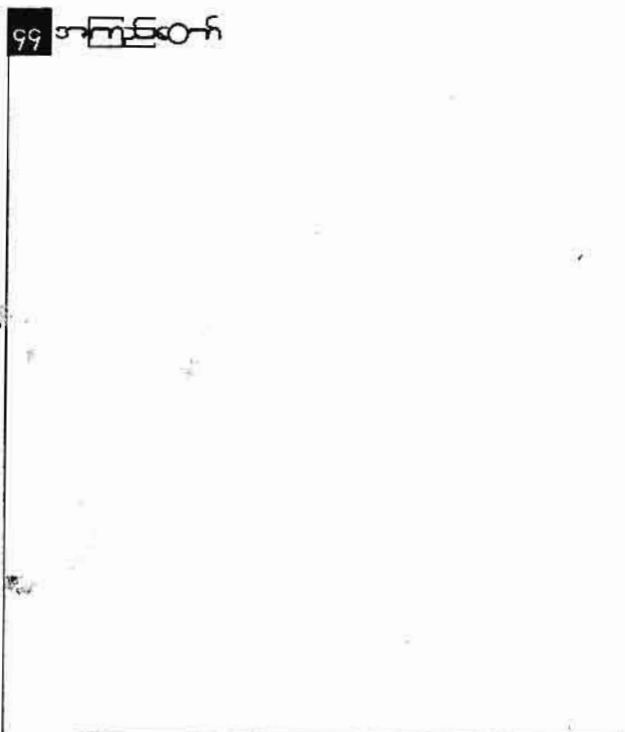
အောင်စိန်မျက်နှာ လက်သီးနှစ်လုံးလောက် ပစ်ထည့်လိုက်ချင်တာ
ပဲ”

ဒါကို အောင်သူရက

“အိုကွာ . . . ငါတော့ သူမိထွေးတွေဆိုတာကိုပဲ ရေခွေးပုနဲ့
ဝတ်ချင်တာ”

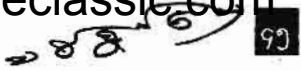
အားလုံး ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ မှန်ပေသည်။
ကျေးမနပ်ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်စရာ။ သူမဘဝမှာ လွန်စွာသနားစရာ
ဘောင်းတော့သည်။ သူမဘဝက ဤသို့။

xxxxxx

သူမ ရှစ်နှစ်သမီးအရွယ်ငွေ သူမအားကိုးရသော မိခင်
 ဒေါ်အေးပု ကွယ်လွန်ပြီး ဖခင်မှာ ဒေါ်တင်နွယ်ဆိုသော အမျိုးသမီး
 နှင့် တစ်ပင်ထူပြန်၏။ ယခင်ကတည်းက သူမ၏မိခင်နှင့် ဖခင်မှာ
 ကိုယ့်အားကိုးကိုး၍ စားသောက်ဆိုင်လေး တစ်ဆိုင် အရင်းပြုခဲ့ရာ
 မှ အဆင်ပြေလှစွာ စားသောက်ဆိုင်ကြီး ဖြစ်နေပြီမို့ မိထွေးဖြစ်သူ
 ဒေါ်တင်နွယ်အတွက် ရေကန်အသင့် ကြာအသင့်ပင်။

ထို့အပြင် ဒေါ်တင်နွယ်မှ သူတစ်ယောက်တည်း မနေချင်၍
 သူ၏ညီမများဖြစ်သော စုနန္ဒာနှင့် နေခြည်တို့ နှစ်ဦးကို ထပ်ခါဒေါ်
 လိုက်ရာ ထိုနှစ်ဦးနှင့်ပါ ဦးအောင်စိန်နှင့် ထပ်မံ၍ ညားကြလေ

သတည်း။

ဤသို့ဖြင့် မစိန်ပုလေးခမျှာ မိထွေးသုံးယောက်၏ အခိုင်းစေခံ၊ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုလုံး ခိုင်ခံ့လုပ်ပြီး အသက်ဆက်ရရှာသည်။ ပန်းကန်ဆေးလည်းသူ၊ ထင်းခွဲလည်းသူ၊ မီးဖိုပေါ်မှ အမယ်များကလည်း သူ၊ သူတစ်ယောက်တည်းပင်။

မိထွေးသုံးယောက်က ကျော့ကျော့နေအောင် ဖြီးလိမ်းပြီး ဆိုင်ကောင်တာတွင် ခုံသုံးလုံးချ၍ စီမံလေသည်။

ဤသည်ကိုပင် မိထွေးသုံးယောက်က ဂုဏ်တုဂုဏ်ပြိုင်လုပ်ပြီး မတင်နွယ်က ပါတိတ်ဝမ်းဆက်ဆိုလျှင် စုနန္ဒာက သီရိခုံဝမ်းဆက်၊ နေခြည်က စကန်အတိုအပြတ် စသည်ဖြင့် ပူဆာ။ မရလျှင် အချင်းချင်းသောင်းကျန်း။ နောက်ဆုံး သူတို့၏ဒေါသက မစိန်ပုဆီသာ ကျလေတော့သည်။

တစ်ယောက်က မစိန်ပုခေါင်းကို ပန်းကန်စောင်းနှင့်ခေါက်လျှင် တစ်ယောက်က ယောင်းမနှင့် ရိုက်သည်။ ဒါကိုမြင်လျှင် တစ်ယောက်က အသည်းယားပြီး ငရုတ်သီးနှင့် ဝင်ပွတ်သည်။ ဖခင်ကလည်း မိန်းမသုံးယောက်ကြား ဘာမှမပြောနိုင်။

ဒီကြားထဲ စုနန္ဒာနှင့် နေခြည်တို့မှာ နောက်ယောက်ျားများ ထပ်ယူပြီး မစိန်ပုတို့အိမ်ပေါ်သို့သာ အခန့်သင့်တင်ထားကြသည်။

ထို့အပြင် သူတို့၏ယောက်ျားများမှာလည်း အရက်သမားများမို့ တစ်ချိန်လုံး မူးရူးနေပြီး တစ်ချိန်လုံး မစိန်ပုကိုသာ ရိသဲသဲလုပ်နေကြသည်။ ဒါကိုမြင်သော မိထွေးများကလည်း ပျော်၏။

အကြိမ်ကြိမ် အနှိပ်စက်ခံရ၍ အိမ်မှထွက်ပြေးရန်လည်း အမြဲတမ်းကြိုးစားခဲ့သည်။ သို့သော် လူခြောက်ယောက်၊ မျက်လုံးဆယ့်နှစ်လုံး အမြဲတစေ ဒေါက်ထောက်ကြည့်နေ၍ အခွင့်မသာခဲ့။ သည်ကြားထဲ ဆိုင်ကိုအမြဲလာနေသော သူတို့၏မောင်ဝမ်းကဲ့ ငမူး

စိုးအောင်နှင့် အတင်းပေးစားရန် ကြံစည်နေသည့်အတွက် စိန်ပုခမ္ဘာ မလှုပ်သာမလှည့်သာ ဖြစ်နေရသည်။

ယခုမှသာလျှင် မိထွေးသုံးယောက်က ကရဝိက်တွင် သူတို့ သူငယ်ချင်း၏ သမီးတစ်ယောက် မွေးနေ့ပွဲကိုလာရင်း သူတို့၏ ဝေယျာဝစ္စများကို လိုက်လံဆောင်ရွက်ရန် ခေါ်လာရင်း အခွင့်သာလို့ ထွက်ပြေးလာရခြင်းဖြစ်ကြောင်း

ငိုရင်းတစ်လီ၊ မျက်ရည်ဝိုင်း၍တစ်ဖုံ လေးနာရီတိတိကြာ အောင် ပြောပြသွားလေသည်။

သုံးနာရီမှစ၍ပြော၍ လေးနာရီကြာသောအခါ နာရီမှ ခုနစ်ချက်တိတိ ကြားရလေတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ပုံပြင်ထဲမှ မိထွေးနှိပ်စက်ခံရသော စင်ဒရဲလားပင် မျက်ရည်ကျနေလေပြီ။

“ကဲ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

ရဲနောင်၏အမေး။ ကျော်ရဲ ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်မိ သည်။ ဆောင်းတွင်းကာလမို့ အစောကြီးမှောင်နေပေပြီ။ သို့သော် သံယောဇဉ်က လင်းနေပြီလေ။

“ညကလည်းမှောင်နေပြီကွ၊ ဒီအချိန်ကျမှ သူ့ကို ဘယ်ပို့ရ မှာလဲ၊ သူအိမ်ပြန်သွားရင်လည်း သူ့မိထွေးသုံးယောက်နဲ့က မလွယ် လောက်ဘူး။ အနည်းဆုံး နားရွက်လောက်တော့ပြတ်မှာ”

“အေး... ဒီကြားထဲ ဟိုအရက်သမားတွေရန်ကလည်း မအေးလှဘူးနော်”

“စုနန္ဒာနဲ့ နေခြည်ယောက်ျားတွေက တော်သေး။ ဟို ငမူး စိုးအောင်က ပိုဆိုးသေးပြောတာနော်”

အားလုံး သက်ပြင်းချမိကြသည်။ နောက်မှ အောင်သူရက

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း သူ့ကို ဒီညတော့ ဒီမှာပဲပေးအိပ်လိုက် ပေါ့ကွာ၊ မနက်ကြမှ တစ်ခုစီစဉ်ကြတာပေါ့”

ထိုဆုံးဖြတ်ချက်သာ အမှန်ဆုံးဖြစ်ပေ
လိမ့်မည်။

“မင်းတို့လည်း မပြန်ကြနဲ့တော့ကွာ၊
ဒီမှာပဲအိပ်ကြ၊ တော်ကြာ...”

“ဘာလဲ စိတ်မထိန်းနိုင်မှာစိုးလို့လား၊
ဝိန်ပုက နာမည်သာဆိုးတာ၊ လူတော့အတော်
လှတယ်နော့”

မင်းမခစကားကြောင့် အားလုံး ပေါ့ပါး
စွာရယ်ဖြစ်ကြသည်။ မှန်ပေသည်။ မဝိန်ပုမှာ
နာမည်သာဆိုး၊ ဘဝသာဆိုးသော်လည်း အင်မ
တန်မှကို သည်းခံချင်စရာကောင်းသော ရုပ်
ရည်ရှိပါသည်။

“အခု . . . မင်းသူ့ကို ဘယ်အခန်း
မှာထားလဲ”

အောင်သူရ မေးသည်။

“အမေ့အခန်းမှာပါပဲကွာ၊ အမေလည်း
ရှိမနေတော့ အမေ့အဝတ်အစားတွေပဲ တော်
ရာယူဝတ်ထားဖို့ ပြောထားတယ်၊ သူ့ဟိုတယ်
ပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ဝတ်စုံနဲ့ဆို ရှက်စရာကြီး၊
ပြောင်ပြောင်လက်လက်နဲ့”

“အေးလေ”

အားလုံးအသံတွေ ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်
ကုန်၏။

“ဟာ . . . ဟေ့ကောင် သူ့မိထွေးတွေ
က ဒီလောက်နှိပ်စက်ပြီး လက်တိုလက်တောင်း

**အမေလည်း
ရှိမနေတော့
အမေ့အဝတ်
အစားတွေပဲ
တော်ရာ
ယူဝတ်ထားဖို့
ပြောထားတယ်**

ခိုင်းနေတာ ဒီလိုဝတ်စုံမျိုးပေးဝတ်ပါ့မလား”

အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး တွေ့ဝေကုန်ကြ၏။ သူမကိုယ်ပေါ်မှ မင်္ဂလာပွဲတက်အဝတ်အစားကို ပြန်မြင်ယောင်မိကြသည်။ ဒါကို ကျော်ရဲကသာ...

“မင်း... မင်းတို့ကလည်းကွာ မင်္ဂလာပွဲတိုလာတဲ့ဟာပဲ တစ်ခါတလေတော့လည်း အကောင်းစားပေးဝတ်ထားမှာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား ဟေ့ကောင်တွေ”

ကျန်သည့်ကောင်များ သေဖော်ညီသည်။ အားလုံးက မျက်နှာတစ်ဖက်လှည့်ရင်း...

“ဒါ မသင်္ကာစရာပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ နောက်ပြီး သူ့ရုပ်က ပင်ပင်ပန်းပန်းလုပ်ခဲ့ရ တဲ့ရုပ် မဟုတ်ဘူးနော်”

“အေး... ဒါလည်းဟုတ်တယ်၊ အဲသည်လိုလုပ်ခဲ့ရရင် ခြေမွှေးလက်မွှေးတော့ မီးလောင်နေမှာပဲ၊ ဟိုကွာ တစ်မွှေးမွှေးတော့ ကျွတ်ရိပ်သန်းရမယ်”

အားလုံး၏စကားများကို ကျော်ရဲမှပင်...

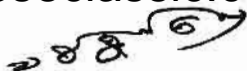
“ဟေ့ကောင်... ဟေ့ကောင်တွေ မင်းတို့အတွေးတွေက ဒီထက်အတွင်းကျဖို့ မကောင်းတော့ဘူး၊ မင်းတို့သံသယရှိရင် သူ့ကို သာခေါ်မေးကြနော်”

အားလုံးခေါင်းများက အိမ်ဖက်ပြန်လှည့်ကုန်၏။ သို့သော်

“ဒါနဲ့နေဦး... ညဖက်လည်းဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ခေါ်မေးလို့ ကောင်းပါ့မလား”

ရဲနောင်မှ ချင့်ချိန်သည်။ ကျော်ရဲကပါ

“အဲဒါတော့ဟုတ်တယ်၊ မေးချင် မနက်ကျမှ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမေးသင့်တယ်၊ ဒီညတော့ သူလည်း ပင်ပန်းရှာပြီ၊ အိပ်ပါစေ

ဘော့ကွာ”

ကျော်ရဲကို ဇဝေဝေနှင့် ပြန်ကြည့်ကြသည်။ ကျော်ရဲက
ဒူးမြဲမြဲ... .

“ငါ... ငါက စေတနာနဲ့ပြောတာပါ”

ခေါင်းတွေပြန်လှည့်ကုန်၏။ အားလုံး စကားမပြောဖြစ်ကြ
ဘော့။ မသာမယာလမင်းကြီးကိုသာ ငေးနေကြသည်။ အတန်ကြာမှ
အောင်သူရက... .

“ငါလည်းအိပ်တော့မယ်ကွာ၊ ဟေ့ကောင်ကျော်ရဲ ဘယ်
အခန်းအိပ်ရမှာလဲ”

“ဟေ့ကောင်ရ... ငါ့အခန်းလာအိပ်ပေါ့ကွ”

သူ ခြေလှမ်းကိုတုန်ရင်း

“မင်းအမေ့အခန်း လူရှင်းတယ်မဟုတ်လား”

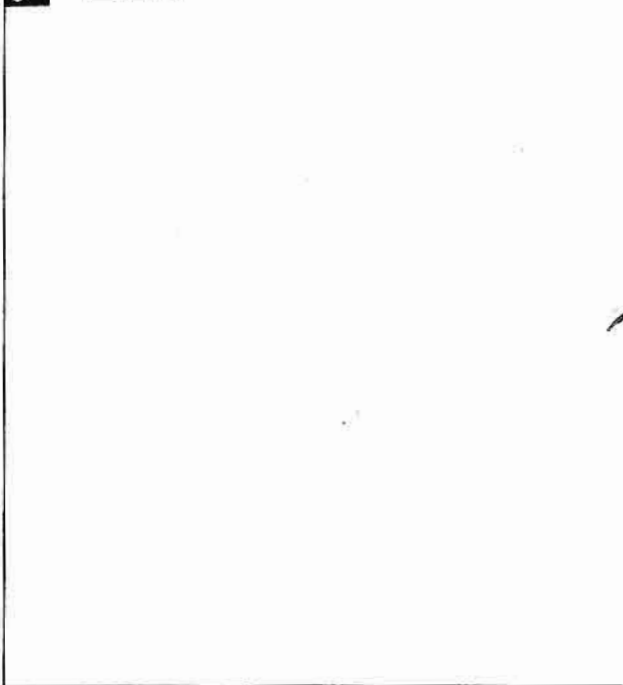
မစိန်ပုကို ရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ခွေးကောင် အမှုဖြစ်လိမ့်မယ်”

အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြသည်။

xxxxxx

လကလင်းလာလေပြီ။ ဆောင်းညကလည်း အေးရှာပြီ။
ကျော်ရဲတို့အုပ်စုမှာလည်း ဘာရယ်မဟုတ် ဆောင်းညထဲ
တိတ်ဆိတ်စွာ ပျော်ဝင်နေကြသည်။ ကိုယ်စီအတွေးနဲ့မို့ ငြိမ်သက်နေ
မိကြသည်။

“အိပ်တော့မယ်ကွာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ညနက်ပြီ”

ရဲနောင်နှင့် မင်းမခတို့၏စကား။

“ငါနေခဲ့ဦးမယ်ကွာ”

ကျော်ရဲက ထိုင်ရာကမထသေး။

“လေလည်းဖြတ်သွားပါဦးမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ မိန်းမမရခင် အောက်ပိုင်းသေသွားတယ်ဆို
ဩဇာမကောင်းဘူး”

နှင်းမှုန်များဝေဆိုင်းပြီး ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဖြူဖွေးစွာ
စိတ်မှောင်နေ၏။ တစ်ခါတစ်ခါ ကားမီးရောင်ကသာ အဖြူရောင်
ဩဇာ မှုဝါးဝါး။ ဘရိတ်နင်း၍ နိသောဝါသောမီးများက သာ၍ပင်
ဩဇာကောင်းသေး၏။

နှင်းမှုန်တွေ ဘယ်လောက်ဖွဲဖွဲ နှင်းခွဲ၍ ထွက်လာသော
ထမင်းကြီးက ပြုံးယောင်သန်းနေသလို။

မြင်မြင်သမျှ ကြည်နူးဖွယ်ရာအတိ။

ကျော်ရဲ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်စဉ်းစားမိသည်။ “သူတို့နှစ်ဦး
သဘောတူ ခိုးပြေးကြတာလား။ ဒါဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ . . .

ရင်ထဲ လှိုက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူ့ဘဝက မိန်းမရသလို။
မရသလို။ မျက်နှာပေါ် ဖြန်းပက်လာသော နှင်းမှုန်အရသာကို ခံယူ
ရင်း မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်သည်။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ အရာရာ
သူမမျက်နှာ။

xxxx

ပထမတော့
လန့်နိုးပြီး
ကြောင်သွား
သေး၏။
လာနှိုးသူ
များက
တခြားသူများ
မဟုတ်။

“ကျော်ရဲ့ . . . ကျော်ရဲ့ . . . ကျော်ရဲ့”
ပခုံးကိုကိုင်၍ အတင်းလှုပ်နှိုးသံ ကြား
တော့ ကျော်ရဲ့မျက်လုံးပွင့်လာ၏။

“ဟင် . . . ဘယ်သူတွေ . . . ဪ”
ပထမတော့ လန့်နိုးပြီးကြောင်သွား
သေး၏။ လာနှိုးသူများက တခြားသူများမဟုတ်။
အောင်သူရ၊ မင်းမခနှင့် ရဲနောင်။ နံနက်က
လင်းခြင်းနေပြီ။

“မင်းကွာ လေမဖြတ်တာကံကောင်း”
ရဲနောင်စကား။ အောင်သူရက . . .

“အဲဒါအရေးမကြီးဘူး။ မရှိတော့ဘူးကွ
မရှိတော့ဘူး”

“ဘာမရှိတော့တာလဲ၊ သားအိမ်ကောင်း
မရှိတော့တာလား”

“အာ . . . မင်းဦးလေးက မူးချီးပြီး
အိပ်နေတုန်း၊ အခုမရှိတော့ဘူးဆိုတာ ကောင်
မလေးမရှိတော့တာကို ပြောတာကွ”

“ဟင်”

ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ် အုပ်ကိုင်လိုက်သည်။
နောက် ရင်ဘတ် ပြန်စမ်းမိသည်။ ရင်ခုန်သံက
တဒိုင်းဒိုင်း။

“ဘယ်ကနေဘယ်လို”

“အဲဒါတော့မသိဘူးကွ . . . ဘယ်အ
ချိန်မှာ ဘယ်လိုထထွက် သွားမှန်းမသိဘူး”

“မင်းတို့ဟာ သေချာရဲ့လားကွာ”

“သေချာပါတယ်ကွာ၊ အခန်းတံခါးပိတ်နေလို့ ငါဝင်ချောင်း
ခွဲသေးတာ၊ ဟိဟိ”

မင်းမခက သူ့လုပ်ရပ်သူ သဘောကျသည်။ ကျော်ရဲကသာ
တမန်းကတန်းထပြီး...

“ဒါ... ဒါဆို သွားကြည့်ကြရအောင်”

သူ့နောက်က ကြိုးနှင့်သီထားသလို ဟိုတောင်တွေ ကပ်ပါ
လာ၏။

xxxxxx

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

“မစိန်ပု... မစိန်ပု”

လေးကို အထဲမှ ပြန်ထူးသံမကြား။ မင်းမခက တံခါးလက်ကိုင်ဘု
ညွှန်ပြရင်း

“ငါ အဲဒီနေရာက ချောင်းခဲ့တာ၊ ဘယ်သူမှမရှိပါဘူးဆိုနေ
ကွာ”

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

“မစိန်ပု”

ထူးသံမကြား။

“ငါ တစ်ညလုံးထချောင်းနေတာကွ၊ မနက်ကျမှ အိပ်ငိုက်
လို့ ဝင်အိပ်လိုက်တာ၊ ဘယ်အချိန်ထလစ်သွားလဲ မသိပါဘူးကွ၊
အဲဒီတစ်ချက်လေး လွတ်သွားတာ၊ ဟီဟီ”

“ဪ... ဇွဲဆုတောင်ပေးဖို့ကောင်းနေပြီ”

“ကဲ... ထူးသံမကြားရင်လည်း တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်ကွာ”

“ကောင်းပါ့မလားကွ၊ မတော်အခန်းထဲရှိနေရင်”

“မရှိပါဘူးဆိုနေကွာ”

အချင်းချင်း ငြင်းခုန်နေရသေး၏။ နောက်မှ...

“ကဲ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ တံခါးတော့ဖွင့်ကြည့်မှပဲ၊
တို့ယ့်အိမ်ပဲမဟုတ်လား”

“တော်ကြာ ရေချိုးနေရင်ရော”

“ရေချိုးနေရင် ငါ ဂျိုးဝင်တွန်းပေးလိုက်မယ်၊ ဟီဟီ”

အရေးထဲ နှာဘူးကတစ်မှောင့်။

“ကဲ... ဘာမှစဉ်းစားမနေနဲ့၊ တံခါးသာဖွင့်လိုက်”

အားလုံးစိတ်စောစွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။

“ကျွဲ”

“စိန်ပု”

ပြန်ထူးသံမကြား။ တံခါးကိုဟ၍ ခေါင်းလေးလုံးက အထဲ
တို့ချောင်းနေသည်။ အားလုံးမြင်သာအောင် တံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်
သည်။

“စိန်ပု”

“ဟင်”

အခန်းဟွင်း၌ မည်သူမှမရှိတော့။ မနေ့က သူဝတ်ခဲ့သော
ဝတ်စုံအကောင်းစားကိုသာ ခုတင်ပေါ် အခန့်သင့်တွေ့ရသည်။

“ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

အကျီ၏
ခေါင်းရင်းတွင်
သပ်ရပ်စွာ
ခေါက်တင်
ထားသော
စာတစ်စောင်
ကို တွေ့ရ
သည်။

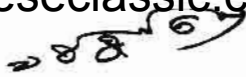
“မရှိပါဘူးဆိုနေကွာ”

အားလုံး ခြေလှမ်းများက အခန်းထဲ
ရောက်လာသည်။ မင်းမခက ရေချိုးခန်း၊ အိမ်
သားထဲ လိုက်ချောင်းသေး၏။ အောင်သူရက
ကောင်မလေးထားခဲ့သော ဝတ်စုံအကောင်းစား
ကို ကိုင်ကြည့်ရင်း

“ဟာ... ဟေ့ကောင် ဒီမှာစာတစ်
စောင်ကွ၊ ဘာတွေရေး ထားလဲမသိဘူး”

အကျီ၏ခေါင်းရင်းတွင် သပ်ရပ်စွာ
ခေါက်တင်ထားသော စာတစ်စောင်ကို တွေ့ရ
သည်။ ကျော်ရဲလည်း သိချင်သွားပြီ... .

“ပေးစမ်း... . ဖတ်ကြည့်ရအောင်”
ခေါင်းလေးလုံး ပူးကုန်ကြသည်။

“ကျွန်ရဲ့”

အခုလိုကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။

ဒီအိမ်မှာ မသမာသူတွေနဲ့ နေရတာ မပြေလို့လွှဲထွက်သွားပြီ။

ဝတ်လားတဲ့ အဝတ်အစားတွေ အဆင် မပြေလို့ ဒီအိမ်က

ဝတ်စုံတစ်ခုဝတ်သွားတယ်။

ကျန်ခဲ့တဲ့ ဝတ်စုံကို မိုလ်ချုပ်ဈေး၊ စီရုံက “.....” ဝတ်စုံ
အကားဆိုင်ပြန်ပေးပါ။ အဲဒီ ဝတ်စုံပြန်အပ်လိုက်ရင် ပိုက်ဆံပြန်ရပါလိမ့်မယ်။
ပြန်ရတဲ့ပိုက်ဆံကို သုံးပုံပုံပေးပါ။ ကုသိုလ် ရေးအတွက်ပါ။

အဲဒီသုံးပုံထဲကမှ တစ်ပုံကိုသုံးပါ။ တစ်ပုံကိုဖြုန်းပါ။ ကျန်တဲ့
တစ်ပုံကျမှ ဘယ်သူ့ကိုမူမပေးပါနဲ့။

အကယ်၍ ဝတ်စုံပြန်မအပ်ရင် နေ့စဉ်အတိုးတက်နေပါ လိမ့်မယ်။
ဒါကြောင့် ပြုပြင်အောင်ပို့လိုက်ပါ။

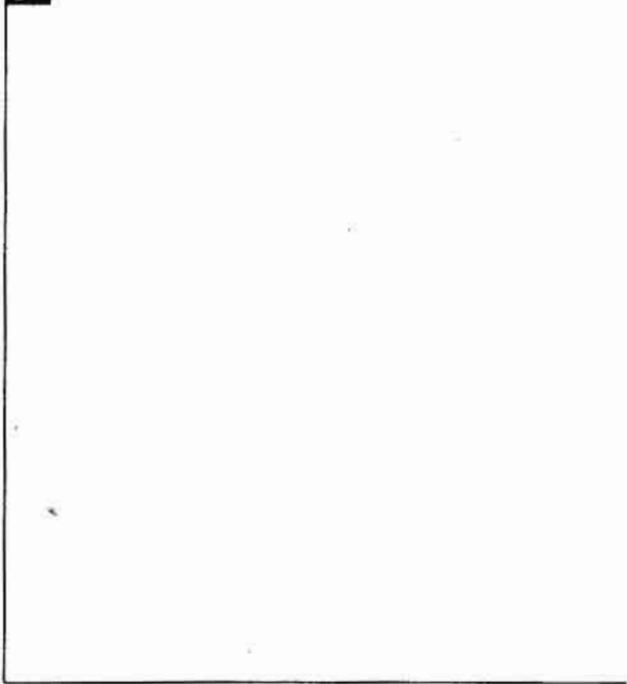
ကျွန်မကိုတော့ လိုက်ရှာဖွေကြိုးစားပါနဲ့။

တစ်ခါက အပြစ်မှ စိန်ပု...
တူတာ။

စာကိုဖတ်ပြီး အားလုံး ပက်လက်လန်သွားကြသည်။

xxxx

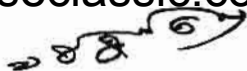
“ကဲ... အခုဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမှလဲ၊ သူပြောတဲ့အတိုင်း ငှားထားတဲ့ အဝတ်တွေ သွားပြန်အပ်ရုံပေါ့”

“ဟာ... မပေးတော့လည်း ဘာဖြစ်မှလဲ၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းမှ မဟုတ်တာ”

“ဟာ... အဲဒါဆို အတိုးတွေတက်နေမှာပေါ့၊ ဘယ်သူရှင်းမလဲ”

“အေးလေ... ကိုယ်ရှင်းစရာမှမလိုတာ၊ သူ့ဘာသာသူရှင်းမှာပေါ့”

“မကောင်းပါဘူးကွာ၊ လူမှုရေးအရပေါ့”

အားလုံး သူဌေးသားကယောင်တွေချည်းမို့ အရေးတစ်ခုခု

ဖြစ်လျှင် ငြင်းနေရသေး၏။

“ဘာတွေဘယ်လိုဖြစ်နေကြတာလဲဟေ့”

ကဗျာဆရာကြီး နိုးလာ၏။

“မနေ့ညက သာနေတဲ့လမင်းကြီး ပျောက်သွားလို့ဗျ ဦးလေး

ရ”

ရဲ့နောင်က အကြောင်းသိမို့ ကဗျာဆန်ဆန်ပြောသည်။

ဒါကို ကဗျာရှူးဦးလေးက

“ကြယ်ကင်ဆာ”

တစ်လုံးထဲ ရေရွတ်၏။ နောက်မှ...

“ဟုတ်တယ်၊ လမင်းကြီးပျောက်သွားလို့ လမင်းကြီးကိုမျှော်
နေတဲ့ မင်းတို့က ကြယ်လေးတွေပေါ့၊ အဲဒီကြယ်လေးတွေက ကင်ဆာ
ဖြစ်ကုန်တာ၊ ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဟာ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပဲ၊ သားအိမ်ကောင်း၊
ကြယ်ကင်ဆာ၊ ဒီကဗျာခေါင်းစဉ် ကောင်းပြီ” ဆိုကာ ကဗျာရေးရန်
အခန်းထဲ ခပ်သုတ်သုတ်ဝင်ချသွားပြန်သည်။ မကြာပါ အခန်းထဲမှ
“ညကလကိုလိုက်၊ လကညကိုလိုက်”ဟူသော ကဗျာရွတ်သံ ကြားရ
သည်။

အားလုံး သက်ပြင်းချမိကြသည်။ ရဲ့နောင်မှစ၍

“မင်းဦးလေးရောဂါလည်း ကုသင့်ပြီ”

ကျော်ရဲက တစ်ဖက်လှည့်ရင်း...

“သွားမပြောပါနဲ့ကွာ”

“ဘာလို့လဲ”

“တစ်ခါ သူ့ကဗျာကို ငါဝေဖန်ဖူးတယ်”

“သူ့ဘာပြောလဲ”

“မုန့်တီမျှင်ဝယ်ပေးတဲ့”

“ဘာလုပ်ဖို့တဲ့လဲ”

“သူ့ကိုယ်သူ မုန့်တီမျှင်နဲ့ ကြိုးဆွဲချမလို့တဲ့”

“သေနေပါဦးမယ်ကွာ”

အားလုံး တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ရယ်မိကြသည်။

“ကဲ. . . ဒီလိုလုပ်”

အားလုံး ပြန်လည်စိတ်ဝင်စားသွားကြသည်။

“ဒီဝတ်စုံကို သွားပြန်အပ်ကြမယ်”

“အကြောင်းက”

“ဒါဆို သူ့အကြောင်းကိုလည်း စုံစမ်းလို့ရမယ်”

“စုံစမ်းပြီးရင်”

“သိ. . . သိရတာပေါ့ကွာ၊ မင်းတို့ကလဲ”

ကျော်ရဲကို မသင်္ကာသလို ဇေဝဇဝါကြည့်ကြသည်။

“ဒါဆိုလည်း ဒီဝတ်စုံနဲ့ဖြည့်ပေးလိုက်ကြတာပေါ့”

ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ပြင်ဆင်ချမှတ်ရန် အလွယ်ဆုံးဖြစ်သည်။

xxxx

ကင်းဘတ်(စ)စအဖြူကို ဘောင်ကျစ်ထားပါ။

ရောင်စုံဆေးခွက်များရှိ၏။

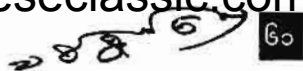
သင် မည်သည့်စုတ်တံမျိုးကို အသုံးပြုရန်လိုအပ်ပါသနည်း။

လောက၌ မိမိကိုယ်မိမိ အရောင်ဆိုးရန် လိုအပ်သောစုတ်တံ

ရွေးချယ်တတ်ရန်လည်း လိုပေသေးသည်။

xxxx

ဗိုလ်ချုပ်ဈေးထဲ မိန်းမဝတ်စုံကြီးပိုက်၍ ဝင်ရသည်မှာ လွယ်လှသည်ကိုစတော့မဟုတ်။ သည်ကြားထဲ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအိုးဘာလည်း မကျွမ်းကျင်တော့ သူ့မှာသွားသည့် စီရုံဆိုတာ ဘယ်မှားရှိမှန်း

သိ။ အားလုံး ဈေးထဲယောင်လည်လည်ဖြစ်နေကြသည်။

“ဟေ့ကောင်... ဒီအတိုင်းဆို လွယ်မှာမဟုတ်ဘူး။
တစ်ယောက်ယောက်ကိုမေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

“မင်းမေးကွာ”

ဆတ်ဆော့တတ်သော မင်းမခကိုသာ တိုက်တွန်းကြသည်။

“နေဦးကွ... မေးသင့်တဲ့သူ လိုက်ရှာဦးမယ်”

နေရာမေးဖို့တောင် တွေ့ကရာလူမမေး။ နှာဘူးထစရာက
နှာသေး၏။ ခပ်လှလှ ကောင်မလေးကိုတွေ့မှ... .

“ညီမ... ဒီ... ဒီလိပ်စာလေး”

“ဪ... ဒါက ဟိုဖက်မှာလေ၊ သတို့သမီးဝတ်စုံတွေငှား
တဲ့ဆိုင်တွေရှိတယ်၊ အဲဒီဖက်မှာ သွားရှာလိုက်ပါ”

“ဟင်”

အားလုံးကြောင်သွားသည်။ နောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက်ကြည့်ပြီး... .

“သတို့သမီးဝတ်စုံ”

တိုင်ပင်မထားဘဲ နှုတ်မှ ပြိုင်တူထွက်သွားကြသည်။
ပြီးနောက် ကြောင်တောင်တောင်နှင့် တစ်ယောက်မျက်နှာ

တစ်ယောက်ကြည့်ကြသည်။ ရဲနောင်က ကျော်ရဲလက်မောင်းကို
ကြောင်ကုပ်သလိုကုပ်ပြီး... .

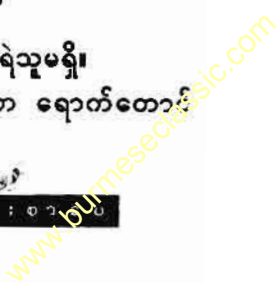
“ပြန်... ပြန်ကြရအောင်ဟေ့ကောင်”

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

“အမှု... အမှုဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

လုပ်သာလုပ်နေရတာ၊ ဘယ်သူမှသိပ်ရဲသူမရှိ။

“အာ... လာစမ်းပါ၊ လိုရင်းနေရာက ရောက်တောင်
ရောက်တော့မဲ့ဟာကို”

“ဒါ. . . ဒါကြီးက သတို့သမီးဝတ်စုံဖြစ်နေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ သတို့သမီးဝတ်စုံဆို ဒီထက်လှမှာပေါ့၊ အခုဟာက”

“ဒီဟာလည်း လှသလိုပဲနော် ဟေ့ကောင်”

“ဟာ. . . ထားစမ်းပါကွာ၊ လာ သွားရအောင်”

ကျော်ရဲတစ်ယောက်ကသာ စိတ်လောနေသည်မို့ သိချင်စိတ် ပြင်းထန်နေသည်။

“ဟော. . . ဟိုမှာပဲဟေ့ကောင်၊ အဲဒီဆိုင်ပဲ၊ ဆိုင်းဘုတ်မြင်နေရပြီ”

ခြေလှမ်းကို ထပ်သွက်လိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင်. . .

“ဟာ. . . မိပြီ. . . မိပြီ၊ ဒီကောင်တွေပဲ၊ ဒီကောင်တွေပဲ”

ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်သည်နှင့် ကျော်ရဲလက်ကို လူတစ်ယောက်က အတင်းဖမ်းဆွဲထား၏။ လူက မဲမဲဝဝကြီး။ အသက်တော့ သိပ်ကြီးပုံမပေါ်။ သူ့နောက်မှာလည်း လူသုံးလေးယောက်။

“ဟာ. . . ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ဒီလူ ဘယ်ကလူလဲ၊ ဘာလာရှုပ်တာလဲ”

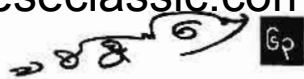
သူ့စကားကို ထိုသူက လက်ကိုမလွတ်တမ်းဆွဲထားပြီး. . .

“ဟေ့ကောင်. . . အဲဒီစကားကို ငါမေးရမှာ၊ မင်းက ဘာကိစ္စနဲ့ ငါတို့ကြားဝင်ရှုပ်တာလဲ”

“ဟ. . . ဘာရှုပ်ရမှာလဲ၊ ကျုပ်မှာ ရှုပ်ဖို့မပြောနဲ့ ခင်ဗျားတို့နဲ့တောင်မသိဘူး”

“အေး. . . ငါလည်း မင်းကိုမသိလို့ အံ့ဩနေတာကွ၊ အဲဒီအဲဒီဝတ်စုံ ဘယ်ကရလဲ”

ကျော်ရဲလက်ထဲပိုက်ထားသော ဝတ်စုံကို လက်ညှိုးသုံးရင်း

မေး၏။ ကျော်ရဲက ပြန်ငုံကြည့်ပြီး...

“စိန်ပုဝတ်စုံလေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“စိန်ပု... ဘယ်ကစိန်ပုလဲ၊ အဲဒီဝတ်စုံဝတ်ထားတဲ့ ကောင်မလေး အခုဘယ်မှာလဲ”

“ဘယ်သိမှာလဲဗျ၊ သူ့ချွတ်ပြီးပေးသွားတာပဲ”

“ဟေ့ကောင်... ရူးကြောင်မူးကြောင်လုပ်မနေနဲ့၊ ဟောဒီ မှာတွေ့လား၊ အဲဒီဝတ်စုံကို ငါငှားထားတဲ့ဘောက်ချာ”

ထိုသူက ဘောက်ချာတစ်ခု ထုတ်ပြသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ထိုဝတ်စုံငှားရမ်းထားကြောင်း ဘောက်ချာပင်။

“ဪ... ခင်ဗျားဝတ်ဖို့ ငှားထားတာလား၊ ဒါဆိုယူ လေ”

“ဟေ့ကောင်... ရူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့၊ ပြဿနာတက်သွားမယ်နော်”

အခြေအနေက ရုတ်ရုတ်သည်းသည်းဖြစ်လာ၏။ ထိုသူ၏ အသံကျယ်ကျယ်ကြောင့် လူတွေဝိုင်းအုံကြည့်လာကြသည်။ ဟိုလူ၏ မဲသောမျက်နှာ ပိုမဲနေလေပြီ။

“နော်... နေပါဦး မောင်တင်ဆွေရယ်၊ ဒီကိစ္စကိုဒီလိုဖြေ ရှင်းလိုပြီးမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ပြေပြေလည်လည်ဖြေရှင်းကြတာပေါ့၊ ကဲ... မောင်ရင် ဒီဝတ်စုံကို ဘယ်ကရတာလဲဆိုတာပဲ အ

ဟေ့ကောင်
ရူးကြောင်
မူးကြောင်
လုပ်မနေနဲ့၊
ဟောဒီ
မှာတွေ့လား၊

ရင်ပြောပါ”

သန့်ပြန်သောလူကြီးတစ်ဦးက ဝင်မေးသည်။ ဒါကို ကျော်ရဲက...

“မသိဘူးဗျ၊ မနေ့က ကောင်မလေးတစ်ယောက်”

အတိုချုံးပြောပြလိုက်သည်။ လူကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နှင့် နားထောင်ရင်း...

“အင်း... ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒီကောင်မလေးရော အခုဘယ် မှာလဲ”

“အဲဒါကိုပြောနေတာပဲလေ၊ ဒီမှာ သူ စာတစ်စောင်ရေး ထားပြီး ပျောက်သွားတာပဲ”

ဒါကို ခုနက မဲမဲဝဝကြီးက...

“ဟေ့ကောင်... မင်းတို့ဖွတ်ထားတယ်မဟုတ်လား၊ အခု ပြန်ထုတ်ပေးစမ်း၊ ငါလုပ်လိုက်ရ မကောင်းရှိတော့မယ်”

သူ့စကားကို လူကြီးက ဆတ်ခနဲပြန်လှည့်ပြီး...

“မောင်တင်ဆွေ”

“ခင်ဗျာ ဦးလေး”

“မင်းပါးစပ်ပိတ်မလား၊ ငါပါးချလွတ်ရမလား”

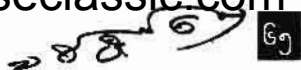
“အို”

တင်ဆွေဆိုသောသူ သူ့အသံပါ သူပြန်မျိုချလိုက်သည်။ ထိုလူကြီးကို လွန်စွာကြောက်ရပုံပေါ်၏။ လူကြီးက ကျော်ရဲတို့ဖက် ပြန်လှည့်ကာ...

“ကဲ... လူလေးတို့ကိုလည်း ဦးယုံကြည်ပါတယ်၊ အမှန် တော့ အဲဒီဝတ်စုံနဲ့ ကလေးမဟာ ဦးလေးရဲ့သမီးပါ”

“ဗျာ”

“ဟင်... ဒါ... ဒါဆို ဦးက မိန်းမသုံးယောက်နဲ့

ဦးအောင်စိန်ပေါ့၊ တောက် ယုတ်မာလိုက်တာ”

မင်းမခေက ဘုမသိဘမသိနှင့် ဝင်ပြောသည်။ လူကြီး
မျက်နှာပျက်သွားသည်။ ဒါကို ဘေးနားက တင်ဆွေကဝင်ပြီး... .

“ဦးလေးရဲ့သမီးအပြင် ကျွန်တော့်ရဲ့... . ကျွန်တော့်ရဲ့”

တင်ဆွေစကားမဆုံးခင် လူကြီးက ဖျတ်ခနဲပြန်ကြည့် သည်။
လူကြီးကြည့်နေတာမြင်တော့ တင်ဆွေ စကားတန့်သွားပြီး

“ကျွန်တော်နဲ့... . ကျွန်တော်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး၊ ဟီး... .
ဟီး”

ဆိုကာ ပြန်လျှော့ချလိုက်သည်။ ဒါကို လူကြီးက သက်ပြင်း
ချပြီး... .

“ကဲ... . လူလေးတို့လည်း သွားချင် ရာသွားနိုင်ပါပြီ၊
အကယ်၍များ သမီးကိုပြန်တွေ့ရင် ဒီလိပ်စာအကိုင် ဆက်သွယ်
ပေးပါ။ ကဲ ဦးလည်းသွားပြီ”

ဆိုကာ ကျော်ရဲလက်ထဲ လိပ်စာကပ်တစ်ခု ပေးသွား၏။
ကပ်ကိုကြည့်တော့... .

“ဦးကျော်မင်းဆွေ”

... . ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာ။

လိပ်စာကပ်ကြည့်ပြီး ကျော်ရဲတို့ကြောင် သွားပြန်၏။
လူကြီးနှင့် တင်ဆွေတို့အဖွဲ့က ထွက်သွားလေပြီ။

“ဟင်... . မစိန်ပုပြောတော့ သူ့အဖေနာမည် ဦးအောင်
စိန်ဆို၊ အခု ကျော်မင်းဆွေတဲ့၊ ကျော်မင်းဆွေနဲ့ အောင်စိန်ကြား
လှတစ်လုံးပဲကွာတယ်”

ကျော်ရဲစကားကို အောင်သူရက... .

“အလကားပါကွာ၊ အသားလွတ်ဝင်လိမ်သွားတာဖြစ်မယ်”

မင်းမခေပါ ထောက်ခံ၍

“အေးလေ... ဟိုကပြောသွားတာတခြား၊ သူပြောတာ
တခြား”

ရဲနောင်က စဉ်းစားရင်း...

“မဟုတ်ဘူးကွ၊ လူဆိုးဂိုဏ်းတွေများလား”

အားလုံး ထိတ်ခနဲ ပြန်ဖြစ်သွားကြသည်။

ရေရာသောအဖြေက ဘာတစ်ခုမှမရှိ။ ဘယ်သူက အမှန်
အကန်လဲမသိ။

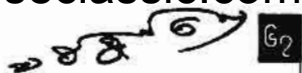
“နေပါစေကွာ... သူတို့အရှုပ်ထုပ်တွေ ပေါ်ကုန်မှာစိုးလို့
လစ်ပြေးသွားတာဖြစ်မယ်၊ လာ ပြန်ရအောင်”

“ဟ... ပြန်လို့ဖြစ်မလားကွ၊ ဝတ်စုံကအပ်ရဦးမှာ”

“အေး... ဟုတ်သား ဒါဆိုဝင်လေ”

တကယ်တမ်း ဝတ်စုံပြန်အပ်တော့လည်း ပိုက်ဆံက ပြန်မရ၊
ခုနက တင်ဆွေက ဝတ်စုံကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ ဘောက်ချာအပ်၍
ပြန်ထုတ်သွားပြီတဲ့။ ငွေကို သုံးပုံပင်မပုံလိုက်ရ။

xxx

သတိရခြင်းများက ဆပွားပြီးရင်ထဲမှာ ပြည့်သိပ်လာသည်။
ကြိုတောင့်ကြိုခဲ တွေ့ဆုံခဲ့ရသော်လည်း ပဟေဠိများ၊ လျှို့ဝှက်
ခုတ်များက အမြဲလိုလို တမ်းတခြင်းကို ဖန်ဆင်းပေးနေသလို။

“ဘာပြဿနာများရှိလို့လဲ မိန်းကလေးရယ်”

အချိန်တိုင်းများ၊ ရေရွတ်မိနေသလားတောင်မသိ။

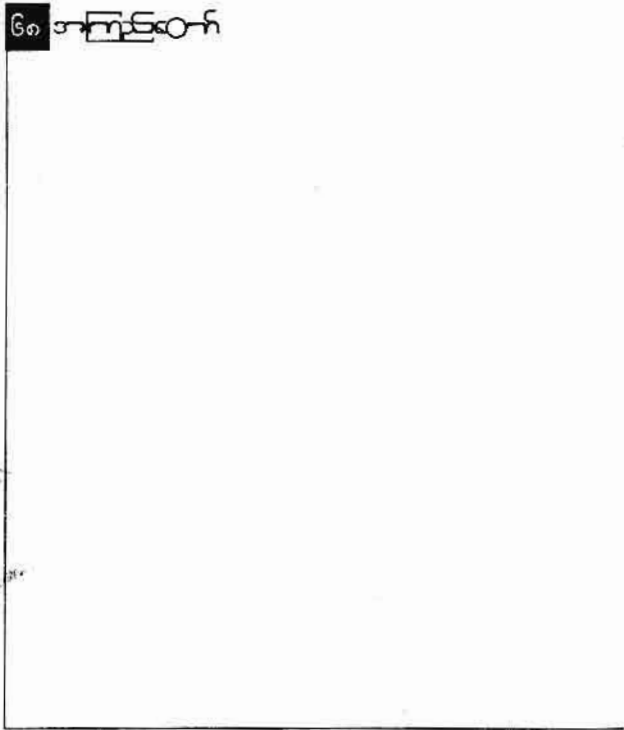
အရာရာမသေချာခြင်းများစွာနဲ့ အသက်ရှူရတာကိုက
ခွန်းကြပ်လွန်းသည်။

ဒီပြဇာတ်ကို ကိုယ်တိုင်ဖန်တီးခဲ့တာလား။ ဒါမှမဟုတ်
တံတရားက ဖန်တီးခဲ့ပြီး ကိုယ်တိုင်ဇာတ်ကောင်တစ်ခုလား။

မသိ။

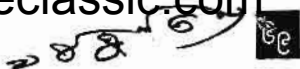
xxxxxx

“လိမ်ညာခြင်းကိုတော့ ငါအမှန်းဆုံးပဲဟေ့ကောင်”
ကျော်ရဲ၏နှုတ်ထွက်စကား။ အရာရာ ဝေဝါးနေပေပြီ။
အရှေ့က ဘီယာတစ်ကျားကို သွန်ချလိုက်သလားတောင်
ထင်ရ၏။

“ရှေးခေတ်လူတွေတော့မသိဘူး အခုခေတ်လူတွေမှာတော့
လိမ်ညာခြင်းကို မကင်းနိုင်ကြဘူး။ တချို့က အခက်အခဲတစ်ခုကြောင့်
လိမ်ညာနေရတယ်။ တချို့ကတော့ ပျော်စေပျက်စေသဘောမျိုးနဲ့
လိမ်ညာနေကြတယ်။ ဒါပဲကွာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘဝအတွက်
သူတစ်ပါးဘဝ ပျက်လောက်သည်အထိ လိမ်တာကသာဆိုးတာ”

မင်းမခင်စကား။

“ဒါမှန်တယ်”

ရဲနောင် ထောက်ခံသည်။ အောင်သူရက ခေါင်းညိတ်သည်။
သို့သော်...

“ငါတော့ လက်မခံဘူး ဟေ့ကောင်၊ လိမ်တယ်ဆိုတာ ပျော်လို့ပဲလိမ်လိမ်၊ ဖျင်းလို့ပဲလိမ်လိမ် ကိုယ့်ဘဝအတွက်ပဲလိမ်လိမ် တန်ဖိုးချင်းအတူတူပဲ၊ ဒါဟာ လိမ်ညာခြင်းပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျရောက် မဲ့ အပြစ်ကလည်း အတူတူပဲ၊ အတူတူပဲ သတ်မှတ်သင့်တယ်”

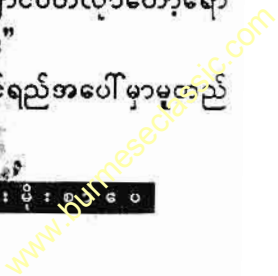
နဂိုအငြင်းထူသော ကျော်ရဲစကား။ အားလုံးက ဘီယာဂျား ကိုသာ ကြည့်ကြသည်။

“တချို့ဆိုရင်ကွာ ကိုယ်တိုင်ကလည်း နေမကောင်းဘူး၊ ဒီကြားထဲ အနိဋ္ဌာရုံစကားတစ်ခုကို ပြောရမယ်ဆို သင့်တော်ပါ မလား၊ ဒါဆိုရင် နားထောင်တဲ့လူရဲ့ ခံနိုင်ရည်ကို ထည့်တွက်သင့် တယ်၊ အကယ်၍ နားထောင်တဲ့သူမှာ ခံနိုင်ရည်မရှိရင် အပြစ်မှန် ထက်စာရင် လိမ်မပြောသင့်ဘူးလား”

ရဲနောင်စကားက သမာသမတ်ကျမည်ထင်သည်။ ဒါကို ကျော်ရဲက

“ဒီမှာဟေ့ကောင် စကားတစ်ခွန်းဆိုတာ နောက်ပြောလည်း ဒီတန်ဖိုးပဲ၊ အခုပြောလည်း ဒီတန်ဖိုးပဲ၊ ဥပမာ သေပြီဆိုတဲ့လူ အကြောင်းကို ပြောမယ်ဆို အခုပြောလည်း သေပြီလို့ပြောရမှာပဲ၊ နောက်ပြောတော့လည်း ဒီစကားပဲသုံးရမှာပဲ၊ ဒါကို ဘာလို့ ဝေလည် ကြောင်ပတ်လုပ်နေရမှာလဲ၊ ကဲ ဝေလည်ကြောင်ပတ်လုပ်တော့ရော တန်ဖိုးက တက်လာလို့လား၊ ကျသွားလို့လား”

“ငါပြောသားပဲ၊ တစ်ဖက်သူရဲ့ ခံနိုင်ရည်အပေါ်မှာမူတည် ပြီး ကွဲပြားသွားတာလို့”

“စကားတန်ဖိုးတူရင် ခံနိုင်ရည်ချင်းလည်း တူရမှာပဲ”

အားလုံး စိတ်ပျက်လက်ပျက် ခေါင်းခါကြသည်။ ကျော်ရဲက ထိုသို့မူးလာလျှင် မသိစိတ်က ခေါင်းမာတာ ပေါ်ပေါ်လာ၏။ နောက်ဆုံးတော့. . .

“အေး. . . မင်းအလှည့်ကျရင် လိမ်ညာခြင်းအပေါ် ခံနိုင်ရည်ရှိပါစေ”

အားလုံးရဲ့ ဆုပေးသံ၊ ကျော်ရဲက သူ့လက်ကျန်ခွက်မြှောက်ပြီး. . .

“အမြဲတမ်းခံနိုင်ရည်ရှိတယ်”

ဆိုကာ ဝှပ်ခနဲမော့သောက်လိုက်သည်။ ပြီးနောက်. . .

“ငါပြန်မယ်”

မည်သူမှ မတား။ နားငြီးသက်သာပြီးရောဆိုပြီး လွှတ်ပေးလိုက်သည်။

xxxxxx

“ဘာလဲကွာ လိမ်ညာတတ်တဲ့သူကို သူတော်ကောင်းစာရင်း
သွင်းရမှာလား”

ကျော်ရဲ မကျေမနပ်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်သည်။
ဒီနေ့ကျမှ သူ့မှာ ကားပါမလား၊ ဘီယာအမူးလွန်လျှင် တစ်ခုခုဖြစ်
မည်စိုး၍ ကြိုတင်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့်
ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် ရေရွတ်ရင်း လမ်းရှာနေရသည်။ အမှန်
တော့ ယခု သူတို့သွားထိုင်သောဆိုင်မှာ ဆိုင်အသစ်ဖြစ်ပြီး သူမကျွမ်း
ကျင်သောလမ်းမှာ ဖွင့်လှစ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့အိမ်နှင့်ဆို ရပ်ကွက်ကြီး၏ ဟိုဘက်ထိပ်နှင့် ဒီဘက်

ထိပ်ပင်။ လာနေကျအတိုင်းဆို အပြင်ဖက်မှ တစ်ကွေ့တစ်ပတ်ကြီး
လျှောက်လိုက်လျှင်ရသည်။ ယခုတော့ မြန်လိုမြန်ငြား အတွင်းလမ်း
ကနေ လျှောက်နေခြင်းဖြစ်၏။

“အဲဒီလိုသာဖြစ်ရင် လူလိမ်တွေ ကြီးပွားတဲ့ခေတ် ရောက်
ကုန်မှာပေါ့”

မမြင်မကန်း လျှောက်လှမ်းနေရသည်မို့ ဘယ်လမ်းရောက်
လို့ ရောက်မှန်းမသိ။ ညကလည်းနက်၊ လူကလည်း ခေါင်းငိုက်စိုက်မို့
ဘာကိုမှ မသဲကွဲ။

အရက်သောက်ပြီး စကားအများကြီးပြောလျှင် ပိုမူးသည်ဟု
ကြားဖူးသည်။ ယခုတော့ တစ်သက်လုံးနေခဲ့သော အိမ်လမ်းကိုပင်
မေ့ပြီ။ လမ်းလည်းမကျွမ်းကျင်။ မဝင်ဖူး၍ ဘယ်ကဘယ်လို ဆက်
သွားရမှန်းမသိ။

“ငါဖြင့် တစ်သက်လုံး ဒီစကားမျိုး မကြားဖူးဘူး”

လူက လိမ်မလိမ်မသိ။ လမ်းကလိမ်နေပြီ။

“ဘယ်ဖက်သွားရမှာလဲ ပြော”

လမ်းဆုံတွင်ရပ်၍ ဘယ်ဘက်သွားရမှန်းမသိဘဲ ကိုယ့်ကိုယ်
ကို ပြန်မေးနေသည်။ ညက မှောင်နေ၍ ဘာမှမသဲကွဲ။

“လာကြပါဦးရှင်... ဒီမှာ ဒီမှာ ကျွန်မကို အနိုင်ကျင့်နေကြ
လို့ရှင်”

ကျယ်လောင်သော မိန်းကလေးအော်သံကြား၍ ကျော်ရဲ
လန့်ပြီး ခေါင်းထောင်သွားသည်။ ဇဝေဇဝါနှင့် ပြန်လှည့်ကြည့်မိ
သည်။

ဘယ်ကလဲ။ ဘယ်နားကအော်တာလဲ။ သူ မသဲကွဲ။

“ကယ်ကြပါဦးရှင်... ကယ်ကြပါ”

ဆိတ်ငြိမ်ရပ်ကွက်၏ ညနက်နက်မှအော်သံ။ ဘာရယ်

မဟုတ် ကျော်ရဲအသံလာရာဖက် ချိုးလိုက်
သည်။

မြင်ကွင်းကမလှ။ မြင်ကွင်းလည်း
သေတွဲ။

သန်မာသော ယောက်ျားလေးယောက်
ခန့်တ အားခွဲသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
ဝိုင်းနေသည်။ အယ်တိုဟောက နဂိုမရှိသော
ယုံကြည်မှုကို နှစ်ဆယ်ရာနှုန်း မြင့်တင်ပေး
သည်။

“ဟေ့... ရပ်လိုက်စမ်း”

တကယ်ရပ်သွားကြသည်။ ကိုယ်ပြော
သည်အတိုင်းဖြစ်လာ၍ သတ္တိကဆယ်ရာခိုင်
နှုန်း တိုးလာ၏။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလို
အနိုင်ကျင့်နေတာတော့ ကြည့်မကောင်းဘူး”

ယောက်ျားကြီးများ ပြန်လှည့်လာ၏။
မိန်းကလေးကတော့ အမှောင်နှင့်ကွယ်နေ
သည်။ ဘယ်လိုပုံမှန်းကိုမသိ။ ချောချောလှလှ
မဟုတ်လို့ကတော့ ဟီးရီးလုပ်ရကျိုးနပ်မည်
မဟုတ်။

“ဒီမှာညီလေး... ညီလေး ဘာမှမသိ
ဘဲ ဒီကိစ္စကို ဝင်မရှုပ်ပါနဲ့၊ ဒါ... ကိုယ်တို့ပြဿ
နာပါ”

“မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့
ကျွန်မကိုစော်ကားနေတာ ကူညီပါရှင်”

ကောင်မလေး၏ သနားစဖွယ်အော်သံ၊ ကျော်ရဲ ရင်ကော့
လိုက်သည်။

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ မြင်ကွင်းကတော့ မလှတာအမှန်ပဲ”
ကိုယ့်ကိုယ်ကို မြန်မာဗီဒီယိုကားထဲက ကယ်တင်ရှင်
မင်းသားလို့လည်း ထင်နေမိသည်။

“ညီလေး... ဒါ ကျုပ်တို့ဆရာရဲ့ကတော်ပါ၊ သူ့မှာ
ပြဿနာအများကြီးရှိတယ်၊ သူ့ကို ဆရာဆီအပ်ပြီး ပြန်ရှင်းရမှာ”

“မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး”
ကောင်မလေးစကားသံကြောင့် ကျော်ရဲ ခြေနှစ်လှမ်းတိတိ
တိုးလိုက်သည်။ ရုပ်က ဒီကောင်တွေကို သေချာပေါက်နိုင်ပါတယ်ဆို
တဲ့ရှုပ်မျိုး။

“မလိုပါဘူး၊ ဒီပြဿနာကို ဒီမှာဖြေရှင်းလည်းရပါတယ်”
ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ဟန်တူသော သူက သက်ပြင်းချသည်။
ဒါကို ဘေးကလူက...

“အိုကွာ... ဒီကောင် အသားလွတ်ကြီးဝင်ခွပ်နေတယ်၊
သူ့ကြံစည်ထားတာပဲဖြစ်လိမ့်မယ်”

နောက်တစ်ယောက်ကပါ

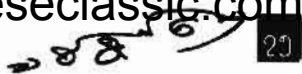
“ချကွာ... ဒါဆိုလည်း လူလိမ်အုပ်စုပဲ၊ အပျောက်ရှင်းကြ
ကွာ”

အားလုံး ရှေ့တိုးလာသည်။ ကျော်ရဲက အဆင်သင့်ပြင်ထား
လိုက်သည်။

“ဟား... ဟား နာမှာမကြောက်ရင်လာခဲ့လေ၊ ဟဲဟဲ”
ထိမထင်ဟန်။

“ယား”
တစ်ယောက်ပြေးဝင်လာသည်။

“ခွပ်”

“အောင်မလေးဗျ”

ပထမဆုံးလက်သီးကပင် ကျော်ရဲမျက်ခွက်တည့်တည့် နှစ်သည်။ ထို့နောက်...

“ကဲဟာ”

“ခွပ်”

“အင်းဟာ”

“ခွပ်”

ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် အဆက်မပြတ်ကျလာသော ထိုးနှက်ချက် ချား၊

“ကယ်တော်မူကြပါရှင်၊ ဒီမှာ ကျွန်မယောက်ျားကို အနိုင် တုင့်နေလို့”

နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရသော အသံ။ လိမ်ညာသံ။ လိမ်ညာ ငြိပြောသော အသံ။ ထို့နောက်

xxxxxx

မျက်လုံးထဲ အရာရာမှောင်မိုက်နေသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် သရဲစီးခံရသလို ရုန်းကန်နေပိ၏။

သရဲက ဂုတ်ခွစီး၍ မျက်နှာကို လက်ဝါးကြမ်းကြီးနှင့် တွယ်နေလေသလားမသိ။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ယောင်ကိုင်းနေသည်။ သရဲကြီးက မတ်တပ်ရပ်၍ ရင်ဝဖနောင့်နှင့်ထပေါက်သည်။

“အွန့်. . . အွန့်”

နာကျင်စွာ ညီးညူရင်း ရုန်းကန်ကြည့်သည်။ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံး ချွေးစေးများ။

“အား”

အားကုန်ရုန်းကန်ရင်း ခုန်ထလိုက်သည်။

မျက်လုံးက ဖျတ်ခနဲပွင့်လာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး
သွေးသွေးသွေးသွေးသလို။

“ဟင်”

မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် အံ့အားသင့်သွားရသည်။

ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ဘေးဘီဝေ့ကြည့်မိသည်။ မမြင်ဖူးသော
ကျွတ်နာကျက်။ မမြင်ဖူးသော အခန်းတစ်ခန်း။

“ငါ... ငါ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်”

စိတ်ထဲမှာ ကွေးမိပြီး ဆတ်ခနဲထထိုင်မိသည်။

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး နာကျင်စွာ။ ခေါင်းကလည်း အံ့ခဲနေ

သည်။

“ဘာတွေဖြစ်လာပါလိမ့်”

ပြန်တွေးကြည့်သည်။

ရဲနောင်တို့နှင့် ဘီယာဆိုင်မှာ လိမ်ညာခြင်းအတွက် ငြင်းခုန်

နောက်... နောက်...

“ကယ်ကြပါဦးရှင်”

မိန်းကလေးအော်သံ။ မြန်မာဗီဒီယိုမင်းသားစတိုင်။

“ခွပ်”

“အား”

ပထမဆုံး လက်သီးပင် အမှူးလွန်ပြီး မရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့။

“ဒီမှာ ကျွန်မယောက်ျားကို ကျွန်မယောက်ျားကို”

နောက်ဆုံးကြားရသော လိမ်ညာအော်သံ။ ယခု ဒီအခန်း။

“ငါ... ငါ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်”

ထို့နောက်ပိုင်း ဘယ်လိုမှ ဆက်စပ်စဉ်းစားမရ။

ဖျတ်ခနဲ တံခါးပွင့်လာသည်။ အငွေထောင်းထောင်းထ
ပန်းကန်တစ်ခုကို အရင်မြင်ရ၏။ နောက်...

“စိန်ပု”

ပန်းကန်လုံးကို လင်ဗန်းတစ်ခုပေါ် သပ်ရပ်စွာတင်ပြီး
ကိုင်ဆောင်လာသူ မစိန်ပု။ သူမကိုမြင်တော့ ရင်ထဲလှိုက်ခနဲ။

“ကျော်ရဲ... သတိရလာပြီလား”

လုံးဝထင်မှတ်မထားဘဲ တိုက်ဆိုင်စွာ ပြန်တွေ့လိုက်ရတော့
အံ့အားသင့်နေမိသည်။

“ရှင်ဆာနေမယ်ဆိုတာသိလို့ ရှင့်အတွက် ဆန်ပြုတ်ပြုတ်
လာတယ်”

“ဘယ်ကဘယ်လို”

“ဆန်ပြုတ်အရင်သောက်လိုက်ပါဦး”

အငွေထောင်းထောင်းထ ဆန်ပြုတ်ကိုမြင်တော့ မနေနိုင်
တော့။ ဇွန်းကိုယူပြီး ကမန်းကတန်း ခပ်သောက်လိုက်သည်။

“အဟု”

ပူလွန်းနေသည့်အပြင် ဘာအရသာမှမရှိ၍ နင်သွားသေး
သည်။

“ဖြည်းဖြည်းသောက်ပါ။ ဒီလောက်လောစရာမလိုပါဘူး”

စိန်ပုအသံ။ ကျော်ရဲက ဆန်ပြုတ်ကိုပြန်မွေ့ရင်း...

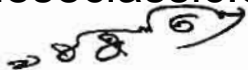
“ဆန်ပြုတ်က ဘာအရသာမှမရှိဘူး”

စိန်ပုက မျက်နှာကျက်တွေ၊ အိမ်နံရံတွေလိုက်ကြည့်ရင်း...

“အင်း... ဒီအိမ်မှာက ဘာမှရှာမတွေ့ဘူး”

“ဘာ”

သူမဖြေသံကြောင့် ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားရသည်။ သူမက သူ့ကို
ပြန်ကြည့်ပြီး...

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ဆန်ပြုတ်ကို ကုန်အောင်သောက်လိုက်

ကျော်ရဲလည်း သူ့ပြောသည့်အတိုင်း အရသာမရှိသော ဆန်ပြုတ်ကို ထပ်မံခပ်သောက်နေမိသည်။

“ဒါနဲ့နေပါဦး။ ညကပြဿနာတက်နေတဲ့မိန်းကလေးဟာ သေသား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

ကျော်ရဲ အံ့အားသင့်သွားသည်။ အမှောင်ထဲမှာဆိုတော့ သေသားမှန်းလည်း မသိလိုက်ပဲကိုး။

“ဒါဆို နင်က”

“နင်လမ်းမှာလဲနေတာတွေလို့ ငါ့ကိုကယ်ဖူးတဲ့ကျေးဇူးရှင်ပဲ ဆိုလို့ ကယ်လာတာ”

ကျော်ရဲစိတ်ထဲ ဇေဝေဇေဝါ။ ညက အမှောင်ထဲမှာ ဟုတ်မှန်း မသိ။ မဟုတ်မှန်းမသိ။ ပြန်စဉ်းစားတော့ တူသလိုတော့ထင်ရသည်။ နှင်းစားရင်း ချထားသောဆန်ပြုတ်ကို ခပ်သောက်နေမိသည်။ ဘာပဲ ဆိုပြော ကိုယ့်ကိုကယ်တင်လာတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမည်။ နောက် ဆုတ်လျှင် ဟိုလူများလက်ထဲ ဘာဖြစ်နေပြီလဲတောင်မသိ။

အရသာမရှိငြား ဆန်ပြုတ်အတော်စားဖြစ်သွားသည်။ နေ့က တအားဆာနေပြီကိုး။ ဆန်ပြုတ်ထက်ဝက်မျှ ကုန်ပြီး အနည်း သေ နေသာထိုင်သာရှိမှ စိတ်အေးချမ်းသာစွာ အိမ်ကိုဝေကြည့်ရင်း

“ဒါနဲ့ . . . ဒါက နင့်အိမ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ပေါက်ကရ”

“ဟင်”

သူ့အဖြေကြောင့် အံ့အားသင့်သွားရသည်။ ခုနစ်အေး သူ့ ပြန်ပူတက်လာ၏။ နောက် ပြူးကြောင်ကြောင်နှင့် လိုက်ကြည့်

ရင်း...

“ဟင်... ဟင်... ဒါဆို ဒါကဘယ်သူအိမ်”

“ဘယ်သိမှာလဲ”

“ဟင်... ဒါ... ဒါဆို”

ကျော်ရဲ ထပြေးရမလိုဖြစ်သွား၏။ နောက် သတိရပြီး...

“အိမ်... အိမ်ရှင်တွေကရော”

“ဘယ်သိမှာလဲ၊ သူတို့မရှိလို့ ဝင်လာလို့ရတာပေါ့”

“ဟာ”

ခေါင်းမှဆံပင်များပင် ထောင်တက်သွား၏။ ကိုယ်ရောက်နေတာတောင် ဘယ်သူ့အိမ်မှန်းမသိ။

“ဟာ... ဒါ... ဒါဆို ငါ ငါက ဘယ်လိုဒီအထဲရောက်”

“ငါထမ်းလာတာလေ၊ နင်က လူကောင်သာကြီးတာ၊ တကယ်ကျတော့ ပေါ့ပေါ့လေး၊ နင့်လိုလူမျိုးကိုပြောတာဖြစ်မယ်လူကြီးပြီး အချိန်မစီးဘူးဆိုတာ ဟိဟိ”

အရေးထဲ သဘောကျနေသေး၏။ ကျော်ရဲသာ နေမထိထိုင်မသာဖြစ်ပြီး...

“ဒါဆို... ဒီကပြေးမှဖြစ်မယ်၊ အိမ်ရှင်တွေလာရင် ပြဿနာတက်လိမ့်မယ်”

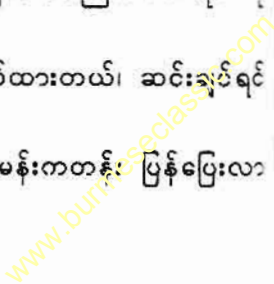
ဆိုကာ အိမ်ရှေ့ပြေးထွက်မိသည်။

“ဟာ”

အိမ်ရှေ့သံတံခါးကြီးက ပိတ်လျက်လားကြီး။ ဒီအတိုင်းဆို စိန်ပုပြောတာ ဟုတ်ပြီ။

“ဟိတ်... အရှေ့ကတံခါးပိတ်ထားတယ်၊ ဆင်းချင်ရင် ဟောဒီပြတင်းပေါက်ကလာဆင်း”

စိန်ပု၏အော်သံ။ ကျော်ရဲ ကမန်းကတန်း ပြန်ပြေးလာ

သည်။

“ဘယ်... ဘယ်ကဆင်းရဲမှာလဲ”

“ဒီပြတင်းပေါက်ကဆင်း”

စိန်ပုက ခုနသုအိပ်နေသော ခေါင်းရင်းမှ ပွင့်နေသည့် ပြတင်းပေါက်ကို ညွှန်ပြရင်း ပြော၏။ ကျော်ရဲလည်း ဘာမှမဆင်ခြင်နိုင်ဘဲ ပြတင်းပေါက်ပေါ်မှ ကျော်ဆင်းလိုက်သည်။ သူ့အောက်ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင် ဖုတ်ခနဲခြေသံကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့...

“စိန်ပု”

သူလည်းခုန်ချလာပုံရ၏။ သူ့ပုံကတော့ အေးဆေးပင်။ ရုပ်ရှင်ထဲက မင်းသမီး ငပလီကမ်းခြေရောက်သလို ထောက်ကြွထောက်ကြွနဲ့ လက်ကလေးတောင်လွှဲလို့။

ခြံစည်းရိုးကို ကျော်လိုက်သည်။ နောက် လူရှင်းမရှင်းကြည့်ပြီး ခုန်ချလိုက်သည်။ လမ်းမတင်ခုပေါ်ရောက်နေသည်။ ဘယ်မှန်းမသိ။ ညက သူရန်ဖြစ်ခဲ့သောလမ်းတော့ ဟုတ်ပုံမပေါ်။

ဖုတ်ခနဲခြေသံကြားတော့ စိန်ပုလဲ လမ်းမပေါ် ရောက်နေပြီ။

ကျော်ရဲလည်း အလန့်တကြားဖြင့် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်မိသည်။ သူ့နောက်နားမှာ အရိပ်တစ်ခု ကပ်ပါလာသလိုလို။

“အိမ်ရှင်တွေများလား၊ ဒါမှမဟုတ် ညကလူတွေလား”

မသင်္ကာ၍ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့...

“စိန်ပု”

လက်ထဲ ဘယ်လိုရောက်နေမှန်းမသိသော စလင်းဘက်(ခဲ)ကလေးပါယမ်းလို့။ ကျော်ရဲ ခြေလှမ်းရပ်တန့်လိုက်ပြီး...

“ဟိတ်... နင် ငါ့နောက်လိုက်နေတာလား”

စိန်ပုက မျက်မှောင်ကျုံ့ရင်း. . .

“မလိုက်ပါဘူး၊ ဒါ ငါသွားမဲ့လမ်းပဲ၊ နင်ကသာ ရှေ့ကပိတ် နေလို့”

ကျော်ရဲ ခြေလှမ်းပြန်စလိုက်သည်။ အနောက်က လေချွန် သံကြားရသလို။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စိန်ပုပါပဲ။

မိန်းမတစ်ယောက် လေချွန်တာမကြားဘူး၍ ကျော်ရဲ အံ့အားသင့်သွားသည်။ နောက် ဘာမှမပြောဘဲ လမ်းကိုသာ ဆက် လျှောက်လိုက်သည်။

“ဟိတ်. . . နင်ဘယ်သွားမှာလဲ”

စိန်ပုက လှမ်းမေးသည်။

“အိမ်ပြန်မှာပေါ့၊ ဘယ်သွားရမှာလဲ”

“ဪ”

လျှောက်ရင်း လျှောက်ရင်း လမ်းဘေးတွင်ရပ်ထားသော ကားတန်းရှည်ကြီး တွေ့ရသည်။ ထိုတော့မှ အိမ်နှင့်အတော်ဝေးဝေး ရပ်ကွက်မှ ပွဲစားတန်းကိုရောက်နေမှန်း သတိထားမိသည်။ ထိုနေရာ ကို ဘယ်လိုရောက်လာမှန်းမသိ

“ညက ဘယ်လိုမျက်စေ့လည်ပြီး ရောက်ခဲ့ပါလိမ့်”

ပြန်တွေးမရ။

“ညကတွေတာ စိန်ပုမဟုတ်တာရော သေချာလား”

ဒါလည်းမသေချာ။

“နင်. . . လက်ဖက်ရည်လေးဘာလေး မသောက်ချင်ဘူး လား”

စိန်ပုစကား။ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ စိန်ပုက လမ်းလျှောက် ရင်း မသိလိုက် မသိဘာသာနှင့် ရပ်ထားသောကားတံခါးများ ဆွဲငှပ် ကြည့်သွားသည်ကို မြင်ရ၏။

“နင်. . . ဘာလုပ်နေတာလဲ”

“ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ အကျင့်ပါနေလို့ ဒါနဲ့ ငါမေးတာဖြေ
ပါဦး၊ လက်ဖက်ရည်သောက်ဦးမလားလို့”

“ခုနကဆန်ဖြုတ် သောက်ထားပြီးပြီပဲ၊ နင့်မှာ ပိုက်ဆံပါလို့
လား”

“ဟော”

ကျော်ရဲစကားကို ပြန်အဖြေမပေး၊ သူ့ဆွဲဖွင့်ကြည့်လာသော
ကားတံခါးတစ်ခု ပွင့်သွားသည်။

သူမ ဘေးဘီရေကြည့်ရင်း ကားထဲအလိုက်သင့်တပ်ထား
သော ကားသေ့ကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ ကျော်ရဲကလန့်ပြီး. . .

“ဟဲ့. . . နင်ဘာလုပ်”

စိန်ပုက ဘာမှအဖြေမပေးဘဲ သူ့လက်ထဲပါလာသော ကား
သေ့ကို ကျော်ရဲထံပစ်ပေးရင်း. . .

“ရော. . . ဒါယူထား၊ နင့်ကိုငါ လက်ဖက်ရည်တိုက်မယ်”

“ဟင်. . . အဲ. . . အဲဒါ”

“လာစမ်းပါ”

ကျော်ရဲ စကားမစခင် စိန်ပုကအရှေ့မှနေ၍ ရင်ကော့၍
ထွက်သွားသည်။ ကျော်ရဲလည်း ဘုမသိဘမသိနှင့် စိန်ပုပစ်ပေးသော
ကားသေ့ကို ယူပြီးလိုက်သွားမိ၏။

သိပ်မကြာပါ။ ပွဲစားပေါင်းစုံထိုင်တတ်သော လက်ဖက်ရည်
ဆိုင်ရှေ့ ရောက်လာသည်။

“ဟေး. . . ကိုကြီးသောင်း”

“ဟေး. . . နွယ်နွယ်လှိုင်ပါလား၊ ဘယ်ကဘယ်လို”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှ ရုပ်ခပ်သန့်သန့်လူကြီးတစ်ဦးက
ထွက်နှုတ်ဆက်သည်။ ဘယ်ထဲက ဘယ်လိုသိကျွမ်းခဲ့သူမှန်းဟော့မသိ။

ကြည့်ရတာတော့ အင်မတန် ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပုံရ၏။

“နွယ်နွယ်လှိုင်တို့များ ပျောက်နေလိုက်တာ၊ အခုမှပဲ တွေ့ရတော့တယ်”

နာမည်က စိန်ပုကနေ ဘယ်လိုလုပ် နွယ်နွယ်လှိုင်ဖြစ်သွားသည်မသိ။

ကျော်ရဲလည်း သူမပေးထားသော ကားသေ့ကြီးရှိနေတာမို့ ယောင်လည်လည်နှင့် လိုက်သွားမိသည်။ သူမက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲ လှမ်းဝင်ရင်း...

“ရှိပါတယ် ကိုကြီးသောင်းရဲ့၊ ဟိုတစ်ခါကိစ္စလိုက်ပြီး လုံးပန်းနေရတာလေ၊ ကဲ အခုတော့ ပိုင်ရှင်ပါခေါ်ခဲ့ပြီ”

ကျော်ရဲကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ကျော်ရဲလည်း ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ဘာမှန်းတော့မသိ။ လူမှုရေးအရသာ။ ဒါကိုကိုကြီးသောင်းဆိုသူက ဝမ်းသာအားရထလာပြီး

“ဪ... မသိလို့ခွင့်လွှတ်ပါ၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ကိုမြင့်နိုင်”

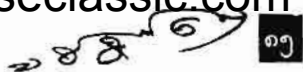
“ဟင်”

မဆီမဆိုင်နာမည်ပြောပြီး လာနှုတ်ဆက်နေ၍ ကျော်ရဲ တွန့်သွား၏။ ဒါကို စိန်ပုလား နွယ်နွယ်လှိုင်လားမသိသော သူမက ကျော်ရဲနံ့ကြား တံတောင်နှင့်တွတ်ပြီး...

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီးသောင်းရဲ့၊ သူလည်း ကိုကြီးသောင်းလို ဝါရင့်ပွဲစားကြီးနဲ့ တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး ဘာမှပြောမထွက်ဖြစ်နေတာ၊ နော် ကိုမြင့်နိုင်”

ခေါင်းညိတ်မိသေး၏။ အတော်လည်း စိတ်ညစ်သွားမိသည်။ ကိုယ်လည်း ကိုမြင့်နိုင်မဟုတ်ပါဘဲ ကိုမြင့်နိုင်ဖြစ်နေရတဲ့ဘဝ၊

“ထိုင်လေ... ထိုင်ကြလေ”

ဟိုလူက ဧည့်ဝတ်ကျေစွာ ပြောဆိုသည်။ ကျော်ရဲလည်း
စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ဝင်ထိုင်မိပြီး ကားသော့ကို စားပွဲပေါ်ပစ်ချ
သိတ်မိသည်။ ဒါကိုကြည့်ပြီး ကိုကြီးသောင်းမှ...
“ဪ... ကားနဲ့လာကြတာလား၊ ဘယ်နားရပ်ထားတုန်း”
“မြောင်းထဲမှာ”
“ဗျာ”

ကျော်ရဲလည်း စိတ်အချဉ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ပြောထည့်လိုက်
သည်။ ဒါကို စိန်ပုက ကြားဝင်ပြီး...
“ဪ... ဒီလိုပါ။ ဟိုးနားက မြောင်းမှာလေ ကားကို
တွေ့ရပ်လိုက်တာ၊ သူ့ကားဘီးတစ်ခြမ်း မြောင်းထဲကျသွားလို့ မကျေ
နပ်ဖြစ်နေတာ၊ ကားက နောက်ဆုံးပေါ်ကြီးဆိုတော့ ဟင်း ဟင်း”
“ဪ... ဟင်း... ဟင်း”
ဟိုကလည်း လိုက်ရယ်ပေးရှာသည်။
“ဟင်း ဟင်း ဟင်း”
သူလည်း ဘာရယ်မဟုတ် ပါးစပ်ဖြူ၍ ရယ်ပြလိုက်သည်။
“ကဲ... အလုပ်ကိစ္စပဲပြောရအောင်”
ဘာအလုပ်ကိစ္စလဲမသိ။ ကျော်ရဲလည်း စိတ်ရှုပ်စွာ တစ်ဖက်
လှည့်နေလိုက်သည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် အိမ်ပြန်ပြီး ရေချိုးချင်လှပြီ။
“အခု သူကဗိုက်နာနေတာ”
“ဪ... ဟုတ်ကဲ့”
ဘယ်သူ့ကိုရည်ရွယ်မှန်းမသိ။ မျက်လုံးများက ကျော်ရဲဆီ
ရောက်လာသည်။
“အမှုတစ်ခုဖြစ်နေလို့”
“ဘာမှုလဲ”
“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ အမှုသေးပါ၊ မုဒိုန်းမှုတင်”

“ဟင် . . . ဟုတ်လား၊ မထင်ရဘူးနော်၊ ထောင်မကျသေးဘူးလား”

မုဒိန်းမှုကိုများ အမှုသေးတဲ့။ သူတို့ဘာသာသူတို့တော့ အတိုင်အဖောက်တွေ ညီနေသည်။

“အဲဒါပြောတာပေါ့၊ ကောင်မလေးကလည်း ခပ်ပျက်ပျက်ဆိုတော့ အမှုလုပ်မယ်အကြောင်းပြပြီး ငွေညှစ်နေတာ၊ မပေးရင် တရားစွဲမယ်တဲ့”

“ဟယ် . . . အဲလို”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာ၊ အခု သူ့ဗိုက်နာနေပြီ၊ နော် ကိုမြင့် နိုင်”

သူ့ဖက်လှည့်၍ မေးလာသောကြောင့် ကျော်ရဲလည်း တင်းသွားပြီး . . .

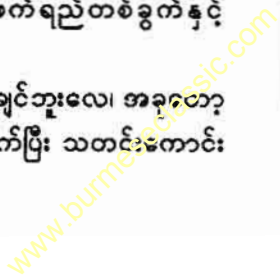
“ဘာလို့ဗိုက်နာရမှာလဲ၊ ခုနကတောင် ဆန်ပြုတ်သောက်လာတာ”

ခေါင်းချင်းပြန်ပူးကုန်၏။

“တွေ့လား . . . ဆန်ပြုတ်တောင်သောက်နေရပြီ၊ တောင်ဒဂုံက မြေနှစ်ကွက်လည်း ရောင်းပြီးပြီ၊ အကြွေးက မကြေသေးဘူး၊ အဲဒါ နွယ်ဟိုတစ်ခါ ကိုကြီးသောင်းကိုပြတဲ့ပစ္စည်းပဲ ရောင်းထုတ်တော့မလို့တဲ့”

လူက ရှေ့တင်ထားပြီး မဟုတ်ကဟုတ်က အတင်းတုတ်နေတာတော့ အင်မတန်ခံရဆိုးပါတယ်။ ကျော်ရဲလည်း ကိုယ်မဟုတ်ကိုယ့်အနာ သဘောမျိုးပဲထားပြီး လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်နှင့် ပေါက်စီတစ်လုံး မှာစားနေလိုက်သည်။

“ဘိုးဘွားပိုင်မို့ သူကတော့ မရောင်းချင်ဘူးလေ၊ အခုတော့ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ရောင်းမှကိုဖြစ်မှာ၊ နောက်ပြီး သတင်းကောင်း

ခေါင်းတွေပူးကုန်ပြန်၏။

“ဆယ့်ငါးပြားတောင် နွယ် ထပ်ဆစ်ထားတယ်”

“ဟင်... တကယ်”

ခေါင်းနှစ်လုံး ပြိုင်တူညီတ၏။

“အဲဒါက နွယ်နဲ့ကိုကြီးသောင်းအတွက်နော်၊ ဟိုဖက်ကို ခေတ်လိုက်နဲ့”

“စိတ်ချ... စိတ်ချပါ၊ နပ်ပြီးသားပါ နွယ်နွယ်လှိုင်၊ အဲ နွယ်ရယ်၊ အဲ... ပစ္စည်းက”

“ပြန်ယူရမှာလေ”

“ဒါ... ဒါဆို ပြန်ယူလေ”

“ဒီလိုဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ၊ ထုံးစံအတိုင်း စရန်လေးတော့ ချမှဖြစ်မှာပေါ့”

“စရန်... အို ပစ္စည်းမြင်မှ”

“ဘာလဲ... နွယ်ကိုမယုံလိုလား”

ကိုကြီးသောင်းမျက်နှာကြီး ပြိကျသွား၏။

“မယုံလို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟီးဟီး ဒါပေမယ့် အလုပ်သဘော အရ”

“ဒီလိုလုပ်”

“အင်း”

“ဒီမှာကားသော့... ကားကဟိုးမှာ၊ ကားထားခဲ့မယ်၊ စရန် သာပေးလိုက်၊ အငှားကားနဲ့ပဲ ခုချက်ချင်းသွားထုတ်ပေးမယ်”

“ဪ... အဲလိုလား”

ကိုကြီးသောင်း ခေါင်းကုတ်သွား၏။ သူ့စိတ်ထဲ ချိတ်ချိတ် ဖြစ်နေပုံရ၏။

“မယုံလို့လား၊ ရတယ်လေ တခြားတစ်ယောက်နဲ့ပဲ”

“နိုး... နိုး... နိုး မလုပ်ပါနဲ့၊ ကိုကြီးသောင်း စဉ်းစား
နေတာက ဟိုလေ ငွေအမောင့်က သိပ်များနေတော့ စရန်ကို
ဘယ်လိုပေးရမယ်ဆိုတာပဲ”

“ရပါတယ်၊ စရန်က သိပ်မလိုပါဘူး၊ အဓိကကတော့ အလုပ်
ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောလောက်ပါပဲ၊ ကိုကြီးသောင်းဖက်ကလည်း
ခိုင်အောင်ပါ”

“ဘယ်... ဘယ်လောက်ဆိုရမလဲ”

“ပါသလောက်ပါပဲ”

“ဟမ်”

ကိုကြီးသောင်း မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ဒါကို သူမက...

“ဪ... ပါသလောက်ဆိုတာ ဒီလိုပါ၊ အခုသွားယူပြီး
အခုအလုပ်ဖြစ်မယ့်ကိစ္စ မဟုတ်လား၊ စရန်က သိပ်အရေးမကြီးဘူးဆို
တဲ့သဘောပါ၊ ကိုကြီးသောင်းအနေနဲ့လည်း ခိုင်အောင်ပါ”

ကိုကြီးသောင်း ခေါင်းကုတ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ စရန်က အရေးမကြီးဘူးဆိုပေမဲ့ ဟိုဖက်
ဝယ်လက်က”

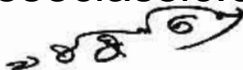
“ဖုန်းဆက်လိုက်လေ”

“ဪ... ဟုတ်သား”

ကိုကြီးသောင်း ဖုန်းထုတ်လိုက်သည်။ နောက်...

“ဟဲလို... ကိုမြဆောင်လား၊ ကိုကြီးသောင်းပါ၊ ဟိုတစ်ခါ
ပြထားတဲ့ပစ္စည်းလေ တစ်ရာပြားနှစ်ဆယ်ဆိုတာ အင်း အဲဒါ ငါ့နေရ
မယ်၊ ငွေအဆင်သင့်များရှိမလားလို့”

xxxxx

“မရတော့ . . . မရတော့ဘူးလေ၊ ဒါအနည်းဆုံးဈေးပါပဲ၊
ထို့ချင်သူတွေကများတယ်နော၊ ကျွန်တော်က ကိုမြဆောင်ကို ရစေ
ချင်လို့”

“.....”

“ဟုတ်ပြီ . . . ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒါဆို ကျွန်တော်ဒီကပဲ စရန်သုံးပုံ
လောက်ချထားလိက်ပါ့မယ်၊ ဒါပဲနော် ငွေသာအသင့်ပြင်ထား၊ အိုကေ
အိုကေ”

ဖုန်းကိုချလိုက်သည်။ ဒါကို သူမက မျက်နှာကိုမဲ့ပြီး
“ကိုကြီးသောင်းတို့ကလုပ်ပြီ၊ နွယ်ဆီကကျတော့ တစ်ခုငါး

ပြားကို အတင်းဆစ်နေပြီး ဝယ်လက်ကိုကျတော့ တစ်ရာနှစ်ဆယ်တဲ့ ဟွန်း”

ကိုကြီးသောင်း၏မျက်နှာသည် လိုချင်စိတ်နှင့် ဖြနော့၏။

“ဟဲ . . . ဟဲ . . . ဒါကလည်း နွယ်ကသိတဲ့အတိုင်းပေါ့ နှစ်ဖက်မှ မခွဲရရင် ပွဲစားက ဘယ်ကိုက်ပါ့မလဲ၊ ဟဲဟဲ”

“ဟွန်း. . . နွယ်ကျတော့”

“ဟဲ. . . ဟဲ ပွဲပြီးရင် တစ်ပွဲပေးမယ်လေ၊ စိတ်ကြိုက်ပေါ့

ဟဲဟဲ”

သူမကစကားဖြတ်၍

“ကဲပါ. . . ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်ကိစ္စပြတ်သွားအောင်”

“ရမယ်. . . ရမယ်၊ ရော့ဒီမှာ ပါသလောက်”

ကိုကြီးသောင်း သူ့အိတ်ထဲမှ ပါသလောက်ငွေ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“ကဲ. . . ဒီမှာရော ငွေသုံးပုံး ကျန်တာကတော့ ပြန်လာမှ ပေါ့”

ငွေသုံးသိန်း သူတို့ရှေ့ချပေးသည်။ သူမက ခပ်တည်တည်နှင့် ငွေများကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ကျော်ရဲစိတ်ထဲမှာ သူမ တကယ်များ ပွဲစားလားဟူ၍ ဇေဝေဝါဖြစ်နေသည်။ ဘာလုပ်နေမှန်း ဘာရောင်းနေမှန်းလည်းမသိ။

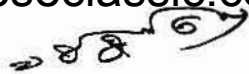
“ကဲ. . . ဒါဖြင့် ကားထားခဲ့မယ်လေ၊ စနေနေ့မှပြန်လာခဲ့မယ်၊ ဩော် ဒီစရန်အတွက် စာချုပ်လိုလား”

“မလိုပါဘူး နွယ်ရယ်၊ ခဏနေပဲ အချောချုပ်မဲ့ဟာကို အားလုံးပြီးမှ ပေါင်းချုပ်လိုက်တာပေါ့”

“အိုကေ. . . ဒါဆို ခဏစောင့်၊ လာ ကိုမြင့်နိုင်”

ဆိုကာ ဆိုင်ထဲမှထွက်လိုက်သည်။ ဆိုင်အပြင်မှာတော့. . .

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်ကောင်လဲကွ... ငါကားသော့ခိုးသွားတာ”

ဟူသော အသံကျယ်ကျယ်ကြားရ၏။

ဒါကို သူမက...

“မြန်မြန်လျှောက်... မြန်မြန်လျှောက်၊ ဘယ်သူ
ခေါ်ခေါ် လှည့်မကြည့်နဲ့”

ဟု လောဆော်ရင်း သူလည်းသွက်
သွက်လျှောက်၏။ ကျော်ရဲလည်း ဘုမသိ
ဘမသိနှင့် မြန်မြန်လျှောက်သည်။

“ဟေ့... တင်တင်အေး၊ ရေးကြီး
သုတ်ပျာနဲ့ ဘယ်တုန်း”

သူမလက်ထောင်ပြသည်။ လှည့်တော့
ကြည့်။

“သူမနာမည် ဘယ်သို့ တင်တင်အေး
မြစ်သွားပါလိမ့်”

စဉ်းစားနေရင်း ပွဲစားတန်းလမ်းချိုး
ဧရာန်သည်နှင့်...

“ပြေးပြေး... မြန်မြန်ပြေး၊ မြန်မြန်
ပြေး”

သူမအော်သံကြောင့် ကျော်ရဲလန့်
သွားသည်။ ထို့ကြောင့်

“ဟင်... ပြေး... ပြေးရမယ်”
ဒါကို သူမက...

“ပြေးပါဆိုမှ သေချင်လို့လား၊ ပြေး
ပြေး”

ကျော်ရဲလည်း ကြောက်အားလန့်အား

ကျော်ရဲ
စိတ်ထဲမှာ
သူမ
တကယ်များ
ပွဲစားလားဟူ၍
နေဝေဝေ
ဖြစ်နေသည်။

နှင့်ပြေးသည်။ သူမကလည်း လုံးနေအောင်ပြေးလိုက်သည်။

“ဘယ်ဖက်ချိုး”

သူမပြောသည့်အတိုင်း ချိုးလိုက်သည်။

“ညာဖက်ချိုး”

“ဟာ”

ကားလမ်းမကြီးပေါ် အလွယ်တကူရောက်သွားသည်။

“ဟဲ. . . ဟဲ. . . ဟဲ”

သူမထံမှ ရယ်သံကြားရ၏။ ကျော်ရဲသာ ဖုတ်လိုက်ဖုတ်
လိုက်ဖြစ်နေသည်။ သူမကတော့ လေချွန်ပင်မပျက်။

“ဒါနဲ့နေပါဦး နင့်နာမည်က”

“နင်အိမ်ပြန်မယ်မဟုတ်လား၊ ငါကားငှားပေးလိုက်မယ်”

ကျော်ရဲစကားစသည်နှင့် သူမဖြတ်ပြောသည်။

“ရပါတယ်၊ အိမ်နားနီးနေပြီပဲ လမ်းလျှောက်ပဲသွားလိုက်
မယ်”

“မရဘူး၊ လမ်းလျှောက်သွားရင် နင့်ကို ဟိုလူတွေ ပြန်တွေ
သွားမှာပေါ့၊ ကားငှားပြန်၊ ငါကားငှားပေးလိုက်မယ်”

ကျော်ရဲ အံ့အားသင့်စွာ သူမကိုပြန်ကြည့်သည်။ သူမက
တော့ အေးဆေးပင်။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ခုနက နင်တို့ဘာစပ်ရောင်းနေတာလဲ”

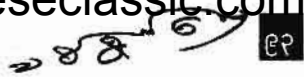
“အိမ်ဖော်ပါ၊ သူတို့က အိမ်ဖော်လေးတစ်ယောက် လိုချင်
တယ်ဆိုလို့”

ကျော်ရဲ ဇေဝေဝါဖြစ်သွားသည်။ သည်မျှလောက် များသော
ငွေကြေးနှင့် အိမ်ဖော်ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။

“အိမ်ဖော်ဆိုရင်”

“ဟိုမှာကားလာနေပြီ”

www.burmeseclassic.com

စကားမစခင် ကားကရောက်လာပြန်သည်။
“ကားဆရာ အင်းလျားမြိုင်ကို ဘယ်လောက်လဲ”
“.....”

သူမ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ကျော်ရဲကို တွန်းတင်လိုက်သည်။
“ရော... ကားဆရာ၊ ဒီမှာကားခ၊ ရော ဒါကနင်သုံးဖို့”
ဆိုကာ ငွေတချို့ ကျော်ရဲကို ကမ်းပေး၏။

“ဟာ... ငါကဘာလို့ယူရမှာလဲ၊ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲ”
“မယူလို့မရဘူး”
“ဘာလို့”

“ငါ့အမှုတွဲထဲ နင်မပါမှာစိုးလို့၊ ဟဲဟဲ”

ကားကလေးက ဝူးခနဲမောင်းထွက်လာသည်။ သူမကတော့
သမ်းတစ်ဖက်ကူးရင်း ကားငှားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူမရွေးချယ်
သောလမ်းက သူ့နှင့်ဆန့်ကျင်ဘက်။

xxxx

ငါတို့က
 မင်းကိုသေပြီ
 တောင်
 မှတ်နေတာ၊
 ဘီယာသောက်တဲ့
 ညထဲက
 မူးရူးပြန်
 သွားလို့လေ

အိမ်တွင်းအောင်းနေသည့်ရက်က များလာ၍ (နှစ်ရက်တိတိ မျက်နှာကဒဏ်ရာတွေ အကင်းမသေလို့။) ပျင်းရိလွန်းလှပြီ။ ထို့ကြောင့် ဒီနေ့မှ အပြင်သို့ထွက်လိုစိတ် ပြင်းပြစွာဖြစ်ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်ယောက်တည်းဆိုလျှင်လည်း ပို၍ငြီးငွေ့ဖွယ်ဖြစ်ပေတော့ မည်။ ထို့ကြောင့်...

“ဟဲလို”

“အေး... မင်းမခလား”

“ဟေ့ကောင် ကျော်ရဲ မင်းဘယ်ပျောက်နေတာလဲ၊ ငါတို့က မင်းကိုသေပြီတောင်မှတ်နေတာ၊ ဘီယာသောက်တဲ့ညထဲက မူးရူးပြန်

သွားလို့လေ”

“ဟာ... မင်းက ပါးစပ်ပုပ်ကြီးနဲ့ကွာ၊ ဒီနေ့ ငါပျင်းနေလို့ ကွာ၊ အဲဒါ လမ်းထိပ်ကလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဆုံရအောင်”

“ဘာလဲ... ငါက မင်းအပျင်းပြေအောင် လာကပြရမှာ လား”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကို ထူးဆန်းတာတွေပြောပြဖို့”

“အေးလေ... ဒါဆိုလည်း ငါ ဟိုကောင်တွေကို ဆက်သွယ် လိုက်ဦးမယ်”

“အေးအေး... ဒါပဲနော် ဟေ့ကောင်”

ဖုန်းကိုချပြီး အပြင်သို့ထွက်လိုက်သည်။ ဦးလေးသဲမောင် ကိုတော့ မတွေ့ရ၊ အရက်နာကျပြီး အိပ်ရာမထနိုင်ဖြစ်နေပုံရ၏။ မနေညကလည်း အယ်ဒီတာများချိန်း၍ အပြင်ထွက်သွားသည်ပဲ။

ရာသီဥတုက အေးအေးချမ်းချမ်းရှိလှသည်။ လမ်းသွား လမ်းလာများချိန် ဖြစ်လင့်ကစား နှင်းမှုန်နှင့်ရော၍ ပျောက်နေသည်။ အင်္ကျီတွင်ပါသော ခေါင်းဆောင်းကို ဆွဲယူဆောင်းလိုက်သည်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို လူမိုက်လိုလိုတာလိုလို ထင်သွားမိသော်လည်း အထိုးခံထားရတာကို သတိရပြီး ရှိန်းတိန်းဖိန်းတိန်း ဖြစ်သွားရသည်။ သို့သော် ခေါင်းစွပ်ကိုတော့ ပြန်မချွတ်တော့။ နှင်းကျနေမင့်ကိုး။

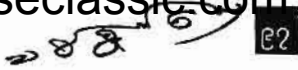
“ကိုကျော်ရဲအတွက် ကော်ဖီခါးခါးတစ်ခွက် ဆရာရေ့”

အကြောင်းသိနေသော စားပွဲထိုးလေး၏အော်သံ၊ ကျော်ရဲ လွတ်နေသော စားပွဲတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ သိပ်မကြာခင် အငွေ့တထောင်းထောင်းထနေသော ကော်ဖီတစ်ခွက် ရောက်လာ ၏။

“သကြားပလာတာရော ရှိသေးလား”

“ရှိသေးတယ်၊ ကိုကျော်ရဲ မှာလိုက်မယ်၊ ဟေ့ ကျော်ရဲအတွက်

www.burmeseclassic.com

“ကြားကျပ်ကျပ်လေး”

မနက်စောစောစီးစီးမို့ ကော်ဖီပူပူတစ်ခွက်က နွေးထွေးစေ
မိသည်။ သကြားပလာတာကလည်း ကြော်စမို့ အငွေ့တွေရစ်သန်းနေ
သည်။

“ဟေ့ကောင်လေး ခုတလောပျောက်နေပါလား၊ နေထိုင်
ချော စီးပွားရေးချောကောင်းရဲ့လား”

ကြိုချောက်နေသော ရပ်မိရပ်ဖ ဦးတင်ထွန်းက နှုတ်ဆက်
သည်။ ဒါကို ကျော်ရဲက သကြားပလာတာကိုစား ကော်ဖီကိုခိမ်ခံ
သောက်ရင်း...

“မကောင်းဘူးဆိုရင်လည်း လိမ်ရာကျမယ်၊ ကောင်းတယ်ဆို
ရင်လည်း လိမ်ရာကျမယ် ဦးလေးရဲ့”

ဒါကို ဦးတင်ထွန်းကလည်း...

“ဒါဆို မင်းက မလိမ်ချင်ဘဲ လိမ်ရမဲ့သဘောပေါ့ကွ”

“အင်း... တစ်ခါတလေလည်း မလိမ်ချင်ဘဲ လိမ်ရတာပဲ
ကောင်းပါတယ်၊ ကုသိုလ်ရတာပေါ့”

သူတို့စကားကြောင့် ဘေးဝိုင်းမှလူများ ခေါင်းထောင်ကုန်
ကြ၏။ အဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်နိုင်၍ဖြစ်မည်။

နှင်းမကွဲသေး၍ ဆိုင်ထဲမှာ လူသိပ်မထူသေး။ ဆိုင်တွင်းမှ
တချို့လူများက သူ့ခေါင်းစွပ်ကြီး စွပ်ထိုင်နေ၍ ထင့် ကွက်ကြည့်ကွက်
ကြည့် လုပ်နေကြသည်။ နိုင်ငံခြားမင်းသားတစ်ယောက်ကို မြင်သလို
အထူးအဆန်းဖြစ်နေကြပုံရ၏။

“ကြည့်ပါစေလေ... ချောလို့ကြည့်တာပဲ”

ဟု ပီတိပင်ဖြစ်မိသေးသည်။

သိပ်မကြာပါ။ မင်းမခ ချောက်လာ၏။

“ဘယ်လိုလဲဟေ့ကောင် မင်းဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ၊

ဘယ်ဘဝမှာ သွားရှင်သန်နေတာလဲ”

မင်းမခပြောတာ နီးစပ်သည်။ သူလည်း တခြားဘဝတစ်ခုတွင် ပျော်ဝင်ခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

“မပြောချင်ပါဘူးကွာ”

ပြောချင်လွန်း၍ မပြောချင်ဘူးဆိုသည်နှင့် စကားစလိုက်သည်။ လူက နွေးနွေးထွေးထွေးမို့ ခေါင်းစွပ်ချွတ်လိုက်သည်။

“မိပြီ... မိပြီ၊ ဒီကောင်... ဒီကောင်ပဲ”

ခုန သူ့ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေသောဝိုင်းမှ လူတစ်ယောက်က ထပြေးလာပြီး ကျော်ရဲကို ဂုတ်ဆွဲသည်။ ကြည့်လိုက်တော့...

“ကိုကြီးသောင်း”

ဆိုင်ထဲဝင်လာတုန်းက ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်မို့ သတိမထားမိ။ သူလည်း အနွေးထည်အထူကြီးဝတ်ထား၍ ရုပ်ပြောင်းနေသည်ကိုး။ ယခုလို ဂုတ်ကဆွဲပြီး အနီးကပ်မြင်ရမှ မှတ်မိတော့၏။

“ဟာ... ကိုကြီးသောင်း၊ လာလေထိုင်၊ ဘာသောက်မလဲ”

ဝမ်းသာအားရ နှုတ်ဆက်မိသည်။ ဒါကို ကိုကြီးသောင်းက ဒေါသမျက်နှာနှင့် ဂုတ်ကို ကြမ်းကြမ်းဆွဲရင်း...

“ဟေ့ကောင်... ရူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့၊ ဟိုတစ်နေ့က မင်းကောင်မလေးနဲ့ ပြန်ယူလာမဲ့ပစ္စည်း ဘယ်မှာလဲ”

သူ့စကားကြောင့် ကျော်ရဲ မျက်မှောင်ကျဲ့သွားသည်။ မင်းမခကလည်း ဇဝေဇဝါနှင့် ကျော်ရဲတို့ကို ကြည့်နေသည်။ ကျော်ရဲ စဉ်းစားသည်။ နောက်မှသတိရပြီး...

“ဘယ်နေ့ကလဲ... ဪ ဟို စိန်ပုနဲ့တွေ့တဲ့နေ့ကို ပြောတာလား”

“ဘယ်ကစိန်ပုလဲ၊ ဟိုလူလည်မ နွယ်နွယ်လှိုင်နဲ့ မင်း ငါ့ကို

ဧည့်သွားပြန်ယူမယ်ဆိုပြီး ငွေသုံးသိန်းလိမ်ယူသွားတာလေ”

“ဗျာ... ဪ အဲဒါစိန်ပုယူသွားတာဗျ”

“ဟေ့ကောင်... ဘာစိန်ပုယူသွားတာမှ မလုပ်နဲ့၊ မင်းကား
ခေါ်တက်တော့၊ ပိုက်ဆံခွဲယူသွားတာ မြင်တဲ့သူကမြင်တယ်ကွ”
ကျော်ရဲ ဘယ်လိုရှင်းပြရမှန်းမသိတော့၊ သူလည်း ဘာမှ
ထောက်မခံဘဲကိုင်ခဲ့။

“ကျွန်တော်မယူပါဘူးဗျ၊ သူက ကားခပေးလိုက်တာ”

“ဘာကားခလဲ၊ ပေးပေး မင်းတို့အတူလိမ်သွားတာပဲ၊
ဟေ့ကောင် အခုချက်ချင်း အဲဒီပိုက်ဆံပြန်ပေး၊ မပေးလို့ကတော့
ဘောက်”

ဂုတ်ကတစ်အားဆွဲနေသည်မို့ ကျော်ရဲ သည်းမခံနိုင်တော့။

“ဟေ့လူ... ခင်ဗျားလွန်လာပြီနော်၊ လူကိုများ စွပ်စွပ်စွဲစွဲ

နဲ့”

“လွန်တော့ ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ အောင်မာလူလိမ်ကများ ငါ့ကို
အခုနားရင်းအုပ်လို့”

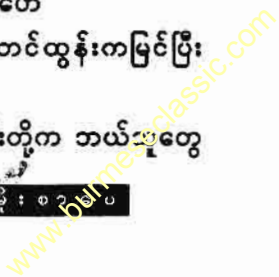
အခြေအနေက တင်းမာလာသည်။ မင်းမခက ရိုက်ဖို့ခုံဆွဲ
နေတာလား၊ ပြေးဖို့ခုံဖယ်နေတာလားမသိ၊ ခုံကိုတော့ လက်နှင့်စမ်း
သည်။ ကျော်ရဲကလည်း လူသာဘာမှမဟုတ်တာ၊ မိုက်သွေးလေးက
အနည်းငယ်ရှိတာမို့ ကိုကြီးသောင်းလည်ဂုတ်ကို ပြန်လှည့်ဆွဲလိုက်
သည်။

“ကဲဟယ်”

“ဟေ့... ဟေ့ ဘာဖြစ်ကြတာလဲကွ ဟေ”

လက်ဖက်ရည်သောက်နေသော ဦးတင်ထွန်းကမြင်ပြီး
ထလာသည်။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲပြောစမ်း... မင်းတို့က ဘယ်သူတွေ

လဲ”

နှစ်ယောက်လုံး တစ်ယောက်ဂုတ်တစ်ယောက် ကိုင်ထားပြီး သား။ လူအားလုံးကလည်း ဝိုင်းကြည့်နေပြီ။

“ကျွန်တော်တို့ ဘယ်သူတွေထက်စာရင် ဒီကောင်တွေက လူလိမ်တွေ”

ကိုကြီးသောင်းက ကျော်ရဲကို လက်ညှိုးထိုးပြီးပြောသည်။ ဒါကို ကျော်ရဲကလည်း

“ဟေ့လူ့ . . . ခင်ဗျားစကားကို ဆင်ခြင်ပြောလို့ ပြောနေတာနော်၊ ကျုပ်လုပ်မိတော့မယ်”

ဦးတင်ထွန်းကသာ ကြားဝင်၍ . . .

“ကဲ . . . ကဲ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လွှတ်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး ဖြေရှင်းလို့ရပါတယ်”

“တောက်”

“တောက်”

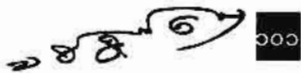
နှစ်ယောက်လုံး မကျေမနပ် တောက်ခတ်မိကြသည်။

“ကဲ . . . ဘယ်ကဘယ်လို စဖြစ်တယ်ပြောပါဦး”

ကိုကြီးသောင်းမှစ၍ . . .

“ဒီကောင်ပေါ့ဗျာ၊ တစ်နေ့က ကျွန်တော့်ဆီကို နွယ်နွယ်လှိုင် ဆိုတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ရောက်လာပြီး ပိုက်ဆံသုံးသိန်း စရန်ပေး၊ ပစ္စည်းသွားပြန်ယူပေးမယ်ဆိုပြီး ငွေလိမ်သွားတယ်၊ လူလည်း ပြန်မလာဘူး၊ ပစ္စည်းလည်းပြန်မလာဘူး၊ ငွေလည်းပြန်မလာဘူး၊ ဒီကြားထဲ ကားသေ့ထားခဲ့မယ်ဆိုပြီး သူများကားသေ့ ခိုးဖြုတ်လာပြီးထားခဲ့လို့ ကားပိုင်ရှင်က ရိုက်မယ်ပုတ်မယ်က အလုပ်ခံရသေး၊ ဟီး . . . စဉ်းစားကြည့်ပါဗျာ၊ ဒါမှမလိမ်ရင် ဘယ်ဟာကလိမ်မှာလဲ ဟီး”

www.burmeseclassic.com

ကိုကြီးသောင်းမှ ပြောရင်းနှင့် မျက်ရည်ပါပတစ်ခဲ ထွက်
သွား၏။ အားလုံးကြောင်ငေးပြီး ကျော်ရဲကိုတစ်လှည့်၊ ကိုကြီးသောင်း
တို့တစ်လှည့် ကြည့်ကြသည်။

ဦးတင်ထွန်းက ဇဝေဇဝါနှင့်. . .

“သူပြောတာအမှန်ပဲလား ကျော်ရဲ”

ကျော်ရဲ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အမှန်ပါပဲဦးလေး”

“ဟေ”

“ဟာ”

အားလုံးကြောင်ငေးပြီး ကျော်ရဲကို ပြန်ကြည့်ကြသည်။ မင်းမခ
တပါ ကျော်ရဲကို လက်ညှိုးထိုးပြီး. . .

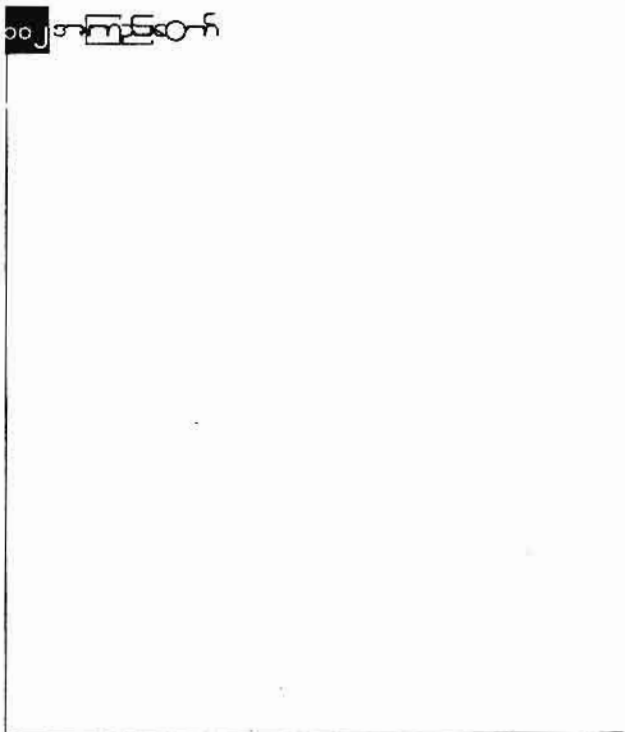
“အဲ. . . အဲဒါဆို မင်းကလိမ်စားနေတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ကျော်ရဲ ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာခါလိုက်သည်။ ပြီးမှ. . .

“အဖြစ်ကဒီလိုပါ ဦးလေး”

xxxxx

ကျော်ရဲ၏စကားသံများတွင် လွမ်းဆွတ်မှုများ၊ နာကြည်းရိပ်များ၊ ယူကျုံးမရခြင်းများ ပါဝင်နေသလားမသိ။

အားလုံးက သူ့စကားကို ငေးပြီးနားထောင်နေကြသည်။

“အဲဒါပါပဲဗျာ... အမှန်တော့ ကျွန်တော်ဘာမှကို မသိခဲ့ရတာပါ။ အခု ကိုကြီးသောင်းနဲ့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်အတွက် ကျွန်တော်ပါဝင်ပတ်သက်နေမိလို့ အဲဒီငွေသုံးသိန်းကို ကျွန်တော်ကပဲ ပြန်ခိုက်ပြီးလျော်ပေးပါ့မယ်”

အားလုံးက ကျော်ရဲကို ကရုဏာသက်စွာကြည့်သည်။ ကိုကြီးသောင်းကသာ

“အဲဒီလိုလျော်ရုံနဲ့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲကွ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ပထမကလည်း ဒီကောင်မပစ္စည်းပြပြီး
ရန်ငွေနှစ်သိန်း ယူထားပြီးပြီ”

“ပစ္စည်းက ဘာပစ္စည်းလဲဗျ”

“ကျောက်ဗျ... ကျောက်”

“ဟင်... သူပြောတော့ အိမ်ဖော်ဆို”

“ဘယ့်နှယ်အိမ်ဖော်ရမှာလဲ၊ အရည်အသွေးကောင်းတဲ့
တောက်ဗျ၊ ကျုပ်ဝယ်လက်ကလည်း အဲဒါကိုလိုချင်တဲ့အခါ သိန်းရာ
ဒီပေးနိုင်ဖို့ ရှိတဲ့ရွှေတွေကို ထုတ်ရောင်းပြီး ပေးရတာ၊ ရွှေဆိုတာမျိုး
က ဝယ်ရင်သာ ဈေးကောင်းကာ၊ ပြန်ရောင်းရင် လျော့တာချည်းပဲ၊
သိန်းတစ်ရာဖိုးရောင်းရင်တောင် သူဘယ်လောက်ရှုံးမလဲ တွက်ကြည့်
ခမ်း၊ ကဲ ဒီမှာ အရောင်းအဝယ်မဖြစ်ဘဲ အလိမ်ခံရတယ်ပဲထားပါ
တော့၊ သူရောင်းထားတဲ့ရွှေကို ပြန်ဝယ်မယ်ဆိုရင်တောင် ဘယ်
လောက်အရှုံးဆယ်ရမယ်ဆိုတာ စဉ်းစားကြည့်”

“ဟုတ်သား”

အားလုံး ခေါင်းကုတ်သွား၏။ မှန်ပါသည်။ ရွှေဆိုတာမျိုးက
ဝယ်လျှင် တစ်ဈေး ရောင်းလျှင်တစ်ဈေး မဟုတ်ပါလား။ ရောင်း
သည့်ဈေးနှင့် ဘယ်သောအခါမှ ပြန်ဝယ်၍မရ၊ အနည်းဆုံး အလျော့
တွက်လက်ခလောက်တော့ ရှုံးမည်။ အများနှင့်လုပ်လျှင် ပို၍ရှုံးမည်။
ဒါပါပဲ။

ကျော်ရဲက သက်ပြင်းချရင်း...

“ကဲဗျာ... အဲဒါတော့ ကျွန်တော်လည်းမတတ်နိုင်ဘူး။
ကျွန်တော်တတ်နိုင်တာကတော့ ကျွန်တော်ပါဝင်ပတ်သက်ခဲ့မိတဲ့
အတွက်ပဲ လျော်ပေးနိုင်မယ်”

ဒါကို ဦးတင်ထွန်းကပါ. . .

“ဟုတ်သား မောင်ရင်ရာ၊ ကျော်ရဲ့ အဲဒီလောက်လုပ်ပေးတာကို ကံကောင်းလှပါပြီ။ အမှန်ဆို ခုနကပြောခဲ့တဲ့အတိုင်း သူ့မှမပတ်သက်တာပဲ။ ရတာတောင်ကံကောင်းပေါ့”

ကိုကြီးသောင်း မျက်ရည်ပင့်သုတ်လိုက်သည်။ နောက်အံ့ကြိတ်သံဖြင့်. . .

“တောက်. . . ဒီကောင်မလေး နောက်တစ်ခါတွေ့လို့ကတော့ အရေခွံစုတ်ပစ်မယ်”

သူ၏စကားကြောင့် ကျော်ရဲ့ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ။ ဘယ်သူ့အတွက် စိုးရိမ်မိမှန်းမသိ။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ရင်ခုန်သံက မြန်လာသည်။

“အင်း. . . ငါလည်း ဒီကောင်မလေးကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာဦးမှပဲ”

စိတ်ထဲမှာ တေးမှတ်၍။

xxxxx

အမှန်တကယ် ခြေရာဖျောက်နေသူကို ရွာရသည်မှာ လွယ်ကူလှသည်တော့မဟုတ်။ နောက် ရန်ကုန်မြို့ဆိုသည်မှာလည်း ခုနစ်အိမ်တန်းမဟုတ်။ နံဘေးနားအိမ်ပင် မရောက်ဘူးဘဲ ကမ္ဘာကြီး တျဉ်းလွန်းတယ်ဟူသော လူများမှာ သနားစရာကောင်းနေပေလိမ့် မည်။

မြို့လည်ခေါင်မှ ငါးမိနစ်ကြာ ကားနှင့်သွား၍ရသော နေရာ ရှိသလို နှစ်နာရီသုံးနာရီ ကားတင်းကြမ်းမောင်းမှ ရောက်နိုင်သော နေရာများကလည်း ဒုနဲ့ဒေး။ သည်ကြားထဲ လူသန်းပေါင်းမြောက်မြား စွာရှိသည့်အထဲ၌ လူပျောက်တစ်ယောက်ကို မည်သို့ရှာဖွေနိုင်မည်

နည်း။

လွယ်ကူလှသော အလုပ်တော့မဟုတ်။ မဟာဇနကလို ပင်လယ်ထဲ ခုနစ်ရက်မျှ ကူးလိုက်ချင်တော့သည်။

သို့သော် တွေ့ဆုံလိုစိတ် ပြင်းပြသူအတွက်တော့ ရက်ပေါင်း များစွာမှာ ချုံ့လိုက်သလို ကြုံကြုံရုံရုံကလေး ဖြစ်သွားပေလိမ့်မည်။

ယခုလည်း ဘာရယ်မဟုတ် လူထူထူရှိရာ မြို့လည်ခေါင်ထဲ သို့ အကြောင်းမဲ့သဖွယ် လျှောက်သွားနေမိသည်။

ပလက်ဖောင်းနံဘေးမှ ဈေးဆိုင်တန်းများ။ ထို့အပြင် အဝတ်အထည်ဆိုင်မှစ၍ ဗေဒင်ဆရာအဆုံး ပလက်ဖောင်းပေါ် အတုံးအရုံးတွေနေရလေသည်။ ပလက်ဖောင်းသည်လည်း ပလက်ဖောင်းမဖြစ်တော့ဘဲ street market ဖြစ်နေပေပြီ။ ဟိုလူကိုရှောင်ရ၊ ဟိုဆိုင်ကို ရှောင်ရနှင့် လွန်စွာစိတ်ပျက်ဖွယ်ကောင်းလှတော့၏။ ထို့အပြင် . . .

“မဟုတ်ဘူး . . . မဟုတ်ဘူး၊ မဟုတ်သေးဘူး၊ နင့်စီးကရက်က ညာဖက်လက်မှာမဟုတ်ဘဲ ဘယ်ဖက်လက်ကိုပြောင်းပြီး အိတ်ကပ်ထဲကို ထည့်လိုက်တာ”

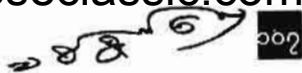
လမ်းဘေးမျက်လှည့်ဝိုင်းတစ်ခုမှ အော်သံ။ လူတွေလည်း ဝိုင်းအုံနေသည်။

“ဟာဗျာ . . . ခင်ဗျားကသိနေတဲ့ဥစ္စာ၊ လိုက်မပြောနေနဲ့လေ”

“အေးလေ . . . ငါသိနေတယ်ဆိုလည်း ငါမသိတာပြလေ၊ မျက်လှည့်ဆိုတာ လူမသိအောင်လိမ်ရတာ၊ လူမသိအောင်လိမ်ပေါ့”

အသံက ကြားဖူးနေသလို။ ခပ်စွာစွာမိန်းမအသံ။

“ကဲ . . . ဒါဆို ဒီမှာကြည့် အံ့စာတုံးသေးသေးလေးဗျာ၊ ဟောဒါကို ဟောဒီအုပ်ထဲ ထည့်လိုက်မယ်”

“ကြီးသွားမှာမဟုတ်လား၊ အဲဒါ အံ့စာတုံးအပေါ်က အုပ်တဲ့
ဝက်မှာ အံ့ဝှက်ရှိတယ်လေ၊ ကဲ ဘာငြင်းချင်သေးလဲ”

“ဟာဗျာ . . . အစ်မကြီးသိရင်လည်း ငြိမ်နေလိုက်လေဗျာ၊
ကျန်တဲ့သူတွေက”

“အို . . . ကျန်တဲ့သူတွေဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ ငါမသိအောင်
လိမ်ပြ၊ ငါမသိအောင်လိမ်နိုင်ရင် ဆရာပဲ”

“အစ်မကြီးက လိမ်နည်းအကုန်သိနေတာ ဘယ်လိုလိမ်လို့
ရမှာလဲဗျ”

“မလိုချင်ဘူး၊ ဒါလေးမှ မလိမ်တတ်ရင်လည်း မျက်လှည့်
ပြစားမနေနဲ့”

ကျော်ရဲလည်း စိတ်ဝင်စားပြီး မျက်လှည့်ပိုင်းထဲ ဝင်ကြည့်
သည်။

“ကဲ . . . ဒါဖြင့် ဟောဒီမှာ ကြိုးသုံးချောင်း အတိုအရှည်
မတူဘူးဗျာ”

“ဘာလဲ . . . မျောက်သုံးပောင်အကြောင်း မဟုတ်လား၊
အမြီးချင်းလိမ်လိုက်ရင် အတိုအရှည်တူသွားမှာကို ပြမှာမဟုတ်လား”

မျက်လှည့်ဆရာ ကြိုးစကိုဆောင်ကြီးအောင်ကြီးချ၊ ဆောင်
ကြောင့်ထိုင် ခေါင်းကုတ်ကာ . . .

“ဟာဗျာ . . . အစ်မကြီး ဒီလောက်တောင်သိနေရင် ကိုယ့်
ဘာသာကိုယ် ပြတော့ဗျာ၊ တကတည်း”

“ဟဲ့ . . . ငါပြစရာမလိုဘူး၊ နင်သာ ငါ့ကို မျက်စိမှောက်
အောင် လိမ်ပြ၊ ဒါပဲ”

ပြောနေသော မိန်းမနောက်ကျောကိုသာ မြင်ရသည်။
သို့သော် ရင်းရင်းနှီးနှီး တွေ့ဖူးနေသလို။

“ကဲ . . . ဒါဖြင့် ဟောဒီမှာ ပိုက်ဆံတစ်ထောင်တုတ်ဗျား။

တစ်ထောင်တန်ကို ဟောဒီဘောပင်နဲ့ဖောက်”

“ငါ့ဘောပင်နဲ့ဖောက်လေ”

ခုနက မိန်းမပင်၊ မျက်လှည့်ဆရာက သူ့ဘောပင်ကို မျက်နှာနားကပ်ရင်း. . .

“ဘာလို့ဖောက်ရမှာလဲ၊ ကိုယ့်ဘောပင်နဲ့ကိုယ် ဖောက်မှာ ပေါ့”

“နင့်ဘောပင်နဲ့ပဲ နင်ဖောက်မှာပေါ့၊ နင့်ဘောပင်က ထိပ်ခွဲ ထားတာကိုး”

“ဟာဗျာ”

မျက်လှည့်ဆရာ ခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကုတ်သည်။ ဘေးနားလူများက မျက်လှည့်ဆရာကိုကြည့်ပြီး ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ထိုကောင်မလေးက ရယ်သံကို ဂရုမစိုက်ဘဲ သူ့ရဲ့ဆယ့်ငါးကျပ်တန် ဘောကျားကိုသာ အတင်းကမ်းပေးနေသည်။

“ရော့လေ. . . ယူပါ၊ ဒီဘောပင်နဲ့ လုပ်ထည့်လိုက်စမ်းပါ”

မျက်လှည့်ဆရာ စိတ်ညစ်စွာ ခေါင်းကုတ်သည်။ ဘေးနား ဝိုင်းကြည့်သူများက ဝိုင်းရယ်သည်။ ကျော်ရဲလည်း အရှေ့အနည်း ငယ် ထပ်တိုးလိုက်သည်။

“စိန်ပု”

မျက်နှာကို အနည်းငယ်မြင်လိုက်ရသည်နှင့် မှတ်မိသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ မျက်လှည့်ဆရာကို ဒုက္ခရောက်အောင် ထိုင်ကြပ်နေ သော မစိန်ပုပါ။

တွေ့ရန် လက်လျှော့ရတော့မလို ဖြစ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ပြန်တွေ့လိုက်ရ၍ ကျော်ရဲ ဝမ်းသာသွားသည်။

“ရော့လေ. . . ဒီဘောပင်ယူလေ၊ ဒီဘောပင်နဲ့”

“မစိန်ပု”

ကျော်ရဲ၏ ကျယ်လောင်သောခေါ်သံကြောင့် သူမ ရပ်တန့်
နားသည်။ နောက် အသံကြားသည်နှင့် မှတ်မိဟန်နှင့်...

“တော်ပြီ... ငါမကြည့်တော့ဘူး၊ သွားတော့မယ်”
ဆိုကာ ခပ်သုတ်သုတ် ထသွားလေတော့သည်။

“မစိန်ပု”

ကျော်ရဲ လူကြားထဲမှ တိုးထွက်၍ သူမနောက်လိုက်သည်။
သူမက လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ အရှေ့မှ ခပ်သုတ်သုတ်သွား

သည်။

“မစိန်ပု”

သူမ လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ မသိဟန်ဆောင်၍ ထူထပ်သော
သူကြားထဲ တိုးဝင်သွားသည်။

“ဟင်”

ရုတ်ခြည်း မျက်စိမှောက်သွားသလားတောင် ထင်ရသည်။
ဆိုင်ခန်းများ၊ လမ်းဘေးဈေးသည်များကြား သူမပျောက်ကွယ်သွား
သည်။ အနီးနားဝေ့ကြည့်သည်။ မတွေ့ရတော့။

“တောက်... ဒီနားလေးတင်ကွ”

မျက်လှည့်အပြင်ခံလိုက်ရသလို ခံလိုက်ရတော့ ရင်ထဲ မခံချိ
ခံသာဖြစ်သွားရ၏။

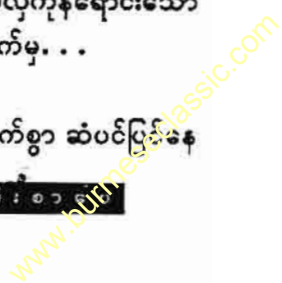
လမ်းမပေါ်မှာ မတွေ့ရတာ သေချာမှ... .

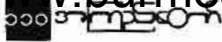
“ဟုတ်ပြီ... ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဆိုင်ထဲ ဝင်သွားတာဖြစ်မယ်”

ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ကာ သပ်ရပ်စွာ စီတန်းထားသော ဆိုင်ခန်း
များကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိသည်။ စတိုးဆိုင်များ၊ အလှကုန်ရောင်းသော
ဆိုင်များကို လိုက်ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့။ နောက်မှ...

“ဟိုမှာ”

တွေ့ပါပြီ။ အလှပြင်ဆိုင်ထဲတွင် ငြိမ်သက်စွာ ဆံပင်ပြင်နေ

သော သူမ။

ကျော်ရဲလည်း ဝမ်းသာအားရပင် ထိုအလှပြင်ဆိုင်ထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်သည်။

“ဟယ်. . . မောင်လေး မတွေ့တာကြာပြီနော်၊ ဆံပင်ညှပ် မှာလား၊ မိတ်ကပ်ပြင်မှာလား၊ ကဲ ပြော”

ဆိုင်ထဲဝင်သည်နှင့် ယောက်ျားလား၊ မိန်းမလား မသိသော တစ်ယောက်က အင်မတန် ရင်းနှီးဟန်နှင့် ပြေးဆွဲရင်းပြောသည်။ ကျော်ရဲလည်း သူ့အစီအစဉ်ထဲတွင် ထိုအရာမပါ၍ ယောင်နနဖြင့် ပြီး. . .

“ကျွန်တော်. . . ဟို. . . ဟို”

“ဪ. . . ခေါင်းပဲလျှော်မှာလား၊ ကဲ ဒါဆို ဒီဖက်လာလေ မောင်လေးက သူစိမ်းတွေကျနေတာပဲ”

“ဗျာ. . . ကျွန်တော်. . . ကျွန်တော်”

ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ခင် ခေါင်းလျှော်ခုံတစ်ခုံဆီကို ဆွဲခေါ် ခြင်းခံရသည်။ သူမကိုကြည့်တော့ ခပ်တည်တည်ပင်။ မသိလိုက် မသိဘာသာနှင့် သူ့ဆံပင်ကို လိုအပ်သည့်နေရာများသို့ အဖျားတွေ တီခိုင်းနေသည်။

ခေါင်းပေါ်သို့ အေးခနဲအထိအတွေ့။

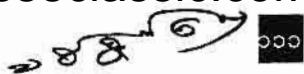
“မျက်နှာပါဆေးလိုက်နော်၊ အဆီတွေယုံနေပြီ”

“ဟို. . . ဟိုလေ”

“စေတနာနဲ့လုပ်ပေးတာပါ မောင်လေးရဲ့၊ မျက်နှာလေး ဆေးလိုက်ရင် ပြောင်တင်းသွားမှာ”

ဘာမှကိုပြောခွင့်မသာ။ မျက်နှာပေါ် ဘာတွေမှန်းမသိ လာလိမ်းထည့်နေသည်။

“ကြာ. . . ကြာမှာလားဟင်”

“အင်း. . . ဒါလေးလိမ်းပြီး ခေါင်းလျှော်လိုက်မယ်လေ၊ ခေါင်းလျှော်ပြီးမှ မျက်နှာပြန်ဆေးတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ နာမည်က၊ ဘယ်မှာ နေတာလဲဟင်. . . ဟစ် ဟစ်”

ဪ. . . အရေးထဲ လာကျူနေသေး။ ကျော်ရဲ မော့ကြည့် ညီတဲသည့်။ နှာခေါင်းထဲမှ အမွှေးတွေအတိုင်းသား မြင်နေရ၏။ မြင်းကြီး နဖားကြီးထိုးထားသလို။

“ဟီး ဟီး ဟီး”

မြင်းဟီသလို အသံကြီးနှင့် ဟီလာတိုက်သံ။ မြင်းကြီးပဲ မြင်နေတော့ ကြက်သီးပင်ထမိသေး။ မစိန်ပုကိုလည်း လွတ်သွားမှာ ဝ ဝိုင်းနေရသေး၏။

“ပြောလေ. . . နာမည်က ဘယ်မှာနေတာလဲလို့၊ အဟင့်”

“နာမည်က အင်းလျားမြိုင်မှာနေတာ၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဟယ်. . . လာလည်မယ်နော်၊ ဟီးဟီး၊ အောင်မလေး ထံကောင်းချက် လန်ထွက်နေတာ၊ ဟစ် ဟစ်”

ဝက်ရွေးပျံမှာလည်း ကြောက်နေရ၏။ ဒီကြားထဲ နှုတ်ခမ်း မဲခဲထော်ထော်ကြီးက သားရည်များ လှိမ့်ထွက်လာသလို. . .

“ရှုလူ”

သူ့ဘာသာသူ ပြန်မျိုချလိုက်ပုံရ၏။

ခေါင်းပေါ် ခေါင်းလျှော်ရည်တွေ ကျလာသည်။ သားရည် သည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ နောက် တဖောက်ဖောက်နှင့် တကြော်ကြော် လျှော်ရှာ၏။

“မမကလေ. . . အစကတည်းက ချမ်းသာတာသိလား၊ နှာမှာဆို ကိုယ်ပိုင်ထော်လာဂျီနဲ့၊ မမများ ထော်လာဂျီမောင်းသွားရင် သူတွေကို ငေးကျန်ခဲ့တာ”

မာမိကြီး ထော်လာဂျီမောင်းတော့ ဘယ်သူမငေးရိုက်မလဲ။

www.burmeseclassic.com

ဘာဆိုလဲ အခြောက်နဲ့ထော်လာဂျီ။ သူမကိုသာ လှည့်ကြည့်နေမိသည်။ သူမကလည်း မှန်ထဲမှနေ၍ သူ့ကို ပြန်ချောင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“အဲဒါလေ ထော်လာဂျီက ဆောင့်ခုန်တယ်မဟုတ်လား။ မမလည်း လုံးရာကပြားရော ဟီဟီ”

ထော်လာဂျီဆောင့်လို့ ပြားရကြေးဆို နံပြားဖို့တောင် တက်လုပ်ထားလို့ရသည်။

“တော်ပြီ. . . ရပြီ ညီမလေး”

သူမအသံ။ နောက် ဆံပင်ညှပ်ခုံမှ ထလိုက်သည်ကိုတွေ့ရသည်။ သူလည်း ကမန်းကတန်းဖြင့်. . .

“ကျွန်တော်တော်ပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း တော်ပြီ”

ဆံပင်လျှော်ခုံကနေ ကမန်းကတန်းထလိုက်သည်။ ဒါကို မာမိကြီးက ဂုတ်ကနေပြန်ဖိချပြီး. . .

“အို. . . နေပါဦး၊ ဒီမှာ တစ်ကြောင်းတောင် မပြီးသေးတာကို”

သူမငွေရှင်းနေတာ တွေ့ရသည်။ ထို့ကြောင့် ကမန်းကတန်းနှင့်. . .

“ဟာ. . . ဘာတစ်ကြောင်းလဲ၊ တော်ပြီဗျာ၊ တော်ပြီ”

ဆိုကာ ခုန်ထလိုက်သည်။ နောက်

“ဟေ့. . . နေဦး”

“ဟေ့. . . ဟေ့”

ကျော်ရဲ အလောတကြီး ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်အပြင်ဖက် ထွက်လိုက်သည်။

“ဟင်”

“ဟာ. . . ဘာကြီးလဲ”

ခေါင်းပေါ်မှာ ဆပ်ပြာမြုပ် တစ်တောင်လောက်နှင့် ခေါင်း
လျှော်ဝတ်ရုံကြီး ခြုံထားသော သူ့ကိုမြင်တော့ လူတွေ အံ့အားသင့်
တုန်တီး၊ မျက်နှာကလည်း မျက်နှာသစ်ဆေးတို့ဖြင့် ပြုဖွေးနေတာကိုး၊
ကျော်ရဲကတော့ သတိမထားမိသေးဘဲ ဘေးဘီဝေ့ကြည့်ရှုလိုက်
သည်။

“ဟင်... ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်၊ ဟော... ဟိုမှာ”

စလင်းဘက်(ခ) ကလေးလွဲပြီး လမ်းဖြတ်ကူးနေသော သူမ။

“ဟိတ်... မစိန်ပု မပြေးနဲ့”

“ဟဲ့... ဟိုကောင်လေး မပြေးနဲ့”

သူ့အော်သံနှင့်ထပ်တူ အနောက်မှထွက်လာသော မာမိကြီး
အော်သံ။

“ဟိတ်... စိန်ပု ငါလာပြီ”

ဆပ်ပြာမြုပ်တစ်တောင်လောက်နှင့် မျက်နှာကြီး ပြုဖွေးနေ
သော ကျော်ရဲက ဝတ်စုံကြီးတဖားဖားနှင့် သူမနောက်လိုက်သည်။
သူ့နောက်မှ မျက်နှာမဲကြီးနှင့် မြင်းကြီးက ကပ်ကြေးကိုင်၍လိုက်
သည်။

“အို... အို... ဒါဘာကြီးလဲ”

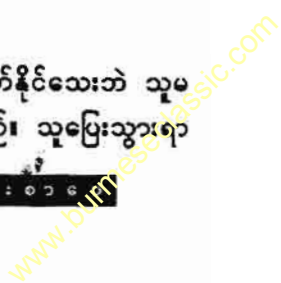
“ဆာစပိုက်ဒါမင်းကြီးလား”

“စပိုက်ဒါမင်းလုပ်စမ်းပါ”

“အို... အဲဒီကောင်က ပင့်ကူတစ်ကောင်ပဲ အကိုက်ခံရ
လို့ စပိုက်ဒါမင်း ဖြစ်တာ၊ ဒီလူက ပင့်ကူနှစ်ကောင်အကိုက်ခံရလို့
ဆာစပိုက်ဒါမင်း ဖြစ်သွားတာဖြစ်မှာပေါ့”

“စာစပိုက်ဒါ ထို့၊ ရွံစရာကြီး”

ဝေဖန်သံများ။ ကျော်ရဲလည်း ဂရုမစိုက်နိုင်သေးဘဲ သူမ
ဆိုသော မျက်ခြည်မပြတ်အောင် လိုက်နေရသည်။ သူပြေးသွားရာ

တောက်လျှောက် ဝတ်ရုံကလွင့်လျက်။

“ဟာ”

သူမက အလိုက်သင့်လာထိုးရပ်သော လိုင်းကားတစ်စီးပေါ်
အနောက်ပေါက်မှ ပြေးတက်သွားသည်။

“ဟာ... မြန်မြန်”

ကျော်ရဲလည်း လွတ်သွားမှာစိုး၍ သူမတက်သွားသော ကား
အနောက်ပေါက်မှ လိုက်တက်လိုက်သည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့ ဘာကြီးလဲဟ”

ဆပ်ပြာမြုပ်များနှင့် မျက်နှာဖြူကြီး သူ့ကိုတွေ့တော့ လူတွေ
တအံ့တဩကြည့်ကြသည်။

ထို့အပြင် သူ့နောက်ကမှ...

“ဟေ့... ကောင်လေး”

ထိုမြင်းကြီးလည်း ပါသေး၏။ ဝတ်ရုံကို အတင်းလိုက်ဆွဲ
သည်။

“ဟဲ့... ဆေးတက်ရောင်းတာလား”

“အရူး... အရူးလား”

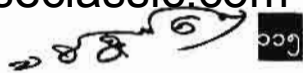
ကျော်ရဲလည်း ပြောသမျှ မကြားချင်ယောင်ဆောင်၍
ကားထဲလိုက်ရှာလိုက်သည်။

“ဟိုမှာ”

အနောက်မှ မာမီကြီး သူ့ကိုဂုတ်ဆွဲ၍ မှီလုမှီခင်မှာ သူမကို
လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ သူမက အနောက်ပေါက်မှတက်၍ အရှေ့
ပေါက်မှ ပြန်ဆင်းသွားပြီ။

ကျော်ရဲလည်း သူမကို မိနိုင်းစေချန် ကမန်းကတန်း
ပြေးဆင်းလိုက်သည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့”

အနောက်မှ မာမိကြီးကလည်း ကပ်ကြေးစာထောင်ထောင် နှင့် တွေ့ကရာအချောင်း(လက်ညှိုး) ဖြတ်မည့် အင်္ဂုလိမာလလို အနောက်က ပြေးလိုက်သည်။

“ဟာ”

စိန်ပု ထွက်လုလုလှိုင်းကားတစ်စီးကို တား၍ တက်လိုက် သွားလေပြီ။

“ဝလူး... လူး... လူး”

သူ့ကိုပင် လှည့်၍ ပြောင်ပြသွားသေး၏။ သူ့ကတော့ လမ်းမ ပေါ် ရုပ်ပျက်ပြီး မောတာသာ အဖတ်တင်သည်။ ဆပ်ပြာမြုပ်များ နှင့် ခေါင်းလျှော်ဝတ်ရုံကြီး ခြုံထားသောသူ့ကို လူတွေဝိုင်းအုံကြည့် ကြသည်။

“ဟာ... ဘယ်လိုလူကြီးလဲ”

“စတန့်ထွင်တာလား”

“အခုခေတ်စားနေတဲ့ ပါဖောမင့်ထင်တယ်၊ ဟိုအဆိုတော် နဲ့ ရုပ်တူသား”

“ဟိတ်... မိပြီ၊ မပြေးနဲ့”

မပြေးတော့တဲ့ အချိန်မှ မာမိကြီးက သူ့ကိုမိသည်။

“ဟောဟဲ... ဟောဟဲ မောလိုက်တာ၊ ဟေ့ကောင်လေး နင်က ငါတို့ဆိုင်က ဝတ်ရုံမပြေးတာပေါ့လေ၊ ဒါ ဘာသဘောလဲ” ကျော်ရဲ စိတ်ညစ်သွား၏။

“အာ... ဘာသဘောရမှာလဲ၊ ဟိုမှာ ဟိုကောင်မလေးကို လိုက်နေတာ မမြင်ဘူးလား”

မာမိမြင်းကြီးက ခါးထောက်၍ လိုက်ကြည့်သည်။

“ဘယ်... ဘယ်ကောင်မလေးလဲ၊ ဘာမှမရှိဘဲ နင် ငါ့ကို ပတ်ပြေးနေတာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ အရှက်ကွဲခံပြီး ဘာလို့ပတ်ပြေးရမှာလဲ၊
ကဲ ရော့ ခင်ဗျားဝတ်စုံ”

“အောင်မာ... ဝတ်စုံနဲ့တင် ဘယ်ရမှာလဲ”

ကျော်ရဲ ပိုက်ဆံအိတ် နှိတ်ယူလိုက်သည်။

“ကဲ... ဘယ်လောက်လဲ”

ဟိုကလည်း လမ်းပေါ်မှာတင် အလုပ်ဖြစ်အောင် ကျသင့်
ငွေတောင်းသည်။ ကျော်ရဲလည်း တောင်းသလောက် ရှင်းပေးလိုက်
သည်။ လူများက ကျော်ရဲနှင့် မာမိကြီးကို ဝိုင်းကြည့်နေကြဆဲ။

“ငွ်”

မာမိကြီးရဲ့အသံ။ ကျော်ရဲလည်း ကြောင်ပြီး ခါးကိုင်းပေး
လိုက်သည်။ နောက်မှ သတိရပြီး...

“ဘာ... ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“မျက်နှာပေါ်က မိတ်ကပ်ဖျက်ပေးမလို့”

“ဪ... အင်း ဒါနဲ့ ဘာနဲ့ဖျက်မှာလဲ”

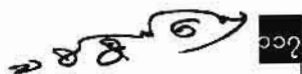
“စကပ်နဲ့”

“ထို့... တော်ပါဗျာ၊ ဘယ်နှခုနှစ်က မလျှော်ထားတဲ့
ဟာမှန်းမသိ၊ ကဲ သွားပြီ”

ကျော်ရဲ ရပ်ထားသောကားဆီသို့ ပြန်ပြေးသည်။ လိုင်းကား
ဆိုတော့ ကိုယ်ပိုင်ကားနှင့်လိုက်လျှင် မိနိုင်းသေးသည်ကိုး။ နောက်ပြီး
ဒီလိုင်းကား ဘယ်လမ်းကြောသွားမယ်ဆိုတာ သိနေတယ်လေ။

ဤသို့ဖြင့်...

xxxxx

“ကျွဲ”
 “ဟေ့ကောင် . . . ကားကို ဘယ်လိုမောင်းနေတာလဲ၊
 သေချင်လို့လား”

“ကျွဲ”
 “ဟေ့ကောင် . . . ခုံးပျံမောင်းနေတာလားကွဟေ”
 လိုအပ်သည်ထက် ပိုမြန်အောင် မောင်းနှင်နေသော ကျော်ရဲ
 တို့ အခြားကားသမားများ ထောပနာပြုကြသည်။ ကျော်ရဲကတော့
 ဘုရားတရားနှင့် ရှေ့ကားမှီအောင် အာရုံပြုထားသည်။ မကြာခင်
 မြောင်းထဲကျနေကြမို့ ကျန်တာ သိပ်မစိုးရိမ်။

“ဟော... မိလာပြီ”

မီးပွိုင့်တစ်ခုတွင် သူမစီးလာသောလှိုင်းကားကို မိလာသည်။ ကားပေါ်တွင် လူများရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်မို့ သူမပါမပါမသိနိုင်သေး။

ကားက မီးပွိုင့်မှ ညင်သာစွာ ချိုးကွေ့သွားသည်။ ကျော်ရဲလည်း ထိုကားနောက်သို့ မျက်ခြည်မပြတ်နိုင်အောင် လိုက်သွား၏။

“ဟေ့ကောင်... အဲဒါလှိုင်းကားရပ်တဲ့ မှတ်တိုင်ကွ၊ ကိုယ်ပိုင်ကားမရပ်ရဘူး”

အနောက်မှ လိုက်လာသော လှိုင်းကားတစ်စီးမှ အော်သံ၊ ဟုတ်သား။ လှိုင်းကားရပ်သည့်မှတ်တိုင်မှာ သူ့ကားဝင်ရပ်ထားတာကိုး။

အနောက်ကားဆရာကို ပြုံးပြရင်း အရှေ့ကားထွက်သည်နှင့် လိုက်ထွက်လိုက်သည်။ နောက် ထိုကားကို ကျော်တက်ကာ အရှေ့မှ ဦးဆောင်လိုက်သည်။

ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ရှေ့မှတ်တိုင် အလွန်နားတွင် ကြိုစောင့်ရန်သာ။ ဖြစ်ချင်တော့ ရှေ့မှတ်တိုင်က ပလာဇာကြီးဖြစ်နေ၍ လူတွေ့ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။

မျှော်လင့်နေသော ကားလေးထိုးဆိုက်လာ၏။ ပလာဇာရှေ့မို့ လူတွေ့က ရှုပ်ယှက်ခတ်အောင် တိုးတက်တိုးဆင်းနေသည်။

“ဖြည်းဖြည်းလုပ်ကြပါ၊ အဆင်းဦးစားပေးပါ၊ အားလုံးကိုပါ အောင် တင်သွားမယ်”

စပယ်ယာ၏အော်သံ၊ ကျော်ရဲဘက်(ခ)မှန်မှတ်တစ်ဆင့် အဆင်းအတက်ကို မလွတ်တမ်းကြည့်နေ၏။

“ကျွ”

ဒရိုင်ဘာဘေးမှ ကားရှေ့တံခါးပေါက် ပွင့်လာ၏။

“ဟော”

ဘယ်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ညာကြည့်သည်။ အားလုံးစိတ်ချ
ရသောအနေအထားရှိ၍ ထင့် သူမဆင်းလာ၏။

ခပ်တည်တည်ပင် စလင်းဘက်(ခ)ကလေးယမ်းပြီး ပလာဇာ
ခက် တက်သွားလေသည်။

“တွေ့ကြပြီပေါ့”

ကျော်ရဲ ကားမှန်တံခါးကိုပိတ်ပြီး သူမနောက် ပြေးလိုက်
သွား၏။

ပလာဇာထဲရောက်တော့ သူမ ပထမထပ်တက်ရန်
စက်လှေကားပေါ် ရောက်နေပြီ။ ကျော်ရဲလည်း သူမကိုမှီစေရန် စက်
လှေကားပေါ် ပြေးတက်လိုက်သည်။

သူမက စက်လှေကားအပေါ်နားမှာ ရှိနေ၍ ဘယ်လိုမှမမိ
နိုင်။ သူမ စက်လှေကားပေါ်မှ ဆင်းသွားသည်ကိုသာ ဆွေဆွေခုန်
အောင် ကြည့်နေရသည်။

ကျော်ရဲ ပထမထပ်ရောက်တော့ သူမ အမျိုးသမီးသီးသန့်
ဆိုင်ထဲ ဖျတ်ခနဲ ချိုးဝင်သွားသည်။

ကျော်ရဲ လိုက်ဝင်ခါနီးမှာမှ သတိရပြီး ပြန်လှည့်ထွက်လာ
ရသည်။ လိုက်ဝင်သွားပါက အထဲမှ အရောင်းစာရေးမများ မှီရာနှင့်
လှမ်းအုပ်၍ ထုံးသုတ်ဖွယ်ရှိ၏။ (အဲ. . ဘယ်ကထုံးအိုးက ပါလာတာ
တုန်း။ ထားပါတော့ မရှိလည်း ရှိတဲ့အိုးက. . . ဟယ်. . . ပိုဆိုးကုန်ပြီ)

ကျော်ရဲ မယောင်မလည်နှင့် သူမကို လှမ်းကြည့်သည်။

“ဝေါ့”

မဖွယ်မရာတွေချည်း ဝယ်ယူနေတာပဲ။ မိန်းကလေးများကို
နှစ်သက်တတ်ကြသော်လည်း မိန်းမအသုံးအဆောင်များကို ဒီအတိုင်း
အစိမ်းကြီးမြင်ရလျှင် ယောက်ျားအတော်များများက နှစ်သက်လေ

မရှိပါ။ ထိုပစ္စည်းများ မိန်းမ၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရောက်မှ ကြည့်ရှု၍
ကောင်းခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူမ ပန်းပွင့်ပုံဖော်ထားသော အခွံခွာထားသည့် သုံးနှစ်
အုန်းအရွယ် မျက်မှန်အိတ်တစ်ခုကို လုံခြုံစွာထုပ်ပိုးရင်း စက္ကူအိတ်
တစ်ခုထဲထည့်ကာ ပြန်ထွက်လာသည်။

ကျော်ရဲက သူမနောက်လိုက်သည်။

ဖိနပ်များရောင်းသော ဆိုင်ရှေ့တွင် သူမရပ်လိုက်သည်။
နောက် အပြင်မှနေ၍ ရှိုးကေ(စ်)ထဲ ထည့်ထားသော ခွာမြင့်ဖိနပ်
များကို လိုက်လံငေးကြည့်နေသည်။ ကျော်ရဲလည်း အခွင့်သာပြီမို့
အနောက်မှနေ၍ သူ့ပခုံးပုတ်ရန် လက်ဆန့်တန်းလိုက်သည်။

တွေ့ကြပြီပေါ့ဟု စိတ်ထဲတေးရင်း...

“နင် ဘာလို့ ငါ့နောက်လိုက်နေတာလဲ”

“ဟင်”

လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် ကျော်ရဲ
လက် လေထဲတန်သွားသည်။

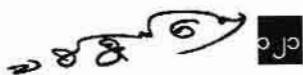
“ပြောလေ... ဘာကိစ္စနဲ့ အသည်းအသန်လိုက်နေရတာ
လဲ”

သူမလှည့်မကြည့်သေး။ ဖိနပ်များကို ငေးရင်း ဖြစ်သလို
ပြောလိုက်သည့်ဟန်။ သူမ၏ ရုတ်တရက်အမေးကြောင့် ကျော်ရဲ
လည်း ကြောင်ပြီး...

“အဲ... ဟိုလေ ဘာရယ်မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲ ဘာလို့မဟုတ်ရ
မှာလဲ၊ အဲ... ဟုတ်တယ်လေ လိုက်တယ်”

သူမက လှည့်ပင်မကြည့်သေးဘဲ...

“အေးလေ... လိုက်တယ်ဆို ဘာလို့လိုက်နေတာလဲ ဇနီးပြ
လေ”

“ဘာရှင်းပြစရာလိုလိုလဲ၊ ဟိုတစ်နေ့က နင်လိမ်သွားတာ”
သူမက ဂရုမစိုက်ဟန်နှင့် အကျီဆိုင်ဖက်ကူးသွားသည်။
ကျော်ရဲလည်း အနောက်မှလိုက်၍...

“နင်က လိမ်ကောင်းကောင်းနဲ့ လိမ်သွားတာ၊ ငါ့မှာ
ဆယ်လောက်ရှင်းလိုက်ရလဲ သိလား”

သူမက အကျီတစ်ထည်ကိုကိုင်ရင်း...

“ငါမလိမ်ပါဘူး၊ ငါဘယ်တုန်းက ဘယ်သူ့ကိုလိမ်မိလို့လဲ”

“နင်... အခုပြောတာကိုက လိမ်နေတာ”

ကျော်ရဲ၏အသံက နည်းနည်းကျယ်သွားသည်။ အရောင်း
အရေးမလေးပင် သူတို့ကို ဝေ့ကြည့်သည်။ သူမက မသိလိုက်မသိ
ဘာသာနှင့် ကိုင်ထားသောအကျီကို မပြရင်း...

“ဒါဘယ်လောက်လဲ ညီမ”

“၉၈၀၀ ပါအစ်မ”

သူမက ခေါင်းညိတ်ရင်း အကျီကို ပြန်ချိတ်သည်။ ပြီးတော့
သူမ ကျော်ရဲဖက်လှည့်ကာ...

“မှတ်ထား... ငါဘယ်တော့မှမလိမ်ဘူး၊ အလိမ်ခံရတဲ့သူက
သူ့ဘာသာသူ့ရောက်လာလို့ ငါတို့လိုလူမျိုးတွေ နာမည်ပျက်နေတာ”

“အောင်မာ... ပြောပုံက ငါတို့လိုလူမျိုးတဲ့၊ မသိရင်ဘဲ
မျိုးနဲ့ရိုးနဲ့”

“ဒီမှာ နင့်လိုပဲပြောလိုက်မယ် မှတ်ထား၊ လိမ်တဲ့သူဟာ
ဆယ်နေရာရောက်ရောက် လိမ်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နင်သိထားရမှာက
ဆိမ်လို့ရတဲ့သူကိုမှ လိမ်သင့်တယ်၊ ငါတို့လို လိမ်လို့မရတဲ့သူမျိုးကို
မလိမ်သင့်ဘူး”

“လိမ်လို့မရတဲ့သူ”

သူမ လိုက်လံရေခွတ်ပြီး တွေ့ခနဲဖြစ်သွားသည်။ နောက်

www.burmeseclassic.com

ကျော်ရဲကို စိုက်ကြည့်ပြီး. . .

“နင်က လိမ်လို့မရတဲ့သူ”

ကျော်ရဲက ပခုံးတွန့်ပြုရင်း. . .

“လိမ်လို့မရတဲ့သူမို့ နင့်ကိုမိနေတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား”
သူမငြိမ်သက်နေသည်။ အတန်ကြာမှ. . .

“လိမ်လို့မရတဲ့သူဆိုလို့ ငါတစ်ခါမှမမြင်ဖူးဘူး”

“မယုံရင် ငါ့ကိုလိမ်ကြည့်လေ”

သူမ တွေ့နေသည်။ နောက် လေသံတိုးတိုးဖြင့်. . .

“မလိမ်ချင်ပါဘူး”

“မရလို့မဟုတ်လား”

ကျော်ရဲက မထိတထိကလိသည်။ သူမကတော့ ခပ်တည်
တည်ပင် အင်္ကျီများကိုရွေးပြီး ကောင်တာဆီသွား၏။ ကျော်ရဲက
အနောက်ကလိုက်ရင်း. . .

“မှတ်ထား. . . နင့်ခေါင်းသေးသေးလေးနဲ့ ငါ့လိုလူမျိုးကို
ဘယ်တော့မှလိမ်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဘာရယ်မဟုတ် ကျော်ရဲက သူမနာရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့်
သာ ပြော၏။ သူမကတော့ ခပ်တည်တည်ပင် ခုနရွေးထားသော
အင်္ကျီကို ကောင်တာရှေ့တွင် ဖြန့်လိုက်သည်။ နောက် သူမခန္ဓာကိုယ်
ကိုကပ်၍

“ဒါလေး. . . မမနဲ့လိုက်ရဲ့လားဟင်”

“အင်း. . . လိုက်ပါတယ် မမ၊ မမက အသားလေးဝင်းတော့
လေ”

ကောင်တာမှ ကောင်မလေးက အလိုက်သင့်ပြော၏။ လိုက်
လည်းလိုက်ပါသည်။ ဒါကို သူမက ကျော်ရဲဖက် ပြီးရွှင်စွာလှည့်ပြီး
“မောင်”

“ဗျာ. . . ဟင်”

မထင်မှတ်ဘဲ ခေါ်လိုက်သည်မို့ ကျော်ရဲလည်း ကြောင်ပြီး
ခြန်ထူးသည်။

“ဒါလေးကလိုက်တယ်တဲ့၊ ဒါလေးပဲယူလိုက်မယ်နော် မောင်၊
ပိုက်ဆံရှင်းလိုက်”

“ဟုတ်. . . ဟုတ်ကဲ့၊ ဟင်. . . ဟင်”

ကျော်ရဲ ဘာမှမဖြေရှင်းနိုင်မီ သူ့မက အင်္ကျီကို အိတ်ထဲ
ထည့်၍ ဆတ်ခနဲထွက်သွားလေပြီ။

“ဟင်. . . ဟေ့ နေနေ”

ကျော်ရဲက သူ့မနောက်လိုက်ရန် ပြင်စဉ်မှာပင် ကောင်တာ
က ကောင်မလေးက

“ဒီကအစ်ကိုကြီး ပိုက်ဆံမရှင်းရသေးဘူးလေ”

“ဗျာ. . . ဟင်”

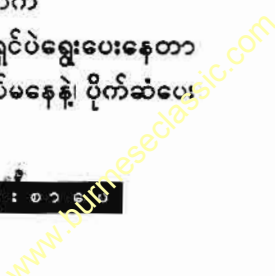
ရုတ်တရက်ကြောင်သွားသေး၏။ နောက်မှသတိရပြီး. . .

“ဟာ. . . ဘာလို့ရှင်းရမှာလဲ၊ ကျုပ်နဲ့ဘာဆိုင်လို့ ရှင်းရမှာ
လဲ”

“ဪ. . . ခုနက ရှင်ပဲခေါင်းညိတ်ပြီးတော့လေ၊ နောက်ပြီး
ဘာမှမဆိုင်ရင် မိန်းကလေးက ရှင်ကို မောင်ခေါ်ပါ့မလား၊ ဘာလဲ
ယောက်ျားတွေဟာ ဒီအတိုင်းချည်းပဲ၊ ပိုက်ဆံမရှင်းရရင်တစ်မျိုး၊
ပိုက်ဆံရှင်းရရင်တစ်မျိုး တစ်ခါလောက်ရှင်းရရင် သီချင်းထဲတောင်
ထည့်ဆိုသေး”

“မဟုတ်ဘူးလေဗျာ. . . သူနဲ့ကျွန်တော်က”

“အတူတူလာတာပဲလေ၊ အင်္ကျီလည်း ရှင်ပဲရွေးပေးနေတာ
ပဲ၊ အခု ပိုက်ဆံရှင်းကာနီးမှ အူကြောင်ကြောင်လုပ်မနေနဲ့၊ ပိုက်ဆံပေး
ခလား၊ လုံခြုံရေးခေါ်ရမလား၊ ဒါပဲပြော”

“တောက်”

ကျော်ရဲ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့။ ပိုက်ဆံထုတ်ရှင်းလိုက်ရသည်။

“တောက်”

အလိမ်မခံရအောင်နေပါမှ ကပ်လိမ်သွားခြင်းခံရသည်ပဲ။ ကျော်ရဲလည်း တင်းတင်းနှင့် သူမနောက်လိုက်သွားမိသည်။

သူမကတော့ ဓာတ်လှေကားနှင့် အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းသွားသည်။ ကျော်ရဲ၏စိတ်ထဲ သူမကို မကျေနပ်၍ လိုက်နေတာလား။ ကျေနပ်လို့ လိုက်နေတာလားမသိတော့။ သူမကားလမ်းကိုဖြတ်ပြီး လမ်းချိုးတစ်ခုထဲ ဝင်သွားသည်။ ကျော်ရဲက မျက်ခြည်မပြတ်လိုက်လျက်...

“ဟယ်”

လမ်းချိုးနှစ်ခုသုံးခု ချိုးပြီး သန့်ရှင်းသပ်ရပ်သော ရပ်ကွက်ကြီးတစ်ခုထဲ ရောက်သွား၏။ ကျော်ရဲ ဤကဲ့သို့ ကိုးချောင်းကိုးကျင်းတစ်ခုမှ မရောက်ဖူး၍ မသိ။ လမ်းထဲတွင် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းများသာ။

သူမက လမ်းထောင့်ချိုး အုတ်နံရံကပ်၍ တစ်နေရာသို့ ချောင်းနေသည်ကို အံ့အားသင့်စွာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျော်ရဲ အနားကပ်သွားပြီး...

“ဟဲ့... နင်ဘာလုပ်”

“ရှု”

ကျော်ရဲစကားစစဉ်မှာပဲ သူမနှုတ်ခမ်းပေါ် လက်တင်၍ တိတ်တိတ်နေရန် ပြောသည်။ ပြီးနောက် လမ်းချိုးလေးကို ပြန်ချောင်းနေသည်။ ကျော်ရဲလည်း သိချင်စိတ်နှင့် သူမနောက်က လိုက်ချောင်းမိသည်။ ဘာမှမတွေ့။ ရှင်းနေသည်။

လိုက်သည်။ ပုံစံက ခုနကလို ကုပ်ချောင်းချောင်းမဟုတ်တော့၊
ကိုယ့်အိမ်ရှေ့လမ်း ကိုယ်လျှောက်နေသလို အေးအေးဆေးဆေးနှင့်
မြောက်ကြွမြောက်ကြွပါ ဖြစ်နေသေး၏။

“နေပါဦး... နင်အခုဘယ်သွားနေတာလဲ”

သူမ ကျော်ရဲကိုလှည့်ကြည့်ပြီး...

“လမ်းလျှောက်နေတာလေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကျော်ရဲ ခေါင်းကုတ်မိသည်။ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိ။

ခြေလှမ်းများက အလိုလိုနေရင်း သူမနောက်လိုက်နေမိ၏။

“ဒါနဲ့... နင့်ကို လူတွေက နာမည်အမျိုးမျိုးခေါ်ကြတယ်၊
နာမည်ရင်းက”

သူမ ခြေလှမ်းတန့်သွား၏။

“ညောင်”

ကြောင်တစ်ကောင်အော်သံ။

“ရွေဝါ”

“ဘာ”

“ရွေဝါလေ... ငါ့နာမည်ရွေဝါ”

“ဟာ... မဖြစ်နိုင်တာ”

“မယုံရင်နေပေါ့”

သူမ ခုနအော်မြည်လိုက်သော ကြောင်ကလေးဆီ လှမ်းသွား

၏။

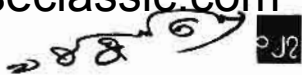
“ပူစီလေး... မမကိုစောင့်နေတာလား”

ကြောင်က ကြောင်ကြည့်သည်။ သူမကြောင်ကလေးကို

မပွေရင်း ကျော်ရဲဖက်လှည့်၍

“ချစ်စရာလေးနော်”

“အင်း”

ကျော်ရဲ ဘာရယ်မဟုတ် အလိုက်သင့် ပြန်ဖြေပေးလိုက်
သည်။

“မဆလားလေးအုပ်လိုက်ရင် ပိုကောင်းမယ်ထင်တယ်”

“အင်း... အဲ ဘာလို့မဆလားအုပ်ရမှာလဲ၊ ကြောင်က
သူ့ဘာသာသူနေတာ”

“နင်ဘာသိလို့လဲ၊ မဆလားနိုင်နိုင်၊ ဂျင်းနိုင်နိုင်နဲ့ဆို ပိုမွေး
မှာ၊ သူငယ်နာလည်း စင်တယ်လေ”

“အာ... နင်... နင်ကလဲ”

သူမ ကြောင်ကို သူ့နဂိုနေရာပြန်တင်ရင်း...

“ပူစီလေး နေခဲ့နော်၊ နောက်မှ မမလာဖမ်းပြီး မဆလားနိုင်
နိုင်နဲ့ လာချွတ်ဦးမယ်”

“ညောင်”

ကြောင်ကလေးက သိလားမသိလားမသိ နှုတ်ဆက်နေ
သယောင်။

သူမက ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် လမ်းပြန်လျှောက်ပြန်၏။

“ဒါနဲ့နေပါဦး နင့်အိမ်က”

“ခုနကားထွက်သွားတဲ့အိမ်လေ၊ ခုနထွက်သွားတာ အိမ်က
ကား”

“ဟယ်... ပေါက်ကရ”

သူမ ခြေလှမ်းတန့်သွား၏။

“နင်မယုံလို့လား”

“မယုံပါဘူး”

“မယုံရင်လိုက်ကြည့်”

သူမအရှေ့မှ ထွက်သွားပြန်သည်။ နောက် လမ်းပေါ်မှ
တွေ့ကရာခဲနှစ်လုံးသုံးလုံး ကောက်သွား၏။ ဟုတ်လေလား၊ မဟုတ်

လေလားမသိသော ကျော်ရဲက တထိတ်ထိတ်၊

သူမအရိပ်အခြည်ကြည့်၍ အိမ်ရှေ့မှာရပ်လိုက်သည်။

“အိမ်ကလူတွေ ငါ့ကိုဆိုကြောက်တယ်၊ မယုံရင်ကြည့်နေ
ငါ့ကိုတွေ့ရင် ပြေးလာမယ်”

အိမ်ကလူတွေတော့ မသိ ကျော်ရဲက သူမကိုကြည့်ရင်း
ကြောက်နေမိ၏။

ကျော်ရဲ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူမလက်ထဲမှ ခဲကို အားကုန်
လွဲ၍ ထိုအိမ်ပေါ်ပစ်တင်လိုက်သည်။

“ဟင် . . . နင်ဘာလုပ်”

“ဒုန်း”

တားချိန်ပင်မရလိုက် သူမပစ်လိုက်သောခဲက အိမ်ခေါင်မိုး
ပေါ် အရှိန်ပြင်းပြင်းနှင့် သွားမှန်သည်။

“ဟေ့ . . . အိမ်ထဲကကောင်တွေ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ၊ ငါ
လာပြီလေ၊ မသိကြဘူးလား”

သူမ၏အသံကျယ်ကျယ် အော်သံ။

“ဟေ့ ဟေ့”

ကျော်ရဲ သူမကိုပဲ ပြေးဆွဲရမလား။ ထွက်ပြေးရမလား မသိ
ဖြစ်နေမိသည်။ သူမကတော့ ခပ်တည်တည်ပင် လက်ထဲမှခဲကို
အားကုန်လွှဲပစ်လိုက်သည်။

ခလွမ်းခနဲမြည်သံ။

“ဟာ”

တံခါးမှန်တစ်ချပ် ကွဲသွားပြီ။

“ဟေ့ . . . ဒီလောက်သတိပေးနေတာ မကြားကြဘူးလား။
ငါလာပြီလေ၊ ထွက်ခဲ့ကြစမ်း”

အိမ်အပေါ်ထပ်မှ လူတစ်ယောက် ပြေး၍ ထွက်ကြည့်သည်။

ဒါကို သူမက...

“ဟေ့ကောင်... ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ မြန်မြန်လာစမ်း”

ထိုသူက သူမကိုကြည့်သည်။ နောက် အိမ်ထဲပြန်ပြေးဝင်
သွားသည်။ သိပ်မကြာပါ သူမပြောသည့်အတိုင်း အိမ်ထဲမှလူများ
ပြေးထွက်လာတာ တွေ့ရ၏။ ထိုတော့မှ သူမက...

“ဟိတ်... ဟိုမှာလူတွေလာနေပြီ၊ ပြေးပြေး”

“ဟင်... ပြေးရမှာ”

ကျော်ရဲ ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ပြန်မေးသည်။ ဒါကို
သူမက ကျော်ရဲလက်ကိုဆွဲရင်း...

“အာ... ဒီကောင် ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ ပြေးပြေး”

နှစ်ဦးသားတိုင်ပင်ထားသလို ခြေလှမ်းမှန်စွာ ပြေးမိသည်။
အိမ်ကခြံတံခါးသော့ ဖွင့်နေရသည်မို့ တော်ရုံနှင့်အပြင်မရောက်လား၊
သို့သော်...

“ဟိုမှာ ပြေးပြီ၊ လိုက်လိုက်”

“ဒီတစ်ခါမလွတ်စေနဲ့ဟေ့”

တံခါးပွင့်သည်နှင့် ခြံထဲမှ ယောက်ျားသားများ လေးငါး
ယောက် ပြေးထွက်လာ၏။

“ပြေး... ပြေး မြန်မြန်ပြေး”

သူမအော်သံ။

“ဘယ်ကိုပြေးရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်လမ်းမသိဘူး”

“ဘယ်ဖက်ကိုချိုး”

သူမပြောသည့်အတိုင်း ဘယ်ဖက်သို့ချိုးလိုက်သည်။

“ဟင်”

ချိုးလိုက်သည့်ထောင့်မှာ မြင်ရသည်က ပလတ်စတစ်

အမှိုက်ပုံးကြီး။

“ဝင်...ဝင် အမှိုက်ပုံးထဲခုန်ဝင်”

“ဗျာ”

သူမက လမ်းထောင့်တွင်ချထားသော အမှိုက်ပုံးကိုပြန်
ဝင်ခိုင်းနေသည်။

“မြန်မြန်ဝင်လေ... သေသွားချင်လို့လား၊ မြန်မြန်လုပ်”

“ဟား”

ကျော်ရဲလည်း စဉ်းစားမနေနိုင်ဘဲ သူမပြောသည့်အတိုင်း
ပလတ်စတစ်အမှိုက်ပုံးထဲ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။ ပလတ်စတစ်ပုံးထဲ
ယောင်လည်လည်။

“ဘုတ်”

“အင့်”

သိပ်မကြာပါ။ ကျော်ရဲအပေါ်ကျလာသော သူမ၏ခန္ဓာ၊

“ဟီဟီ... ရှု”

အမှိုက်ပုံးအဖုံးကို ပြန်အုပ်ပြီး အူမြူးနေသေး၏။
နှစ်ယောက်လုံးက ခန္ဓာကိုယ်ချင်း ပူးကပ်လျက်။ သူမက ကျော်ရဲ
ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှာ။ သူမခြေထောက်က ကျော်ရဲရင်ပေါ်။

“ရှု... ဟီဟီ”

သူမ၏ ဝင်သက်ထွက်သက်က မျက်နှာပေါ်မှာ။

“တောက်... ဒီနားတင်ပျောက်သွားတာကွ ရှာကြစမ်း”

“မြောင်းထဲတော့ ဆင်းမပုန်းလောက်ပါဘူး၊ တစ်အိမ်အိမ်ထဲ
ဝင်သွားတာဖြစ်မယ်”

အပြင်မှ ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရအသံများ။

“ဟီဟီ... ခစ်ခစ်ခစ်”

သူမက အမှိုက်ပုံးထဲ အူမြူးနေ၏။ ကျော်ရဲ မနေနိုင်တော့။

“ရှု”

“အို”

ရုတ်တရက်မို့ သူမခံလိုက်ရသည် ထင်ပုံရ၏။ သို့သော်

“ရှုး . . . ရှုး . . . ရှုး”

“အို . . . ဘယ်လို”

“ရှုး”

မြန်မာ့နှာခေါင်းအကြောင်း သိကောင်းစရာ။

“ကလုံ . . . ကလုံ . . . ကလုံ”

အမှုကံပုံးကြီး လှုပ်နေတာမြင်တော့ လိုက်လာသူများ
အံ့အားသင့်သွားသည်။ နောက် တစ်ယောက်က

“တောက် . . . အရေးထဲမှာ အမှုကံပုံးထဲ ခွေးဝင်နေရတယ်

လို့”

သူမက ဖမ်းဆိတ်သည်။ ကျော်ရဲလည်း သဏ္ဍာန်တူစေရန်
ခွေးလိုဟောင်၏။

“အာဂူ”

နောက်တော့လည်း

“ဝင်သက်ထွက်သက်ကို သတိပြုရမယ်၊ ဘယ်အပိုင်းကို
ဧရာကံပြီလဲ”

“ဝင်သက်ထွက်သက်ပါဘုရား”

ဘယ်အိမ်က တရားခွေအကျယ်ကြီး ဖွင့်သည်မသိ။

xxxx

လူစင်စစ်ဖြစ်ပါလျှင်
အမှိုက်ပုံးထဲတွင်လည်း
ချစ်လို့ရပါသည်။
ချစ်သူရနံ့က
ပိုမွှေးကြိုင်နေ၍ဖြစ်၏။

xxxx

ကျော်ရဲ
သူမလက်ကို
အသာဆွဲ
ယူလိုက်သည်။
သူမ၏
အမူအရာများ
လုံးဝပျော့ပျောင်း
သွားသယောင်။

ကတည်းက ရင်ပြည့်နေပေပြီ။

“အဲဒီနေ့ကလည်း ကျောက်အရောင်း အဝယ်ကိစ္စနဲ့ဆိုပြီး အဲဒီကိုချိန်းခဲ့ပါတယ်။ ရွှေစင်က သူတို့ဆီက ကျောက်ကိုယူပြီး ကျော်ရဲ တို့ကားနဲ့ပြေးခဲ့တာ၊ ကိုကြီးသောင်းကို ပြခဲ့ တယ်လေ၊ ပြဿနာကအဲဒီလိုပဲ စခဲ့တာပေါ့”

သက်ပြင်းတို့မည်သည် အေးနေရိုးထုံး စံမရှိ။

ခန္ဓာကိုယ်တွင်းမှ ထွက်လာတတ်သည် မို့ နွေးနေမြဲ။

“ဘာပဲပြောပြော ကိုယ်ရွှေစင်ကိုချင် တယ်”

သူမ ရှုန်းရှုန်းစားစားပြန်ကြည့်သည်။
“မယုံလို့လား”

“ယုံပါတယ်၊ အမှိုက်ပုံးထဲမှာတောင်”

သူမ ရှက်ပြုံးပြုံးရင်း ခေါင်းငုံ့သွား သည်။ ကျော်ရဲက သူမ လက်ကို ဆွဲယူရင်း...
“ရွှေစင်”

သူမမော့ကြည့်ပါသည်။ ကျော်ရဲ သူမလက်ကို အသာဆွဲ ယူလိုက်သည်။ သူမ၏ အမူအရာများလုံးဝပျော့ပျောင်းသွားသယောင်။ သူမ၏ မျက်ဝန်းကအစ မာရေကျောရည်များ မမြင်ရ။ မေတ္တာစိတ်များသာ ကြီးစိုးနေသလို။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေစင်ဘဝလဲ ကျွန် တော်ဝင်ခဲ့မယ်”

မိန်းကလေးက ပြောရမဲ့စကားပါ။

သို့သော် . . .

“နောက်ပြီး ဦးကျော်မင်းဆွေတို့လို လူမျိုးလက်ထဲက လွတ်မြောက်အောင် ကျွန်တော်ကူညီမယ်”

သူမ ကျော်ရဲကို အားကိုးစွာကြည့်သည်။ ကျော်ရဲရင်ထဲ တစ်သက်မေ့နိုင်မည်မထင်။

“ပြီးရင် ကျွန်တော်တို့ ဘဝတစ်ခု တည်ထောင်ရအောင်နော်”

သူမပြုံးရင်း ခေါင်းငုံ့သွားသည်။

“ရွှေစင် ကျွန်တော့်ကိုချစ်လား”

ဒါလည်း မိန်းကလေးပြောရမဲ့ စကား

ပါပဲ။

သူမ ကျော်ရဲကို ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် ပြန်ကြည့်သည်။ သူမ၏ ပါးပြင်ကလေးကရဲလို့။

“ရွှေစင် . . . ရွှေစင် မညာတတ်တော့ပါဘူး”

ထိုစကားက ရင်အေးစေပါသည်။

“ပြန်ကြရအောင်နော်”

“ဟင် . . . ရွှေစင် ဘယ်ကိုပြန်မှာလဲ”

ကျော်ရဲရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ။ မသမာသူတွေ လက်ထဲတော့ ပြန်မသွားစေချင်။

သူမကပြုံး၍ . . .

“ရွှေစင်က အခုအဆောင်မှာနေ

နောက်ပြီး
ဦးကျော်မင်းဆွေ
တို့လို
လူမျိုးလက်ထဲက
လွတ်မြောက်
အောင်
ကျွန်တော်
ကူညီမယ်

နေတာလေ၊ အဆောင်ကိုပဲ ပြန်မှာပေါ့”

“ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့ပါလား”

ချစ်အဖျားက အတော်တက်နေပြီ။ ဝက်ရွေးပင်ပြန်နိုင်သည်

အနေအထား။

“မဖြစ်သေးပါဘူး”

သူမလေသံက တိုးတိုးယဲ့ယဲ့လေး။ ဟုတ်ပါသည်။ ဦးကျော်

မင်းဆွေတို့၏ရန်က ရှိသေးသည်မဟုတ်ပါလား။

“ဒါဆို အဆောင်ထိ ကျွန်တော်လိုက်ပို့မယ်လေ”

သူမ တိုးဖွဖွရယ်ပါသည်။ ပြီးမှ . . .

“ဘာလဲ . . . မယုံလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“လိုက်ပို့လေ၊ အဆောင်လည်းသိရတာပေါ့”

ကျော်ရဲ့ ဝမ်းသာသွားသည်။ သူမ မလိမ်တတ်တော့တာ

သေချာပြီ။

xxxxx

၁၃၃

သုမညွန်ပြရာအဆောင်ရွှေ ကားကို ဖြည်းညှင်းစွာ ရပ်ပေး
လိုက်သည်။

“ဝိမ္မာနေတာလား”

“အင်း”

သုမကပြုံးရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။

“သွားတော့နော်”

ကျော်ရဲက ခေါင်းခါရင်း...

“အဆောင်ထဲဝင်တဲ့အထိ ကြည့်နေမယ်”

သုမထံမှ ရယ်သံကြားရ၏။ အတန်ကြာမှ...

www.burmeseclassic.com

www.burmeseclassic.com

“မယုံသေးတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကြည့်ချင်သေးလို့”

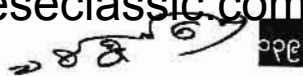
သူမရယ်ပါသည်။ ပြီးမှ

သွားပြီနော် နှုတ်ဆက်ကာ အဆောင်ထဲဝင်သွားသည်။

သူမ အဆောင်ထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားမှ ကျော်ရဲလည်း

ကားဘီးလိုမ့်လိုက်သည်။

xxxxxx

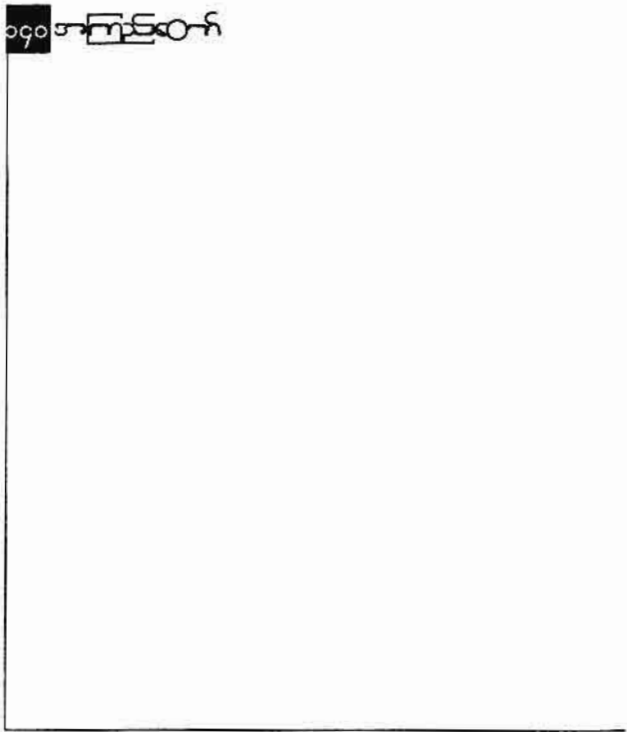
ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို
ယုံကြည်သူတိုင်း
သစ်တစ်ပင်စိုက်ပျိုး
ထားမိသူများဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်
ချစ်ခြင်းကို ယုံကြည်သူများလေလေ
တောအုပ်က စိမ်းလန်းလေလေ။

ထို့ကြောင့်
ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၏
အရိပ်အာဝါသသည်
အမြဲ အေးချမ်းလေလေဖြစ်၏။

xxxxx

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံ ကြားရ၏။ ညက အစဉ်းစားလွန်ပြီး တော်ရုံ
နှင့် အိပ်မပျော်ခဲ့သမျှ မနက်ကျမှ အတိုးချအိပ်စက်နေမိခြင်းဖြစ်၏။
(မထနိုင်တာလည်းပါတာပေါ့။)

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲ”

နှစ်ယောက်တည်းရှိတာကို မေးစရာပင်မလို။ သူ၏ဦးလေး
ကဗျာဆရာပင်။

“မင်းသုငယ်ချင်းရဲ့အဖေတဲ့”

ဦးလေး၏စကားကြောင့် ခေါင်းထောင်သွားမိသည်။

သုငယ်ချင်းအဖေတဲ့။ ဘယ်သူ့အဖေပါလိမ့်။

မင်းမခဲတို့အဖေလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မင်းမခဲ ဆတ်ဆတ်ဆော့ဆော့လုပ်လို့ အကူအညီလာ

တောင်းပြန်တာလား။ ဒါမျိုးက ဖြစ်တတ်သည်။

မဟုတ်သေးပါဘူး။ မင်းမခဲအဖေဆို ဦးအောင်ခဲလို့ ပြောမှာပေါ့။

“ဘယ်သူ့အဖေတဲ့လဲ”

“ငါမသိဘူး။ သန့်တော့သန့်သန့်ပဲ”

ပြန်ထွက်သွားသော ခြေသံကြားရ၏။ သူလည်း သိချင်စိတ်နှင့် ကမန်းကတန်းထပြီး မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။ နောက် အလျင်အမြန်ပင် အိမ်အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းရှိရာ ပြေးဆင်းလိုက်သည်။

“ဟင်”

ဧည့်ခန်းထဲထိုင်နေသော လူကြီးတစ်ဦး၊ ရွှေစင်၏ ပထွေးလူဆိုးကြီး။

“ဦးကျော်မင်းဆွေ”

ကျော်ရဲကိုမြင်တော့ ဦးကျော်မင်းဆွေ လူကြီးလူကောင်းတို့၏ ထုံးစံအတိုင်း မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။

“မောင်ကျော်ရဲ”

မနက်အစောကြီး ဒီလူကြီးကိုမြင်တော့ ကျော်ရဲစိတ်ထဲ မနှစ်မြို့ဖြစ်မိသည်။ ထို့ကြောင့်

“ဘာကိစ္စလဲ”

ဦးကျော်မင်းဆွေက ဟန်ဆောင်တာလား။ တကယ်လား မသိသော ယဉ်ကျေးဟန်နှင့်...

“ထိုင်ပါဦး မောင်ကျော်ရဲ”

ကိုယ့်အိမ်လာပြီး ကိုယ့်ကိုညှော်ဝတ်ပြုနေတော့ ကျော်ရဲ၏ စိတ်ထဲ စနိုးစနောင့်ဖြစ်မိသည်။ ဝတ်ပုံဆင်ပုံကလည်း အနောက်တိုင်းဝတ်စုံအပြည့်မို့ ကြည့်ရဆိုးနေ၏။ သူ့ပြောသည့်အတိုင်း ကျော်ရဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ၊ လိုရင်းသာပြောပါ။ ကျွန်တော်မအားဘူး”

အမြဲအားနေတဲ့သူက မအားဘူးဆို၍ ဦးလေးဖြစ်သူပါ အံ့အားသင့်သွား၏။ လူကြီးက သက်ပြင်းချရင်း...

“ဒီလိုပါ ဦးရဲ့သမီး မဂ္ဂုနဲ့ မောင်ကျော်ရဲတို့ ခင်မင်နေကြတယ်ဆိုလို့ လာစုံစမ်းတာပါ”

“ဗျာ... ဘယ်သူ”

မကြားဘူးသော နာမည်မို့ ကျော်ရဲ ကြောင်သွားသည်။ လူကြီးက သူ့အိတ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံတစ်ခု ထုတ်ပြသည်။

ဦးကျော်မင်းဆွေရယ်၊ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးရယ်၊ နောက်စိန်ပု၊ နွယ်နွယ်လှိုင်၊ တင်တင်အေး၊ ရွှေဝါ၊ ရွှေစင် စသည့်နာမည်များနှင့် သိထားခဲ့သော သူမပြုံးရယ်နေပုံများ။ နောက် သူမ မှတ်ပုံတင်ကို ထုတ်ပြ၏။

မှတ်ပုံတင်အမည်က မြမဂ္ဂ။ အဖေ ဦးကျော်မင်းဆွေ၊ အမိ ဒေါ်သင်းမြမြ။

ကျော်ရဲက မှတ်ပုံတင်နှင့် ဓာတ်ပုံများယူကြည့်ပြီး...

“ဟင်... ဒါ... ဒါတွေက”

လူကြီးက သက်ပြင်းချရင်း...

“အဲဒါ... ဦးသမီး မြမဂ္ဂုပါကွယ်”

“ဟင်... သူ့ပြောတော့ ဦးလေးက သူ့ပထွေးဆို”

ဦးကျော်မင်းဆွေ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ နောက် စိတ်

သေက်မသာဟန်နှင့် ရယ်၏။

“ပထွေးမဟုတ်ပါဘူး၊ အဖေအရင်းပါ”

“ဒါဆိုသူက”

“ဒီလိုပါမောင်ရင်”

ဦးကျော်မင်းဆွေက စကားဖြတ်ပြောသည်။

“ပြောရင် ပုံပြင်လို ယုံတမ်းစကားလိုတောင် ဖြစ်နေလိမ့်

မယ်”

ကျော်ရဲ ပါးစပ်အဟောင်းသားနဲ့ နားထောင်နေမိ၏။

“မဂ္ဂုက ငယ်ငယ်ကတည်းက လိမ်တတ်တဲ့အကျင့်ပါလာခဲ့
တာလေ”

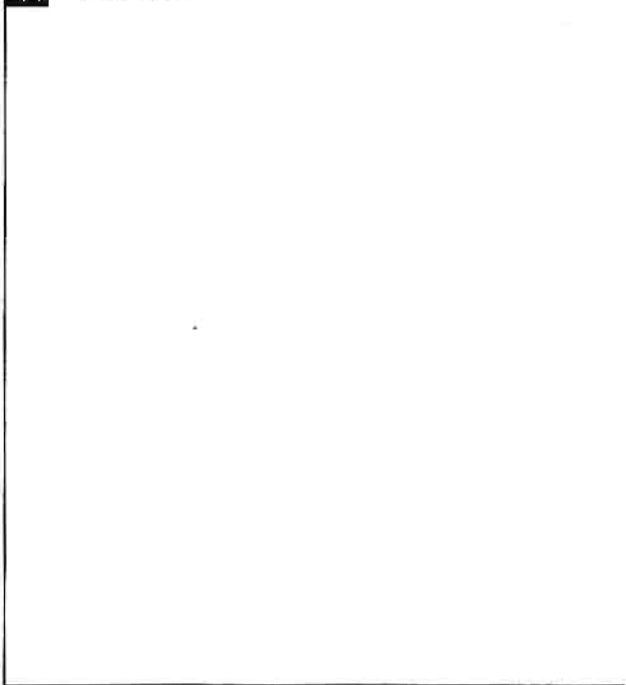
“ဗျာ”

“အဖေဖက်က အမေဖက်က မျိုးရိုးဗီဇမပါခဲ့ပေမဲ့ သူ့မှာ
တော့ လိမ်တတ်တဲ့အကျင့်ပါခဲ့တာ၊ အဲဒါကို ဘယ်အချိန်က စသိရလဲ
ဆို သူ့သုံးနှစ်သမီးကတည်းကပေါ့၊ ဘယ်သူကမှ သင်မပေးပါဘဲ”

မကြားဘူးသော အကြောင်းအရာများမို့ သူပြောသလို
ယုံတမ်းစကားများလား။

xxxx

“ဖေကြီး... မြန်မြန်လာ၊ မြန်မြန်လာ၊ ဟီး”

ဦးကျော်မင်းဆွေ အိမ်ထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် စကားပီကာစ သမီးမြမဉ္ဇူ ငိုရင်းပြေးထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဟင်... ဘာဖြစ်... ဘာဖြစ်လို့လဲသမီး”

ကလေးကငိုရင်းနှင့်...

“ဟီး... မေမေ... မေမေလေ”

“ဟင်... မေမေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အိမ်ပေါ်ထပ်ကနေ လှေကားအတိုင်း ဒုန်းဒုန်းဒုန်းနဲ့ လိမ့်ကျပြီ”

“လိမ့်ကျတယ်၊ ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ”

“ဘာဖြစ်လဲမသိဘူး၊ အဲဒီထဲက မျက်ရည်တွေထွက်ပြီး ဓားတစ်လက်နဲ့ ဟီး”

“ဟင်... ဓား... ဓားကြီးနဲ့ ခေါင်းများထိသွားလို့လား၊ အခုဘယ်မှာလဲ”

“မီး... မီးဖိုမှာ”

“ခဏ ခဏနေဦး၊ အဖေသွားကြည့်ဦးမယ်”

ဦးကျော်မင်းဆွေ စိုးရိမ်တကြီးနှင့် မီးဖိုဖက်ပြေးသွားမိသည်။

“မိန်းမ”

မီးဖိုထဲတွင် ဓားတစ်လက်နှင့် သူမိန်းမ ဒေါ်သင်းမြမြကို ထိတ်လန့်စွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

“သင်း... သင်းမြ... ဟာ”

လှည့်ကြည့်လာသော ဒေါ်သင်းမြ၏ မျက်ဝန်းတွင် မျက်ရည်များနှင့် ဦးကျော်မင်းဆွေကို စိမ်းစိမ်းကြီး ကြည့်နေ၏။ ဦးကျော်မင်းဆွေလည်း ဇနီးဖြစ်သူကိုကြည့်၍ ထိတ်လန့်သွားကာ...

“မိန်း... မိန်းမ စိတ်ထိန်းပါကွာ၊ ကိုကိုပါ၊ မင်းယောက်ျားလေ”

“ဟင်... ရှင်... ရှင် ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

“ဟာ”

ဦးကျော်မင်းဆွေ ပို၍ထိတ်လန့်သွား၏။ ဒေါ်သင်းမြမြက မျက်ရည်များနှင့် ဓားကြီးကိုင်၍ ရှေ့တိုးလာသည်။ ဦးကျော်မင်းဆွေ ခုးများပင် တဆတ်ဆတ်တုန်လာ၏။

“မြ... မြ... ကိုယ်... ကိုယ်လေ၊ ကျော်... ကျော်မင်းဆွေလေ”

“အဲဒီတော့ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီနားကိုလာပြောစမ်းပါ”

www.burmeseclassic.com

“ဟာ”

ဒေါ်သင်းမြမြက ဓားကြီးရှေ့ထုတ်ပြီး ခေါ်သည်။ ဦးကျော်မင်းဆွေလည်း မနေရဲတော့။

“ဟင်... စိတ်ထိန်းစမ်းပါမိန်းမရာ၊ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်လေးတော့ ပြော ပြောပြပါ”

“ကျွန်မက ဘာရှင်းရမှာလဲ၊ ရှင်သာရှေ့တိုးလာစမ်းပါ”

“ဟင်... ဟင်”

ဓားကြီးနှင့် ရှေ့တိုးလာသော မိန်းမကိုကြည့်၍ ဦးကျော်မင်းဆွေ မနေရဲတော့။ ထို့ကြောင့်

“အောင်မလေး... လုပ်ကြပါဦးဗျ၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ စိတ်ဖောက်သွားလို့ဗျို့”

ဆိုကာ ကြောက်အားလန့်အားနှင့်အော်ပြီး ထွက်ပြေးရသည်။ ဒေါ်သင်းမြမြကလည်း

“ဟိတ်... ရှင်ဘယ်ပြေးတာလဲ”

ဆိုကာ ဓားကြီးနှင့် နောက်ကလိုက်သည်။

“လုပ်... လုပ်ကြပါဦးဗျို့၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ ဓားကြီးနဲ့လိုက်လို့ဗျို့”

ရပ်ကွက်ကိုအော်ကာ အကူအညီတောင်းရသည်။ ဟိုကလည်း တကယ်လိုက်သည်။ ရပ်ကွက်က ဒေါ်သင်းမြကို ဝိုင်းဖမ်းတော့မှ...။

“မိန်းမ... မိန်းမ စိတ်ထိန်းပါကွာ၊ စိတ်ထိန်းပါ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ထိန်းရမှာလဲ၊ ကျွန်မက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆို ကိုယ့်ကိုဘာလို့လိုက်နေရတာလဲ”

“ဟင်... အဲဒါ ဘုမသိဘမသိနဲ့ ရှင်ထွက်ပြေးလို့လေ”

“ဒါဆို... ဒီ... ဒီဓားကြီးက”

“ဓားက မီးဖိုထဲဝင်ချက်ပြုတ်နေတာ ဓားမကိုင်လို့မှမရဘဲ”

“နောက်... နောက် မျက်ရည်တွေက”

“ရှင်ပဲ မုန့်ဟင်းခါးစားချင်တယ်ဆို အဲဒါ ကြက်သွန်ထိုင်ခွာ
နေတော့ မျက်စိပူပြီး မျက်ရည်ကျတာပေါ့”

“ဒါ... ဒါဖြင့် လှေကားပေါ်က ဒုန်းဒုန်းဒုန်းနဲ့ ကျသွားတာ
ဆို”

“ဟင်... အဲဒါဘယ်သူပြောလဲ”

“နင့်... နင့်သမီး မဉ္ဇူလေ”

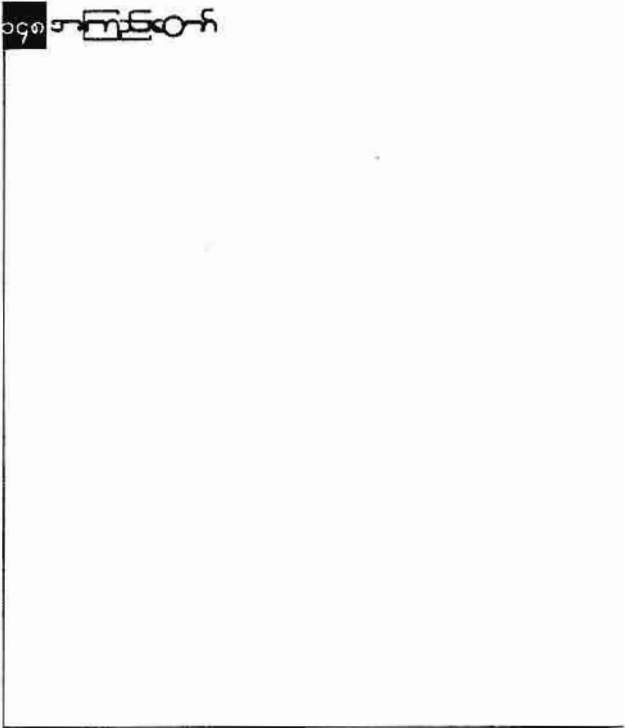
“ဟင်”

xxxxxx

“အဲဒီလိုပါပဲ မောင်ရင်ရယ်၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက လိမ်ဖို့ဆို
ဘယ်လိုညှဏ်တွေထွက်မှန်း မသိပါဘူး၊ အမြဲတမ်း သူနဲ့ဒုက္ခရောက်
ခဲ့ကြရတာပါ။ သူ့အမေဆို သူ့ကိုမနိုင်လို့ နိုင်ငံခြားပြောင်းနေရတဲ့
အထိပါပဲ၊ အဓိကပြဿနာက သူပဲလေ၊ ကြီးလာတော့ ပိုဆိုးလာတာ
ပေါ့”

xxxxxx

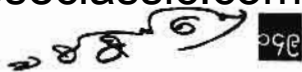
တစ်နေ့ကုန် ကုမ္ပဏီတွင် ပင်ပန်းပြီးပြန်လာသော ဦးကျော်
မင်းဆွေ အိမ်ပေါ်တက်သည်နှင့် ဇနီးဖြစ်သူနှင့် သမီးဖြစ်သူတို့၏
နာကြည်းစွာကြည့်နေသော အကြည့်ကို ခံစားရသည်။

“ဘာ . . . ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

သူ၏အမေးကို ဇနီးဖြစ်သူက နှုတ်နှင့်အဖြေမပေးဘဲ
လက်ထဲမှ စာအိတ်တစ်အိတ်ကို စားပွဲပေါ်ပစ်ချလိုက်သည်။ ဦးကျော်
မင်းဆွေလည်း ဇဝေဇဝါနှင့် စာအိတ်ကိုဆွဲယူကာ . . .

“ဘာ . . . ဘာတွေလဲ၊ ဟာ”

အထဲမှာမြင်လိုက်ရသော ဓာတ်ပုံတွေကြောင့် ဦးကျော်မင်း

ဆွေ ခေါင်းနားပန်းပင် ကြီးသွားမိ၏။ ဓာတ်ပုံက သူနှင့်ရုံးက စက္က
တေရီကလေးတို့ ဟိုတယ်ခုတင်တစ်ခုပေါ် ဟီလာတိုက်နေပုံ။

“ဟင်... ဒါ... ဒါတွေက ဘယ်လို”

“အခုမှ ရူးချင်ယောင်ဆောင်မနေပါနဲ့၊ ကဲ ဒီလိုလက်ပူး
လက်ကြပ်ဆိုတော့ ရှင် ဘာငြင်းချင်သေးလဲ”

ဦးကျော်မင်းဆွေ ခေါင်းပါမူးသွား၏။ ထိုဓာတ်ပုံများ
ဘယ်ကဘယ်လို ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို သူပင်မသိ။ မျက်စိတွေလည်
နေ၏။

“ဟာ... မဟုတ်သေးပါဘူး၊ ဒါတွေ ဒါတွေ ဒီနေရာတွေ
ငါမှမသွားတာ”

“ဟင်... ရှင်က အဲဒီနေရာတွေမသွားရင် ဘယ်နေရာတွေ
သွားလို့ ဒီပုံတွေထွက်လာရတာလဲ၊ ကဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ဦးကျော်မင်းဆွေ ခေါင်းကုတ်သွားသည်။

“အေး... ပုံကတော့ ငါတို့ပုံတွေပဲ”

“မှန်ဘီလူးယူဦးမလား”

ဦးကျော်မင်းဆွေ နဖူးပေါ်မှ ကျလာသော ချွေးများကို
ဝင့်သုတ်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ဒီဓာတ်ပုံက ဘယ်ကဘယ်လို ဒီကိုရောက်လာတာလဲ”

“အဲဒီမှာ စာရေးထားတယ်မတွေ့လား၊ ဒေါ်သင်းသင်းမြ
ဘက်က မခံရပ်နိုင်သူတစ်ဦးတဲ့၊ သူက စာတိုက်က ပို့ပေးလိုက်တာ”

“စာတိုက်ကပို့တာ”

“ကဲ... ရှင်ဘာငြင်းဦးမလဲ”

“ဟ... ငါမှဒီလိုမလုပ်တာ”

“ဒီလိုမလုပ်ရင် ဘယ်လိုလုပ်တာတုန်း”

“ဟာ... ဒီပုံစံမျိုးမဟုတ်ဘူးလို့ပြောတာ၊ ဟာ မှုပ်တုန်ပါ

စက္ကထရီလေးနှင့်
ကာရာအိုကေ
တွင် သီချင်း
ဆိုပြီး
ဟီလာတိုက်နေပုံ၊
ဟိုတယ်
တည်းခိုခန်းတွင်
ထိုင်ကောင်မလေး
ကို
ဗလညှစ်ပြနေပုံ

ပြီ”

“ဟုတ်သား အဖေရာ၊ ဒီအသက်
အရွယ်ကြီးမှ”

မိန်းမဖက်သမီးပါ ပါနေတော့ ဦး
ကျော်မင်းဆွေ ဖြေရှင်းရန် မစွမ်းသာတော့။

ထိုမျှသာမက နောက်နေ့တွင်လည်း
ထိုကဲ့သို့ ဓာတ်ပုံများ စာတိုက်မှတစ်ဆင့် ရောက်
လာပြန်သည်။ ထိုစက္ကထရီလေးနှင့် ကာရာ
အိုကေတွင် သီချင်းဆိုပြီး ဟီလာတိုက်နေပုံ၊
ဟိုတယ်တည်းခိုခန်းတွင် ထိုင်ကောင်မလေးကို
ဗလညှစ်ပြနေပုံ စသည်ဖြင့် မရိုးအောင်
ရောက်နေသည်။

ထိုကဲ့သို့ ကိစ္စမျိုးကို သူလည်းမကျူး
လွန်ရ။ ဘယ်တုန်းကမှလည်း မလုပ်ခဲ့ဘူး။
သို့သော် ဓာတ်ပုံများက အတိအကျပေါ်နေပေ
ပြီ။ မိန်းမကလည်း အခေါ်အပြောမလုပ်တော့၊
သမီးလည်း မျက်ထောင့်နီပြီ။

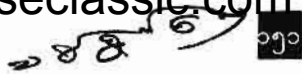
ဆရာဝန်များဆီ သွားပြကြည့်သည်။

“ဆရာ... ကျွန်တော့်မှာ လူတစ်
ကိုယ်၊ စိတ်နှစ်မျိုးများဖြစ် နေသလားဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

“ဟိုလေ... ကျွန်တော့်မသိစိတ်က
တစ်ခုခုကိုများ လုပ်နေမိသလားလို့”

“ဒါဆိုရင် စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံ
သွားပြသင့်တယ်ဗျ”

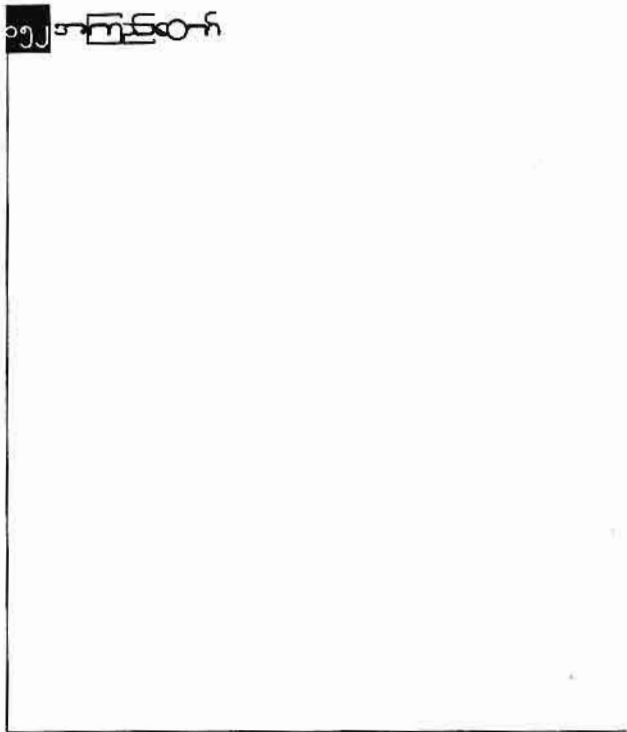
“ဗျာ”

ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်တစ်ယောက်က စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးခန်း
ပြရတယ်ဆိုတာ လူကြားလို့တောင် ကောင်းမည်မဟုတ်။

နောက်ဆုံး အပြစ်မရှိသော စက္ကယရီကိုသာ စိတ်မကောင်း
ခြင်းများစွာနှင့် အလုပ်ဖြုတ်လိုက်ရသည်။ ကောင်မလေးက မျက်ရည်
လည်ရွှဲ၊ မတတ်နိုင်တော့၊ ထိုတော့မှ ထိုဓာတ်ပုံများလည်း ဆက်မ
ရောက်လာတော့။

အကျိုးဆက်ကတော့ မိန်းမကလည်း အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွား
ပေပြီ။ ရုံးလုပ်သားများ၏ ငြိုငြင်ခြင်းကိုလည်း ခံလိုက်ရသည်။

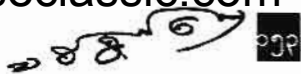
xxxx

“နောက်မှရိပ်မိပြီး သူ့ကွန်ပျူတာမှာ ရှာကြည့်မှ တွေ့ပါလေ
ရောလား၊ ဦးရဲ့ဓာတ်ပုံတွေကို မျက်နှာတွေဖြုတ်၊ စက္ကထရီရဲ့မျက်နှာ
တွေကိုလည်း မသိမသာနဲ့ခိုးရိုက်ထားပြီး ကွန်ပျူတာထဲဖြတ်ကပ်ထား
တာ၊ ကောင်မလေးမျက်နှာနဲ့ ဘရစ်တနီစပီးယားကိုယ်လုံး ဖြစ်လို
ဖြစ်၊ ဦးပုံနဲ့ ရစ်ချက်ဂီရိုကိုယ်လုံးတွေထည့်၊ ပြီးရင် နှစ်ပုံပြန်ကပ်တော့
မဖွယ်မရာတွေဖြစ်နေတာပေါ့”

ရယ်ရမလား၊ ငိုရမလားပင်မသိတော့။

“ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်အလုပ်သာ ကိုယ်ကျွမ်းကျင်တာ၊
ကွန်ပျူတာဖိုတိုရှော့ထဲ အဲလိုလုပ်လို့ရမှန်းကို မသိဘူးလေ။

မေးကြည့်တော့ စက္ကထရီကို မကြိုက်လို့လုပ်တာတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဦးအနေနဲ့ အလုပ်သမားကောင်းတစ်ဦး ဆုံးရှုံးရသလို ရုံးဝန်ထမ်းတွေ ရဲ့ သံသယကိုလည်း ခံရတယ်လေ။ အဆိုးဆုံးကတော့ သူ့အမေရဲ့ ယုံကြည်မှု ဆုံးရှုံးသွားရတာပေါ့”

ဘယ်သူက အမှန်ပြောနေမှန်းမသိတော့။ ခေါင်းတွေ ချုပ် ထွေးလာ၏။

“နောက်ဆုံး သူ့ကို စိတ်ပြောင်းသွားလို့ပြောင်းငြား တပည့် မောင်တင်ဆွေနဲ့ စေ့စပ်ပေးဖို့လုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီနေ့ကပဲ မောင်ကျော်ရဲ့ ရဲ့ အကူအညီနဲ့ ထွက်ပြေးသွားတာပါပဲ”

သူတစ်ပါး မင်္ဂလာယူခါနီး ဝင်နှောင့်ယှက်မိသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရမလား၊ ဝမ်းသာရမလားမသိ။ ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်နေမိသည်။ အရှုပ်ထုပ်ထဲ ကိုယ်တိုင်ပါဝင်သလိုဖြစ်နေ၍ စိတ်မလုံ ဖြစ်ရသေး၏။

“ဒါနဲ့ . . . ဟို လမ်းကြားထဲကအိမ်က သူ့အိမ်ဆို”

ဦးကျော်မင်းဆွေ သက်ပြင်းချသည်။

“မောင်တင်ဆွေအိမ်ပါကွယ်၊ သူမကျေနပ်တိုင်း လမ်းကြို တိုင်း အဲဒီအိမ်ဝင်ပြီး ခဲနဲ့ဝင်ချနေကြပါပဲ။ ဟိုကလိုက်ရင် ထွက်ပြေး တယ်။ မိရင်လည်း ဦးအရှိန်နဲ့မို့ မဖမ်းရဲဘူးလေ။ ဒါကြောင့် သူ့လုပ် ချင်တာလုပ်နေတာ၊ အခုတော့ မောင်တင်ဆွေလည်း လုပ်ငန်းခွဲသွား ပြီလေ။ မခံနိုင်တော့လို့ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးကတော့ မပြောင်း လဲဘူး။ အခွင့်အခါသင့်တိုင်း အဲဒီအိမ်သွားပြီး ခဲနဲ့ချတုန်းပဲ”

အလိုလိုနေရင်း ရေငတ်သလိုဖြစ်လာ၏။ စကားတွေက လည်း ဟိုကပြောတာတစ်မျိုး၊ ဒီကပြောတာတစ်မျိုးမို့ ဘယ်ဟာကို ယုံကြည်ရမှန်းမသိတော့။

“အခုသိရတာက မောင်ကျော်ရဲ့နဲ့ ဦးသမီး ပြုမူမှုကို တွေ့နေ

ရတယ်ဆိုတာပါပဲ”

“ဟုတ်. . . ဦးလေး၊ မနေ့ကတောင် တွေ့ပါသေးတယ်”

“ဒါဆို ဦးသမီးလေး ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ မောင်ကျော်ရဲ့ သိမှာပေါ့”

ကျော်ရဲ့ ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားသည်။ ဒါကိုရိပ်မိသော ဦးကျော် မင်းဆွေက ရယ်လိုက်ပြီး. . .

“ဦးက အဖေအရင်းပါကွယ်၊ ပထွေးလည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ နောက်ပြီး ညာလည်းမပြောတတ်ပါဘူး”

သူ့အရိပ်အခြေသိနေ၍ ကျော်ရဲ့ အားတုံ့အားနာဖြစ်သွား သည်။

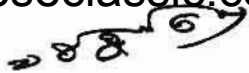
“မဟုတ်ပါဘူး ဦးလေး၊ ကျွန်တော့်ကားနဲ့သွားရင် ကောင်းမ လား၊ ဦးလေးကားနဲ့ပဲလိုက်ရမလား စဉ်းစားနေတာပါ”

ဦးကျော်မင်းဆွေက ပြုံးရင်း. . .

“ဦးကားနဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ပါကွယ်”

ဤသို့ဖြင့်. . .

xxxxxx

“မနေ့တုန်းက ကျွန်တော်လိုက်ပို့ခဲ့တာ ဒီအဆောင်ပဲ ဦးလေး”

ဦးကျော်မင်းဆွေ အဆောင်ကိုဝေကြည့်ပြီး...

“သေချာရဲ့လား မောင်ကျော်ရဲ့”

“သေချာပါတယ် ဦးလေး၊ သူ့အဆောင်ထဲဝင်သွားတဲ့အထိ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာပါ”

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း အဆောင်ထဲဝင်မေးကြည့်ကြတာပေါ့”

နှစ်ယောက်လုံး ကားပေါ်မှဆင်း၍ အဆောင်ထဲဝင်လိုက်

သည်။

“ဘယ်သူနဲ့တွေ့ချင်ပါသလဲရှင်၊ ကျွန်မကိုပြောပါ”

ဧည့်ခန်းမှာပင် မိန်းမကြီးတစ်ဦးနှင့် ဆုံသည်။ နှစ်ယောက်လုံး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြန်ကြည့်မိကြသည်။ နောက်လူငယ်ဖြစ်သော ကျော်ရဲမှပင်. . .

“ဟိုလေ. . . ဒီလိုပါ။ ဒီအဆောင်မှာနေတဲ့ မမြမဂ္ဂ၊နဲ့ တွေ့ချင်လိုပါ”

မိန်းမကြီးမျက်မှောင်ကျုံ့သွား၏။

“မြမဂ္ဂ. . . ဒီနာမည်နဲ့တော့ ဒီမှာတစ်ယောက်မှမရှိဘူး”

“ဗျာ”

“ဟင်”

တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ပြန်ကြည့်မိသည်။ ကျော်ရဲက ခေါင်းတုတ်ပြီး. . .

“ဪ. . . သိပြီ သိပြီ၊ စိန်ပု. . . စိန်ပုရောရှိလား”

“စိန်ပု အဝတ်လျှော်တဲ့ ဂေါ်စိန်ပုလား၊ သူက ဖက်လမ်းမှာ၊ တလောက လေထိသွားလို့တဲ့ ထတောင်မနိုင်ဘူး၊ ဘာလဲ ဂေါ်စိန်ပုအမျိုးတွေလား”

“ဟုတ်. . . အဲ ဟုတ်ပါဘူး၊ ဟိုလေ”

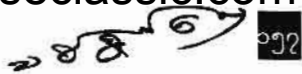
ဘယ်လိုဆက်မေးရမှန်းမသိ။ သူမ၏နာမည်တွေက အများကြီးကိုး။ ဦးကျော်မင်းဆွေက လက်တုတ်သည်။ ကျော်ရဲကသာ. . .

“ဪ. . . မှတ်မိပြီ၊ မနေ့ညနေကပဲ ကျွန်တော်ဒီအဆောင်ကိုလာပြန်ပို့လိုက်တယ်လေ”

“ဒီအဆောင်ကို၊ ဒီမှာက မိန်းကလေးတွေချည်းဆိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုပြောမှန်းမသိဘူး၊ ဘယ်အချိန်လောက်ကလဲ”

“ငါးနာရီ၊ အင်း. . . ငါးနာရီကျော်ကျော်လောက်ပဲ”

“ငါးနာရီကျော်ကျော်က၊ ဪ သိပြီ၊ ဖက်လမ်းရောင်နဲ့

ကောင်မလေးလား”

ဟိုကမှတ်မိ၍ ကျော်ရဲတို့လည်း ဝမ်းသာသွားသည်။

“အား. . . ဟုတ်တယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ ဖက်ဖူးစိမ်းရောင်နဲ့

ကောင်မလေး”

ကျော်ရဲအဖြေကြားသည်နှင့် အဆောင်ပိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီး မျက်နှာ ရဲတက်သွားသည်။ နောက် အမူအရာချက်ချင်းပြောင်းသွား ပြီး. . .

“အောင်မလေး. . . အဲဒီကောင်မလေးအကြောင်းတော့ မပြောချင်ပါဘူး”

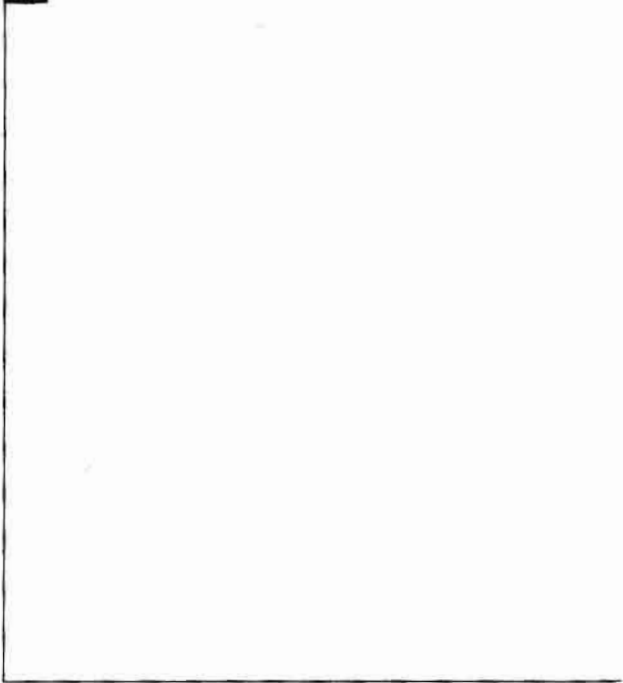
“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

နှစ်ယောက်သား မျက်လုံးအပြူးသား ဖြစ်နေ၏။

“ဘာဖြစ်ရမှားလဲ၊ အဲဒီကောင်မလေးက ဒီအဆောင်က လည်းမဟုတ်ဘူးလေ၊ ပြောရရင်မကောင်းပါဘူး၊ ကိုယ်ကပဲတုံးလား၊ သူကပဲ လည်လားမသိပါဘူး၊ ဖြစ်ပုံက. . .”

xxxxx

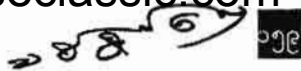

မသင်းမာအပျိုကြီး၊ မြင်းထီးဝယ်လို့စီးရန် စိတ်ကူးယဉ်နေသည်။ အကြောင်းကား တစ်နေ့က သူတို့အိမ်ရှေ့ဖြတ်လာသော မြင်းသမားကို ပိုက်ဆံပေး၍ မြင်းတစ်ပတ်စီးရန် စည်းရုံးသေး၏။

“မရဘူး အဒေါ်ကြီး။ ကျွန်တော့်မြင်းက ကလေးတွေကိုပဲ တင်တာ၊ ဒေါ်ကြီးတို့လို ကိုယ်လုံးမျိုးဆို မြင်းလေး ခါးကျိုးရချည်ရဲ့”

အဲသည်ထဲက မသင်းမာအပျိုကြီး မြင်းထီးဝယ်၍ စီးရန် စိတ်ကူးပေါက်သွား၏။ မြင်းသမားကို စိတ်နာသွားသည်။

“တောက်... ငါ့ကိုများ အဒေါ်ကြီးတဲ့၊ ပြီးတော့ သူ့မြင်း စီးရင်ပဲ ခါးကျိုးဦးမတဲ့၊ ဟင်း ကိုယ်ပိုင်မြင်းဝယ်ပြီး မြို့ပတ်ပြီးစီးပြ

လိုက်ချင်သေး”

သူ့ကိုယ်သူလည်း စိတ်ကူးယဉ်၏။

“အင်း... ငါသာ မြင်းထီးကြီးဝယ်စီးသွားလို့ကတော့ ကာလသားတွေ ဝိုင်းကြည့်ပြီး ဟယ်... ကျား.. ကျား.. ကျား ခင်စိန် ဆိုပြီးခေါ်ကြမှာ၊ ဟိဟိ ငါက ကိုယ်လုံးကတောင့်တော့”

အမှန်တော့ မြို့ထဲမြင်းစီးသွားလျှင်တောင် ကျားခင်စိန် မခေါ် ဖားဖင်ပိန်ဟုသာ ခေါ်ကြပေမည်။ ရုပ်က နှစ်ချို့ဖားဝုံညင်းနှင့် နင်လားငါလား။ ဗိုက်ကြီးအယ်ထွက်ပြီး တင်ကရွံ့ဝင်နေသည်။ သည်ကြားထဲ ပါးစပ်နှစ်ခုက ထိလို့ရတယ်မရှိ။ အမြဲဖားရေငတ်သလို ဟစ်ဟစ်ဖြစ်နေ၏။ ဒါကိုပင် သူ့ကိုယ်သူ ဆွဲဆောင်မှုရှိလှပြီထင်သည်။

သူ့ကိုယ်သူလည်းသိသည်။ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်ဖြစ် ကျားခင်စိန်ထက်တော့ မလျှော့။

“အန်တီ”

“ဟဲ့... ကျားခင်စိန်”

အတွေးကောင်းနေဆဲ အနီးကပ်ခေါ်လိုက်သော အသံကြောင့် မျက်လုံးထဲပေါ်နေသော မြင်းထီးကြီး ခုန်ယုံပျောက်ကုန်၏။

ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်မလေးချောချောလေး တစ်ယောက်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲကွယ်၊ အဆောင်ငှားနေဖို့လားသမီး”

အဆောင်မှူးတို့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း နောက်မှဘာဖြစ်ဖြစ် ရောက်ကာစလူကို ပျူငှာစွာဆက်ဆံ၏။

ကောင်မလေးက ရှိုးသားစွာခေါင်းခါပြီး...

“အဆောင်ငှားဖို့မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ၊ ဟိုလေ သိဒျင်တာလေး”

ဟင်း”
“ဪ... မေးလေ အန်တီသိရင်ဖြေပေးမှာပေါ့၊ ဟင်း

ကောင်မလေးက အဆောင်ကိုဝှေ့ကြည့်ပြီး... .

ဟင်း”
“ဟိုလေ... ဒီအဆောင်မှာ သီတာကြာမြင့်ဆိုတာ ရှိလား

ဒေါ်သင်းမာ မျက်မှောင်ကျသွား၏။

“သီတာကြာမြင့် အဲဒါဘာလဲဟင်း”

“ကောင်မလေးလေ အန်တီ၊ သမီးတို့အရွယ်ပါပဲ၊ ပုပုမြင့်မြင့်
လေး၊ ဟိုလေ ပိန်ပိန်ဝဝနဲ့ပါ”

“ပုပုမြင့်မြင့်၊ ပိန်ပိန်ဝဝနဲ့ သီတာကြာမြင့်၊ အင်း ဒီအဆောင်
မှာတော့ ဒီနာမည်မျိုး မရှိပါဘူးကွယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ”

ကောင်မလေးက စိတ်ညစ်ဟန်နှင့် ညည်းညူသည်။ ပြီး
နောက်

“သီတာကြာမြင့်လေ အန်တီ၊ သူပုံစံက ပုပုဝဝ၊ ပိန်ပိန်မြင့်
မြင့်လေး”

“အင်း... ပုပုဝဝ ပိန်ပိန်မြင့်မြင့်တွေကတော့ ဒီအဆောင်
မှာ အများကြီးပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် သီတာကြာမြင့်ဆိုတဲ့ နာမည်ကတော့
ဒီအဆောင်မှာမရှိပါဘူး”

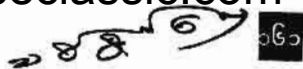
“ဒုက္ခပါပဲ၊ သေသာသေလိုက်ချင်တယ်”

ကောင်မလေးက ငိုမဲ့မဲ့ပြောသည်။ ဒေါ်သင်းမာပင် သူမကို
ကြည့်ပြီး သနားနေမိသည်။

“သီတာကြာမြင့်နဲ့ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲသမီးရဲ့”

“သူကသမီးကို ဒီအဆောင်မှာချိန်းထားတာ၊ အင်း”

“အေးကွယ်... သူမှမရှိတာပဲ ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ၊ ဒါနဲ့

သမီးနဲ့ သူနဲ့က ဘာလုပ်ဖို့ချိန်းထားတာလဲဟင်”

“ရေခဲထုပ်သွားဝယ်စားဖို့လေ၊ အရေးကြီးပါတယ်ဆိုမှ”

“ဟင် ရေခဲထုပ်ကို ကိုယ်ဘာကိုယ်”

ဒေါ်သင်းမာ ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားသည်။

“သမီးက သူငယ်ချင်းနဲ့မှ အတူစားချင်တာ”

“ဪ”

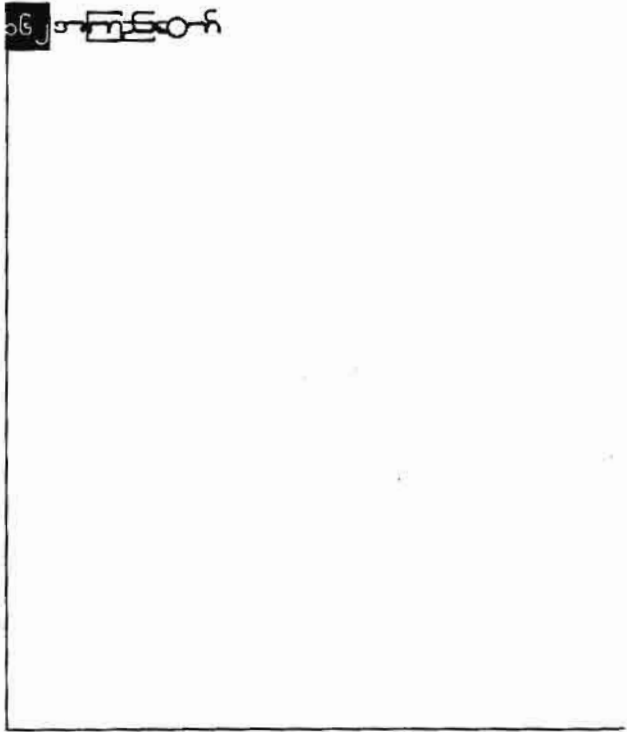
သူငယ်ချင်းကို ခင်လွန်းသော သူငယ်မကိုမြင်တော့ ပို၍ ကရုဏာသက်သွားသည်။ ထို့ကြောင့် သက်ပြင်းကိုချရင်း...

“အေးကွယ်... သူ့မှမရှိတာကွယ်၊ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ”

“ဟုတ်... ဟုတ် အန်တီ၊ သူ့ရောက်လာရင် သမီးလာရှာ သွားတယ်လို့ ပြောပေးပါ”

ကောင်မလေး ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဒေါ်သင်းမာက ဖားပါးစပ်နှင့် ငေးလျက်။

xxxxx

မသင်းမာအပျိုကြီး ဂျစ်ကားဝယ်လို့စီးရန် စိတ်ကူးယဉ်နေသည်။ အကြောင်းကား မနက်ဈေးကအပြန် လေးဘီးကားငှားစီးရာ သူ့ကို ခေါင်းခန်းကပေးမထိုင်၍ ဖြစ်သည်။

“ဖြစ်မလား အဒေါ်ကြီးရာ အဒေါ်ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ ခေါင်းခန်းကစီးလိုက်ရင် ကားလေးတွေကျိုးကုန်မှာပေါ့၊ အနောက်မှာပဲထိုင်၊ အဲ အနောက်မှာတောင် အလယ်မှာပဲထိုင်၊ အန်ဘ်တစ်ဖက်ကပ်ထိုင်လိုက်ရင် ကားမှောက်သွားမှာစိုးလို့”

အဲဒီထဲက မသင်းမာအပျိုကြီး ဂျစ်ကားဝယ်လို့စီးရန် စိတ်ကူးပေါက်သွား၏။ လေးဘီးသမားကိုလည်း စိတ်နှာသွားသည်။

“တောက်. . . ငါ့ကိုများ အပေါ်ကြီးတဲ့၊ သူ့လေးဘီးခေါင်း ခန်းကထိုင်စီးရင်ပဲ လေးကျိုးမတဲ့၊ ဟင်း. . . ကိုယ်ပိုင်ဂျစ်ကားဝယ် ပြီး မြို့တစ်ပတ်စီးပြလိုက်ချင်သေး”

သူ့ကိုယ်သူလည်း စိတ်ကူးယဉ်၏။

“အင်း. . . ငါသာ ဂျစ်ကားဝယ်စီးသွားလို့ကတော့ ကာလ သားတွေဝိုင်းကြည့်ပြီး ဟယ်. . . မြန်မာဂျက်မ၊ မြန်မာဂျက်မဆိုပြီး ခေါ်ကြမှာ၊ ငါက မျက်နှာကခန့်တော့”

အမှန်တော့ သူပုံက ဝက်နှင့်ဖားစပ်ကျထားသည့်ပုံမျိုး၊ သည်ကြားထဲ ရေချိုးရပျင်းသေးဆိုတော့ အဲသည်လိုသွားရင်တောင်

“ဟယ်. . . ဂျတ်မ. . . ဂျတ်မ”

ဟုသာ ဝိုင်းခေါ်ခံရဖွယ်ရှိ၏။ အသက်အရွယ်က အိုမင်း ဖင်ခွေနေပြီမို့ မျက်နှာက အရေးအကြောင်းများက ဂျတ်သဖွယ်ထူ ထပ်နေပြီ။ (ဒါတောင် အိမ်နေရင်း နေကာမျက်မှန်တပ်လိုတပ်သေး) ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်သူတော့

“လူတွေအသေအချာမကြည့်တတ်လို့၊ ကြည့်တတ်ရင် ဝက် သားဘယ်ဝယ်စားတော့မလဲ”

ဟု ဘဝင်ဟပ်ချင်၏။

သူ့ကိုယ်သူလည်းသိသည်။ ဒီရုပ်ဒီရည်နှင့် မိရာလှမ်းဟပ် တာတောင် တစ်ကောင်မှမမိသေးဘဲကို။

“အန်တီ”

“ဟဲ့. . . ဂျက်မကွ၊ အဲ”

အနီးကပ်ခေါ်သံကြောင့် လန့်ပြီးထအော်မိသည်။ ကြည့် လိုက်တော့ မနေ့ကကောင်မလေးပင်။ မျက်နှာငယ်ကလေးနှင့်. . .

“သီတာကြာမြင့်၊ ရောက်ပြီလားဟင်”

“သီတာကြာမြင့်”

ဒေါ်သင်းမာ မျက်မှောင်ကျွံသွား၏။ နောက်မှသတိရပြီး
“ဪ... သီတာကြာမြင့်က မရှိဘူးလေ သမီးရဲ့၊ မဟေ့
ကတည်းက ပြောထားသားပဲ”

“ခုကွပါပဲ”

တောင်မလေးက ခေါင်းကုတ်သည်။

“ဒါဆို သီတာကြာမြင့်ရှိရင်ပြောနော် အန်တီ”

“ဪ... အေး အေး ပြောပါမယ်၊ ဟဲ့ ရှိမှမရှိဘဲ”

“ကျေးဇူးပဲနော် အန်တီ၊ သူ့ရှိတဲ့အချိန်ကျရင် သမီးလာသွား
တယ်ပြောပေးပါ”

ဒေါ်သင်းမာ သက်ပြင်းချမိသည်။

“မရှိပါဘူးဆိုနေမှ”

xxxxx

၁၈၆

ဒေါ်သင်းမာအပျိုကြီး လှည်းလုပ်လို့စီးချင်နေသည်။

“အင်း. . . ငါသာလှည်းစီးသွားရင်”

“ငါ့ခန္ဓာကိုယ်က တောင့်တာကိုး”

မုန့်ကျွဲသဲအိုးပျက်ကြီးသဖွယ် ပျော့တွဲနေသော သူ့ခန္ဓာ။

“အန်တီ”

“ဟဲ့. . . တန်းစီးခင်စိန်၊ အဲလေ”

မနေ့ကကောင်မလေးပင်။

“ရှိပြီလားဟင်”

“ဘာ. . . ဘာရှိရမှာလဲဟင်”

“သိတာကြာမြင့်လေ”

“ဟဲ့... မရှိဘူးလို့ ဘယ်နှခါပြောရမှာလဲ၊ အခုလည်း မရှိ
ဘူး၊ နောင်လည်းမရှိဘူး လာမမေးနဲ့တော့”

“ဟုတ်... ဟုတ်... ရှိရင်ပြောနော်”

“ပြောဘူး”

စိတ်တိုနေပြီမို့ ဒေါ်သင်းမာ ဘုတောလိုက်သည်။

xxxxxx

၁၆၇

ဒေါ်သင်းမာအပျိုကြီး ရထားလုပ်လို့ စီးချင်နေသည်။
အကြောင်းမှာ...

“အန်တီ”

“ဟဲ့... ဂါတ်ဘိုမကြီး၊ အဲ... အဲလေ ဘာ ဘာလဲဟင်”

“သီတာကြာမြင့်ရှိပြီလားလို့”

ဒေါ်သင်းမာ စိတ်ဆိုးသွားသည်။

“ဟဲ့... နင့်ကိုမရှိဘူးလို့ ဘယ်နှခါပြောရမှာလဲ၊ ဒီမှာ
သီတာကြာမြင့်လည်းမရှိဘူး၊ နီလာဝါရင့်လည်းမရှိဘူး၊ ကြည်ပြာစွာ
ဝင့်လည်းမရှိဘူး၊ နင့်ကိုမရှိဘူးလို့ ဘယ်နှခါပြောရမှာလဲ၊ နင်လာ

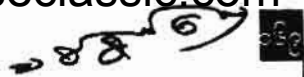
နှောင့်ယှက်ပေါင်းများပြီ၊ နောက်တစ်ခါလာရင် ငါရဲခေါ်ထားမယ်၊
ရဲနဲ့မမ်းခိုင်းမယ်၊ ဒါပဲ သွားတော့”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ခွင့်ပြုပါဦးအန်တီ၊ သီတာကြာမြင့်ရှိ
ရင်သာ”

“ဟဲ့... မရှိဘူးလို့ ငါဘယ်နှခါပြောရမလဲ၊ ဘယ်နှခါ
ပြောရမလဲ၊ ၊ အဟွတ်
အဟွတ်”

ကောင်မလေး ထွက်သွားသည်။

xxxxx

ဒီနေ့ အပျိုကြီးမသင်းမာ ဘာလုပ်စီးရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ
သည်။ တစ်နေ့ကုန် အဆင်ပြေနေသည်ကိုး။ ထို့ကြောင့် ဘာလုပ်
စီးရမှန်းမသိနှင့် ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်
“အန်တီ”

လာနေကျကောင်မလေးပင်။ ဘာမှအဖြေမပေးဘဲ ဘုကြည့်
ကြည့်နေလိုက်သည်။ ကောင်မလေးက ဘေးဘီဝေ့ကြည့်ရင်း

- “ရဲခေါ်ထားပြီးပြီလားဟင်”
- “မခေါ်ရသေးဘူး၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”
- “သေချာလား”
- “သေချာတယ်”
- “ဒါဆို သိတာကြာမြင့်ရှိလားဟင်”
- “ဟဲ့..... နောက်

တစ်ခါလာရင် နင့်ကို ကြိုးတုပ်ပြီး”

xxxxx

ကောင်းပါပြီ
ကောင်းပါပြီ
တော်၊ အဲဒီ
ကောင်မလေး
တွေ့ရင်သာ
ဒီကိုထပ်
မလာနဲ့လို့၊
လာရင်
ကံဆိုးပြီ
မှတ်လို့
ပြောပေးပါ

“အဲဒါပါပဲတော်. . . နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း
လာပြီး လာကြပ်နေတာ၊ ကျွန်မလည်းဈေးချင်
နေပြီ”

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောနေသော
ဒေါ်သင်းမာကိုကြည့်ပြီး ရယ်ရမလို ငိုရမလိုပင်
ဖြစ်နေမိ၏။

ဦးကျော်မင်းဆွေကသာသက်ပြင်းချ၍

“ကဲ. . . သူဒီမှာမရှိဘူးဆိုရင်လည်း
ပြန်ကြတာပေါ့၊ အ နှောင့်အယှက်ပေးမိတဲ့
အတွက်တောင်းပန်ပါတယ်၊ ကဲ သွားရအောင်”

“ကောင်းပါပြီ၊ ကောင်းပါပြီတော်၊
အဲဒီကောင်မလေးတွေ့ရင်သာ ဒီကိုထပ်
မလာနဲ့လို့၊ လာရင်ကံဆိုးပြီမှတ်လို့ပြောပေးပါ၊
တကတည်းတော်”

ဒေါ်သင်းမာရဲ့စကားသံများ။ ကျော်ရဲ
ကခေါင်းညိတ် ပြီး. . .

“ဟုတ်ကဲ့. . . ပြောလိုက်ပါ့မယ် အန်
တီ၊ ဒါနဲ့ တစ်ခုမေးလို့ ရမလားဟင်”

အပျိုကြီး လူပျိုလေးရွှေမို့ ခါးကို
နံကြားမှာထောက်လိုက်သည်။

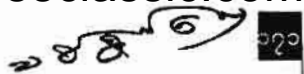
“ဘာမေးမလို့လဲ မေး”

“သီတာကြာမြင့်ရှိလားဟင်”

“ဟဲ့

.....”

xxxxxx

ဒေါ်သင်းမာအပျိုကြီး ကျိန်လိုမှမပြီးနိုင်။

“အန်တီ”

“ဟင်... ဟိုကောင်မလေး နင်လာပြန်ပြီ၊ ဟောဒီမှာကြီး
ဘွေလား၊ သီတာကြာမြင့်ရှိလားလို့ နင်တစ်ခွန်းမေးတာနဲ့ နင့်ကို
ငြိုးတုပ်ပြီး ရဲလက်အပ်မယ်”

“အန်တီကလည်း သမီးမမေးတော့ပါဘူး၊ အခုလာတာက
ဘခြားကိစ္စပါ”

ဒေါ်သင်းမာ အနည်းငယ် စိတ်ပျော့သွား၏။ ကြိုးကတော့
လွတ်သေး။

“အေး... ဒါဆိုလည်း ဘာကိစ္စဆိုတာပြော”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဪ သြော် ခုနကလေ ယောက်ျားနှစ်ယောက်
လာသွားတယ်ဟုတ်လား၊ ဘာလာလုပ်တာလဲဟင်”

“ဘာလာလုပ်ရမှာလဲ၊ နင့်အကြောင်းတွေ လာမေးသွားတာ
ပေါ့ဟဲ့”

ကောင်မလေးက စိတ်အေးသွားဟန်နှင့်...

“ဪ... တော်သေးတာပေါ့၊ သိပါဘူး သိတာကြာမြင့်
အကြောင်းများ လာမေးလားလို့”

“ဟဲ့... သိတာကြာမြင့်ဆိုတာ.....
အဟွတ်... အဟွတ်”

xxxxx

မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ရောက်လာတတ်သည်က အချစ်စိတ်ပင်
မဟုတ်လား။

မျက်စိတစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြက်အတွင်း သူ့အလိုလိုဝင်လာ
ပြီး ငြင်းဆန်ရခက်ခဲလှသည်ကလည်း ထိုအချစ်စိတ်ပင်ဖြစ်သည်။

မလိုအပ်ဘူးလို့ ရာသက်ပန် ထင်မြင်ခဲ့သော်လည်း မရွေး
ချယ်ဘဲ ရရှိခဲ့သောခံစားမှုကို ဘယ်သူကမှ ပြန်မောင်းမထုတ်ချင်။
စိတ်ကူးထဲထည့်သိမ်းထားသော ရုပ်ပုံလွှာကို ခဏခဏ ထုတ်ကြည့်
နေသော်လည်း ဟောင်းနွမ်းရိုးအီသွားခြင်းမရှိ။ ထာဝရ ရင်ခုန်မှု
သာ ပေးစွမ်းနေ၏။

အရာရာကို လိမ်လည်ခဲ့သော်လည်း အချစ်စိတ်ကိုတော့
ဘယ်လိုမှ လှည့်ဖြား၍မရ။ နှုတ်မှလည်း...

“ဘယ်တော့မှ မညာတော့ပါဘူးကွယ်”

ဆိုသောစကား ဘယ်နှကြိမ်ပြောမိနေမှန်း မသိတော့။

xxxxxx

မိန်းမမှာ အရွယ်သုံးပါးသာရှိသည်။

၁။ ပထမအရွယ်က မိဘကို ဒုက္ခပေးသည့်အရွယ်။

၂။ ဒုတိယအရွယ်က လင်ယောက်ျားကို ဒုက္ခပေးသည့် အရွယ်။

၃။ တတိယအရွယ်က သမက်နဲ့ ချွေးမများကို ဒုက္ခပေးသည့် အရွယ်။

ခွင်းချက်။ ။ အပျိုကြီးဖြစ်ပါက မိဘဆွေမျိုးနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဒုက္ခပေးသည့်အရွယ်သာ။

xxxxx

“ဖုန်းလာနေတယ်၊ ကိုင်လိုက်ပါနော်၊ မကိုင်ဘူးလား၊ စိတ်ဆိုးပစ်လိုက်မှာ၊ ဟီးဟီး... ငိုလိုက်မှာနော်၊ ဟီးဟီး”

လက်ကိုင်ဖုန်းမြည်သံ၊ ဖုန်းနံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့လည်း တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးသောဖုန်းနံပါတ်။

“ဖုန်းများမှားမှားဝင်တာလား”

ထင်ပြီး ဖုန်းကို အတန်ကြာမကိုင်မီ၊ အဆက်မပြတ် မြည်နေဆဲမို့သာ...

“ဟဲလို”

တုံ့ပြန်သံမကြားရ။

“ဟဲလို”

အသံတိတ်နေသေး၏။ အတန်ကြာမှ...

“ကျော်ရဲလား”

“ဟင်”

ကြားချင်နေသောအသံမို့ ရင်တဒိတ်ဒိတ်ခုန်သွား၏။

“စိန်ပု... အဲ... ရွှေစင်... အဲ... မဂ္ဂါ”

“ခစ်... ခစ်... ခစ်”

တစ်ဖက်မှ တိုးတိုးဖွဖွရယ်သံ ကြားရ၏။

“အခု... အခုဘယ်မှာလဲဟင်”

“အဆောင်မှာ”

“အဆောင်... ဟာ ကိုယ်လိုက်ပို့တဲ့အဆောင်မှာ မရှိပါ

ဘူး”

“ခစ် ခစ် ခစ်”

ရယ်နေသေး၏။

“ဘာဖြစ်လို့ညာရတာလဲ”

“ခစ် ခစ် ခစ်”

ရယ်၍ သာနေ၏။

“အရမ်းသတိရနေတယ်”

ရင်ထဲကစကား။

“တကယ်လား”

သူမ၏တုံ့ပြန်သံက တိုးတိုးတိုတိုလေး။

“တကယ်ပြောတာပါ။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိဘူး။ အရမ်း

အရမ်းကို သတိရနေတယ်”

“ယုံလိုက်မယ်နော်”

“တကယ်ပြောတာပါ။ မခွဲရော”

မခေါ်ဘူးသောနာမည်မို့ လျှာယားနေသည်။

“အင်း”

သက်ပြင်းချတာလား ပြန်ဖြေတာလားတောင်မသိ။

“တစ်နေရာရာမှာ ဆုံကြရအောင်လေ”

“ခစ် ခစ် ခစ်”

“ဘာရယ်တာလဲ”

“အခုပဲပြောမလို့”

“ဟုတ်လား၊ ဝမ်းသာစရာကြီး ဟီးဟီး၊ ဘယ်မှာဆုံမလဲ”

“အင်း... အင်းလျားကန်ကိုလာခဲ့ပါလား”

“အခုလား”

“.....”

ထိုင်ရာမှ ထပြေးသွားချင်စိတ်ပင် ပေါက်နေ၏။ နောက်မှ သတိရပြီး...

“မညာရဘူးနော်”

“ခပ် ခပ် ခပ်”

ရယ်နေသေး၏။ နောက်မှ...

“မညာပါဘူး၊ စောင့်နေမယ်နော်”

“.....”

ဖုန်းချသွားသည်။ ကျော်ရဲထိုင်နေရာမှ ချက်ချင်းထလိုက်သည်။ နောက် ဘာကြောင့်မှ အချိန်မကြာစေဘဲ ကားပေါ်ရောက်လာ၏။

xxxxxx

သူမဘဝတွင် သည်တစ်ကြိမ် ကတိအတည်ဆုံးလားဟုပင်
ဝေဝေဝါ စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော် လိမ်ညာမိသည်။ ဖုန်းဆက်က
တည်းက သူမ အင်းလျားကန်ကို ရောက်နေခြင်းပင်။

ရာသီဥတုက သာသာယာယာ။ ရေကိုဖြတ်သန်းပြီး တိုက်
ခတ်လာသော ဆောင်းလေမို့ အေးနေသည်။

ကန်ရေပြင်ကို ငေးကြည့်မိသည်။

သူမဘဝတွင် ဤကဲ့သို့ သဘာဝကို အရသာခံ၍ မကြည့်ခဲ့
ဘူး။ အမြဲတစေ ပြေးရင်းလွှားရင်း ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်ထုတ်ရင်းသာ
အချိန်ကုန်ခဲ့မိသည်ထင်၏။ ယခုကဲ့သို့ ကြည်နူးမှုများ တစ်ကြိမ်

တစ်ခါမှ မခံစားခဲ့ဖူးဘူးတောင် ထင်ရသည်။ 'ဘာကြောင့်ပြောင်းလဲ
သွားပါလိမ့်' သူမကိုယ်ပင် သူမမယ့်ချင်။ ရုတ်တရက်ကြီး မျက်လုံး
ကိုမှိတ် လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းပြီး အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှု
သွင်းလိုက်သည်။

ရင်ထဲ လန်းဆန်းသွားသည်ဟု ထင်မိသည်။ အကြာကြီး
ထိုအတိုင်းရပ်နေမိသည်။ ပြေးလာသောခြေလှမ်းသံများ

“မဇ္ဈ”

အလိုလိုနေရင်း ပြုံးမိသွားသည်။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ
ရင်တထိတ်ထိတ် ခုန်နေမိသည်။ အမှန်အတိုင်းဝန်ခံရလျှင် မည်မျှ
ကြီးမားသည့် လှည့်စားမှုကိုမဆို သူမရင်မခုန်ခဲ့ဘူးပါ။ ယခုမှ “ဘာလို့
ရုတ်တရက်ကြီး ပြောင်းလဲသွားပါလိမ့်”။ သူမ နားမလည်ပြီ။

“ရောက်နေတာကြာပြီလား”

“အခုလေးတင်ပါ”

အကျင့်ပါ၍ လွတ်ခနဲထွက်သွားသော လိမ်လည်ခြင်း။
ကိုယ့်ကိုယ်ကို မနှစ်မြို့ ဖြစ်သွားမိသည်။

သူ့မျက်နှာလည်း ရဲရဲမကြည့်ရဲ။ ဘာကြောင့် ရယ်ချင်နေ
မှန်းမသိ။ အလိုလိုနေရင်း အူရွှင်နေ၏။

“ခစ် ခစ် ခစ်”

သူ မျက်မှောင်ကျုံ့သွားသည်။

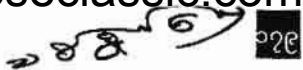
“ဘာလို့ရယ်တာလဲဟင်”

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး။ ခစ် ခစ်”

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ရင်ထဲကကို လှိုက်လှိုက်ပြီး ပျော်နေမိ
၏။ အမှန်အတိုင်းဆိုရလျှင် ဒါမျိုးလည်း တစ်ခါမှမဖြစ်ဘူး။

“လာလေ... ခုံတန်းမှာထိုင်ရအောင်”

လူရွင်းသော ခုံတန်းတစ်ခုကို ရွေးပြီး ကန်စရပြင်ဖက်

မျက်နှာမူလိုက်သည်။ အေးမြသောလေက ပူနွေးသောပါးပြင်ကို
ဖြတ်တိုက်နေသည်။ ရင်ခုန်သံက နံဘေးနားကလူ ကြားသွားမှာစိုး၍
အသက်အောင်နေမိ၏။ ဤသို့နေရတာကို ဒုက္ခကြီးတာလား၊ အပျော်
လွန်နေတာလားမသိ။ အထူးခြားဆုံး ခံစားမှုပင်။ သူ့မျက်နှာကို
ဘာလို့ မကြည့်ရဲလဲမသိ။ ကြည့်မိလျှင်လည်း ရယ်မိမှာသေချာသည်။
“ကိုယ်တို့လက်ထပ်ကြရအောင်”

“ဟင်”

ထင်မှတ်မထားသော စကားလုံးမို့ ရယ်ချင်စိတ်ပါ တိတ်
သွား၏။ သူ၏မျက်နှာကို ရွန်းရွန်းဖားစားကြည့်မိသည်။ ယခုတော့
လည်း ရယ်ချင်စိတ်မရှိ။ ပြေပြစ်သော နေရောင်အောက်တွင် သူ့ပုံရိပ်
မှာ နတ်သားတစ်ပါးလို လင်းလက်နေတာသေချာ၏။

“သဘောပဲလေ”

နှုတ်ဖျားမှ အလိုလိုခုန်ထွက်သွားသောစကား။ သူ၏လက်
တစ်ဖက်က ပခုံးပေါ်ကျလာ၏။ စိတ်ထဲ နေရထိုင်ရ ပိုလုံခြုံသွား
သယောင်ထင်ရ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ရင်ဆိုင်ချင်တယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့အမှားတွေကို
လည်း ပြင်ဆင်ချင်တယ်၊ ကိုယ်နဲ့မတွေ့ခင် ဘာပဲလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ ကိုယ်
မသိချင်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့”

သူ့စကားဖြတ်လိုက်သည်။ သူ့မမော့ကြည့်မိသည်။

“ကတိတစ်ခုတော့လိုချင်တယ်”

“ဘာလဲဟင်”

“ဘယ်တော့မှ မလိမ်တော့ဘူးဆိုတာ”

သူ့မပြုံးမိသွားသည်။ နောက်မှ သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း..

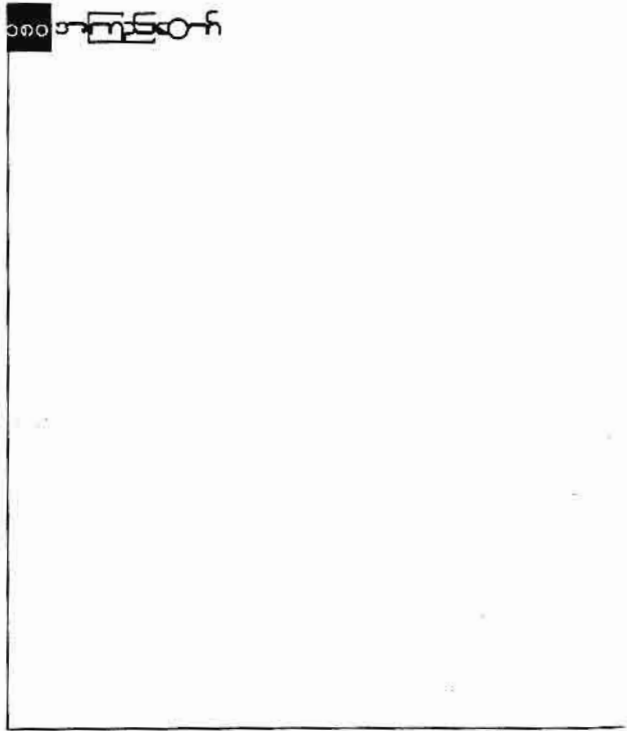
“စိတ်ချပါ”

ထိုစကားလုံးက ကမ္ဘာကြီးကို ပြည့်စုံစေပါသည်။

xxxx

www.burmeseclassic.com

“စွမ်းလှချည်လား ကျော်ရဲရာ”

မင်းမခေက ကျော်ရဲ၏အကျီလည်စေ့ ကြယ်သီးများကို
တပ်ပေးရင်း အားရစွာပြောသည်။

“အေးလေကွာ... အဖြစ်အပျက်က သိပ်တောင်မကြာ
သေးဘဲ စေ့စပ်ဆွေးနွေးပွဲတောင် ဖြစ်နေပြီ”

ရဲနောင်က ဝင်ထောက်သည်။

“ခေတ်လေကွာ... ခေတ်ကိုက မြန်ဆန်လွန်းနေတာ
တစ်သက်လုံး ရည်းစားမရတဲ့ကောင်၊ ရတာနဲ့ အိမ်ထောင်ကျတော့
မယ်”

အောင်သူရက ဖိနပ်များကို ပြောင်စင်အောင်တိုက်ပေးရင်း
သုံးသပ်သည်။

“ဒီကောင်ဇာတာကလည်း ထူးပါ့ကွာ”

“ဘာလို့လဲ”

ရဲနောင်စကားကြောင့် အားလုံး စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“စဉ်းစားကြည့်လေကွာ၊ တစ်သက်လုံးလည်း အလုပ်မလုပ်၊
တဲ့ အိမ်ထောင်ကျတော့လည်း တကယ့်သူဌေးသမီးနဲ့ညားတော့ ပြီးပြီ
ပေါ့၊ ထဘီနားခိုစားပြီး တူတူရေဝါးလုပ်နေရုံပဲ”

အားလုံး ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံကြသည်။ မဂ္ဂု၏ဖခင်မှာ
ချစ်သူချမ်းသာကြောင်း မခန့်မှန်းနိုင်၊ ဒါကြောင့် သူ့သမီးလုပ်သမျှ
ဒိုင်ခံရှင်းပေးနေနိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။ လျော်စရာရှိလျော်သည်။
တောင်းပန်စရာရှိ ကိုယ်တိုင်လိုက်တောင်းပန်တတ်၏။

“အေး... ဒါပေမဲ့ သတိတော့ထားရမယ်ကွ”

“ဘာကိုလဲ”

ရဲနောင်စကားကို ကျော်ရဲ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား စကားပုံရှိတယ်လေ၊ မိန်းမတွေ
က ပထမအရွယ်က မိဘကို ဒုက္ခပေးတဲ့အရွယ်၊ ဒုတိယအရွယ်က
လင်ယောက်ျားကို ဒုက္ခပေးတဲ့အရွယ်၊ တတိယအရွယ်က သမက်နဲ့
ခွေးမကို ဒုက္ခပေးတဲ့အရွယ်တဲ့၊ ကဲ... အခု မဂ္ဂုက ဒုတိယအရွယ်
ရောက်ပြီ”

“ဟာ... မင်းကလည်းကွာ”

ရင်ထဲ တထိတ်ထိတ်ခုန်သွား၏။

“သူ... သူ ပြောင်းလဲနေပါပြီ”

ဟုတ်သည်ရှိ၊ မဟုတ်သည်ရှိ ယုံကြည်စွာရေရွတ်မိသည်။

“အေးကွာ... မင်းအဖေနဲ့အမေ မလာနိုင်ဘာတော့

တစ်မျိုးပဲ”

အောင်သူရကပြောသည်။ ကျော်ရဲက သက်ပြင်းချရင်း..

“ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့ ဘယ်လွယ်ပါ့မလဲကွာ၊ ငါလည်း လှမ်းခေါ်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ လာလို့မလွယ်တော့ မင်္ဂလာ ဆောင်ကျမှပဲ ကြိုတင်လာတော့မယ်တဲ့၊ နောက်ပြီး သူတို့ချင်းလည်း စကားပြောပြီးပြီလေ”

“ဘယ်သူနဲ့”

“မဂ္ဂူအဖေနဲ့လေ၊ သူတို့ချင်းတော့ နာမည်ကြားဖူးနေတယ် တဲ့ကွ”

“ဆရာကြီးတွေပဲ”

အားလုံးရယ်မိကြသည်။

“ဒါနဲ့ မဂ္ဂူအဖေရဲ့ တပည့် တင်ဆွေဆိုတဲ့သူက မကျေနပ် ဘူးဆို”

ကျော်ရဲ သက်ပြင်းချမိသည်။

“ဘယ်ကြည်ပါ့မလဲကွာ၊ သူ့မှာလည်း ပါးစပ်နားရောက်မှ ပုတ်အချခံရတဲ့အပြင် အလုပ်လည်းအထုတ်ခံလိုက်ရတာကိုး သူ့အနေနဲ့ကတော့ နာကြည်းစရာပေါ့၊ ဒါကိုပေါက်ကွဲပြီး စေ့စပ်ပွဲတို လည်း သူ့လိုပဲ ပျက်သွားအောင်လုပ်မယ်ဆိုပြီး ကြိမ်းဝါးနေတယ်”

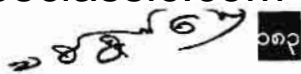
“ကြည့်လုပ်ပါဦး၊ တကယ်ဝင်ဖျက်နေဦးမယ်”

ရဲနောင်၏ စိုးရိမ်စကား။ ကျော်ရဲက ပြုံးလိုက်ပြီး..

“ဘယ်လိုဖျက်လို့ရမှာလဲကွာ၊ အခုပဲ ပွဲကဖြစ်တော့မယ် နောက်ပြီး မဂ္ဂူအဖေ ဦးကျော်မင်းဆွေကို သူ မလွန်ဆန်ရဲပါဘူး ဒါကြောင့် စေ့စပ်ပွဲကိုတော့ သူလာရဲမှာမဟုတ်ဘူး”

“လာရင်”

“ဟိုကထုလွတ်လိုက်မှာပေါ့”

“ဖုန်းလာနေတယ် ကိုင်လိုက်ပါနော်၊ မကိုင်ဘူးလား၊ စိတ်ဆိုး
လိုက်မှာနော်”

ဖုန်းသံမြည်လာ၏။ ယူကြည့်လိုက်တော့ သူ့မတို့အိမ်ဖုန်း။

“ဟဲလို”

“မောင်ကျော်ရဲလား”

ဦးကျော်မင်းဆွေ အသံ။ ရင်ထဲထိတ်ခနဲ။

“ဟုတ်ကဲ့ဦး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဦးဘာပြောမလို့လဲ”

“ဪ... အိမ်ကမထွက်သေးဘူးလားလို့၊ အဲဒါလှမ်းမေး

တာ”

“ဪ... ဟုတ်... ဟုတ် ဦး၊ အခုထွက်လာပါပြီ၊ ဒါနဲ့

မဇ္ဈိရာ”

“အင်း... အခု ဦးနဲ့အတူထွက်လာမလို့ပဲ၊ အဲဒါလွဲနေမှာ

စိုးလို့”

“စိတ်ချ... စိတ်ချဦး၊ မလွဲစေရပါဘူး”

“အေး... အေး ဒါပဲနော်”

ဖုန်းချသွားသည်။

“ဘာတဲ့လဲ”

မင်းမခမေးသည်။

“လွဲနေမှာစိုးလို့တဲ့”

“လွဲစရာလားကွာ၊ ဒါနဲ့ မဇ္ဈိရာ”

“သူ့အိမ်မှာပဲလေ”

“ရိုးနေတာပေါ့”

“အင်း... သူ့အဖေကတော့ အတော်ပြောင်းလဲသွားလို့

အံ့အားသင့်နေရတယ်တဲ့”

မဉ္ဇူတို့အိမ်က
အေးအေးချမ်းချမ်း
ရှိသော
မြို့ပြင်တွင်
ရှိသဖြင့်
အတော်
လှမ်းသည်ဟု
ဆိုရပေမည်

အားလုံးရယ်မိကြသည်။ အောင်သူရ
က ကျော်ရဲ့ပခုံးကိုပုတ်ပြီး. . .

“ဒါ. . . ကျော်ရဲ့အစွမ်းပေါ့ကွာ၊ စူပါ
ပါဝါကျော်ရဲ့လို့ နာမည်ပြောင်းရမယ်”

အားလုံးရယ်ကြရပြန်သည်။

“ကဲ. . . သွားကြရအောင်၊ ကိုယ်က
နောက်ကျနေရင် မကောင်းဘူး၊ အချိန်က
သိပ်ကပ်နေပြီ”

“မိပါတယ်ကွာ၊ ငါတို့က နီးနီးလေး၊
သူတို့သာဝေးတာ”

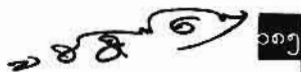
ဟုတ်ပါသည်။ မဉ္ဇူတို့အိမ်က အေး
အေးချမ်းချမ်းရှိသော မြို့ပြင်တွင်ရှိသဖြင့်
အတော် လှမ်းသည်ဟုဆိုရပေမည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ သွားရအောင်”

“အေးပါ၊ သတို့သားလောင်းရာ၊ ဒီ
မိန်းမက ထွက်မပြေးပါဘူး”

အားလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပင်။

xxxxx

“တောက်”

ဦးကျော်မင်းဆွေ စိတ်မရှည်နိုင်တော့။ သွားနေကျလမ်းက
 ဒီနေ့မှ လမ်းပိတ်နေသည်။ လမ်းပြင်နေ၍ဖြစ်သည်။ ခါတိုင်းလည်း
 လမ်းတစ်ဖက်ကပိတ်ပြီး ပြင်နေတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကားနှစ်စီးချောင်
 ချောင်လေး သွားလျှင်ရနေသည်မို့ ကိစ္စမရှိ။ ယခုမှ ထူးခြားစွာလမ်း
 ပိတ်နေသည်။

“တီ... တီ... တီ... တီ”

ကားဟွန်းသံများဖြင့် ဆူညံနေသည်။ လမ်းကနှစ်လမ်းသွား
 နာ တစ်လမ်းကို ပိတ်ပြီးပြင်နေ၍ နှစ်ဖက်သွားသောကားများ ခေါင်း

ချင်းဆိုင်ပြီး ပိတ်ကုန်၏။ သည်ကြားထဲ ကိုယ့်နောက်မှာကလည်း
ကားတန်းရှည်ကြီးမို့ ပြန်ကွေ့ထွက်၍လည်းမရ။ ရှေ့တိုးလို့လည်း
မရနှင့် အလယ်မှာ ကန့်လန့်ကြီးရပ်နေရ၏။

“ဒုက္ခပါပဲ”

မဉ္ဇူ၏ညည်းသံ၊ ဒီနေရာမှာ ကားပိတ်နေတာ အတော်ကြာ
ပြီ။ ကားကို ဒရိုင်တာခေါ်မမောင်းဘဲ ကိုယ်တိုင်မောင်းမှ စိတ်ချသူ
မို့ ကားကိုပစ်ပြီးတော့လည်းသွားမရ။

မဉ္ဇူကအလှပြင်တာ ဝါသနာမပါ၍ အဖော်အလှော် ပင်
မပါ။ နှစ်ယောက်တည်းမို့ ဒုက္ခရောက်နေသည်။

နာရီကြည့်တော့ ကိုးနာရီခွဲနေပြီ။

မင်္ဂလာအချိန်က ကိုးနာရီမှ ဆယ်တစ်နာရီထိ။ ကျော်ရဲတို့
စောင့်နေမှာသေချာသည်။

“တောက်. . . လိုင်းကားနှစ်စီးကွာ တစ်စီးနောက်ဆုတ်ပေး
လိုက်ရင် ရတဲ့ဟာကို”

မှန်ပါသည်။ လမ်းပိတ်သည့်ထိပ်တွင် လိုင်းကားနှစ်စီးက
ညစ်ပြီး ခေါင်းချင်းဆိုင်ရပ်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ကားဟွန်းကိုလည်း
ဆူညံစွာ တီးနေကြသည်။ ထူးခြားသည်က ထိုကားနှစ်စီးပေါ်တွင်
လည်း ခရီးသည်လည်း ဖြစ်ဖြစ်မြောက်မြောက် မတွေ့ရ။ ရှင်းနေ
သည်။

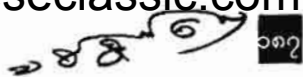
အမှန် တစ်ယောက်ယောက် နောက်ဆုတ်၍ လမ်းဖယ်ပေး
လိုက်လျှင် တစ်ဖက်ကတော့ သေချာပေါက် ထွက်သွား၍ရနိုင်သည်။

“တီ. . . တီ. . . တီ”

ဖုန်းမြည်သံ။

“ဟဲလို”

“ဟဲလို. . . ဦး ကျွန်တော်တို့စောင့်နေပြီ။ ဦးမလေးဦးသဲ

မောင်ရော လူကြီးတွေရော ရောက်နေပါပြီ”

ကျော်ရဲအသံ။

“ဪ... အင်း မောင်ကျော်ရဲ၊ ဒီမှာ သမီးမဂ္ဂလည်း ပါတယ်၊ ကားလမ်းတွေပိတ်နေလို့ နည်းနည်းနောက်ကျမယ်ထင် တယ်”

“ဪ... ဟုတ်တဲ့ဦး၊ ရတယ်လေ ကျွန်တော်တို့ စောင့် လိုက်ပါမယ်၊ အန္တရာယ်ကင်းအောင်သာလုပ် ပါ”

“အေး... အေး လာခဲ့ပါပြီကွယ်”

ဖုန်းကိုချလိုက်သည်။

“ဘာတဲ့လဲဖေဖေ”

မဂ္ဂ၏အမေး။

“ကျော်ရဲတို့ စောင့်နေတာပေါ့၊ ဖေဖေတို့မရောက်သေးလို့ စိတ်ပူနေတာ”

“ဟင်း”

မဂ္ဂထံမှ သက်ပြင်းချသံ။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား ဖေဖေ၊ သမီး ဒီကလမ်းဆင်းလျှောက်သွား လိုက်မယ်”

ဦးကျော်မင်းဆွေ သမီးကို ပြန်ကြည့်မိသည်။

“ဟောဒီလမ်းချိုးရောက်ရင် ဟိုဖက်ကိုသွားနေတဲ့ကား အများကြီးရှိတာပဲ၊ အဲဒီကနေ သမီး တက္ကစိပဲဌားသွားလိုက်မယ်”

ဦးကျော်မင်းဆွေ သမီးဖြစ်သူကို အသေအချာပြန်ကြည့်မိ သည်။ မဂ္ဂက ကိုယ်လေးကျုံးပြီး...။

“မမိမှာစိုးလို့ ပြောတာပါဖေဖေ”

ဦးကျော်မင်းဆွေ သက်ပြင်းချမိသည်။ သမီးပြောတာက သဘာဝကျနေသည်။ ဒီအတိုင်းဆို ဘယ်အချိန်ထိ လမ်းပိတ်နေမယ်

မသိ။ ထို့ကြောင့်...

“အင်းလေ... အခုအတိုင်းဆို အဲဒီအစီအစဉ်ပဲ ကောင်း
မှာပေါ့”

“ကျေးဇူး ဖေဖေ”

မဇ္ဈ ဖျတ်ခနဲ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

“သမီး”

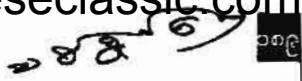
မဇ္ဈ လှည့်ကြည့်သည်။

“ရောက်အောင်သွားနော်”

သူမပြုံးလိုက်သည်။

“သမီးမညာတတ်တော့ပါဘူး ဖေဖေ”

xxxx

ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့်မို့ မဉ္ဇူလမ်းလျှောက်ရတာ မလုံမလဲ
 ဖြစ်နေမိ၏။ ကားများကလည်း လမ်းပိတ်ရပ်နေသည်မို့ အားလုံး
 ဝိုင်းကြည့်နေသယောင် ခံစားရသည်။ ထို့ကြောင့် ခပ်သုတ်သုတ်
 လျှောက်ရင်း လမ်းချိုးမှကားများ ဖြတ်သန်းသွားလာရာသို့။

ကိုယ်ပိုင်ကားများသာ အသွားအလာများသည်မို့ . . .

“တက္ကစီငှားမရရင်တော့ ဒုက္ခပါပဲ”

ရင်ထဲထိတ်ခနဲ စိုးရိမ်သွားမိသေး၏။ သို့သော် ထင်သလို
 မဟုတ်ဘဲ တက္ကစီကားများ ဆယ်စီးမျှတန်းစီရပ်ထား၍ ဂမ်းသာ
 သွားမိသည်။

“ဒီနေရာဘယ်တုန်းက တက္ကစီဂိတ်ဖြစ်သွားပါလိမ့်”

စိတ်ထဲမှာ ဇေဝေဝေ၊

သူမလည်း လမ်းပေါ်မှာအနေများ၍ သတိထားမိသည်။
သို့သော် နောက်ကျနေမည်စိုး၍ အရန်သင့်ရပ်ထားသော တက္ကစီ
ကားပေါ် အလျင်အမြန်တက်လိုက်သည်။

ကားကလေးက ငြိမ့်ခနဲထွက်သည်။

“ကားဆရာ. . . ကရဝိက်ကိုမောင်းပေးပါ”

“သိတယ်အစ်မ”

“ဟင်”

ကားဆရာပြောလိုက်သော စကားကြောင့် မဂ္ဂူ အံ့အားသင့်
သွားသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲဟင်”

ကားဆရာက ဘာမှပြန်အဖြေမပေးဘဲ ကားကိုသာ ဂရု
တစိုက်မောင်းနေသည်။ သူမလည်း ဒါမျိုးအတွေ့အကြုံ များစွာရှိသူမို့
ဘေးဘီဝေကြည့်မိသည်။ ခုနရပ်ထားသော တက္ကစီကားများ တစ်ပြိုင်
တည်းထွက်လာသလို။

“စိတ်ထင်လို့ဖြစ်မှာပါလေ”

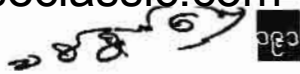
ဟုတွေးရင်း စိတ်လျှော့ထားလိုက်သည်။ ကရဝိက်ရောက်
လျှင် ကျော်ရဲနှင့်ဆုံတွေ့ရမှာမို့ ရင်ခုန်ချင်ချင်။ သူမ၏ တစ်သက်တာ
တွင်လည်း လိမ်ညာခြင်းကို ရာသက်ပန် စွန့်လွှတ်တော့မည်ဟု
စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။ မျက်လုံးမှိတ်ပြီး ရှေ့ရေးကိုတွေးနေမိသည်။

ကားကလေးက ဖျတ်ခနဲ လမ်းဘေးထိုးရပ်လိုက်သည်။

“ဟာ. . . ဘာလို့ရပ်တာလဲဟင်”

ရင်ထဲထိတ်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်မိသည်။ သို့သော်. . .

“လူတစ်ယောက်တင်မလို့ အစ်မ”

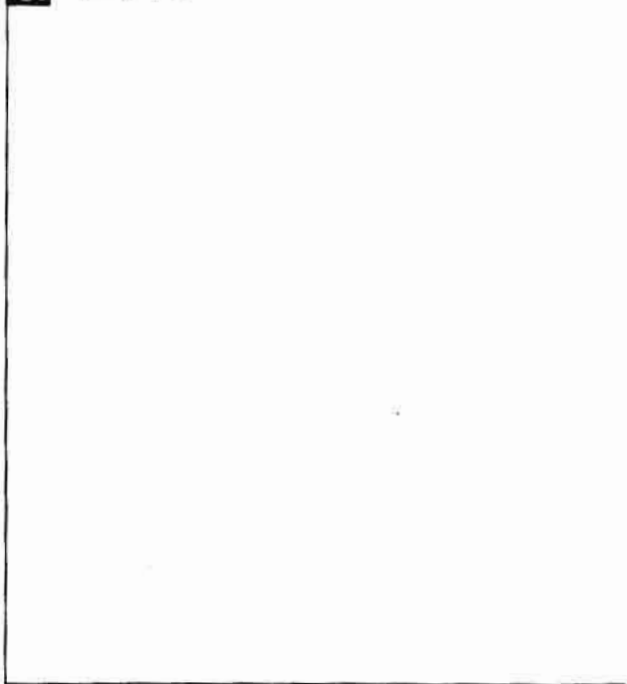
လူတစ်ယောက် ကားခေါင်းခန်းကို ဝင်ထိုင်သည်။ ရုတ်တ
ရက်မို့ မမြင်လိုက်ရ။

“အရေးထဲ”

တက္ကစီသမားများမှာ လမ်းကြိုလူတင်နေကျမို့ ထိုသို့သာ
ထင်မိသည်။ စိတ်အနည်းငယ် ပျက်သွားမိသည်။

ကားလေးက အရှိန်မှန်မှန် ပြန်မောင်းနေသည်။

xxxx

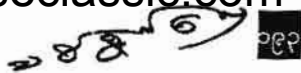

မဇ္ဈိမသွားပြီး သိပ်မကြာမီမှာပင် ပိတ်နေသောကား
တစ်စီး နောက်ဆုတ်ပေး၍ လမ်းရှင်းသွားသည်မို့ ဦးကျော်မင်းဆွေ
ဖြည်းညှင်းစွာ ကားမောင်းထွက်လာသည်။ လမ်းကွေ့လေးနား မဇ္ဈိမကို
တွေ့ရလေမလားဟူ၍ လိုက်ကြည့်မိသေးသည်။ မတွေ့တော့။

“အေးလေ . . . တက္ကစီငှားသွားတာဖြစ်မှာပေါ့၊ ရောက်ရင်
လည်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ပါပဲ”

နာရီကြည့်တော့ ဆယ်နာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်။

xxxxx

ကျော်ရဲတို့လူစု လည်တဆန့်ဆန့် ဖြစ်နေသည်။ ဒီဖက် တစ်ခြမ်းက စုံနေပြီ။ သူတို့ဖက်က တစ်ခြမ်းကလည်း အသိသက်သေ နှင့် ရောက်သင့်သူများ ရောက်နေပြီ။ အဓိကကျသူတို့ကသာ မရောက်သေး။

ကျော်ရဲ ဇောချွေးတို့ စိမ့်ထွက်နေသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း တထိတ်ထိတ်နှင့်။

“ဟေ့ကောင် ကျော်ရဲ ဖုန်းဆက်ကြည့်စမ်းပါဦး”

ဦးသဲမောင်စကား။ ကျော်ရဲက ခေါင်းကုတ်ပြီး...

“ခဏခဏဆက်လို့ ကောင်းပါ့မလား။ တော်ကြာ မယုံသလို ဖြစ်နေဦးမယ်”

“အာ... ဆက်ရမှာပေါ့ကွာ၊ ဒါက အရေးကြီးတဲ့အချိန်ပဲ”
ရဲနောင်က ဝင်ပြောသည်။

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း ဆက်ကြည့်တာပေါ့ကွာ”

ဖုန်းနံပါတ်နှိပ်လိုက်သည်။

“တူ... တူ”

ဖုန်းဝင်သွားသည်။

“လာနေပြီ ကျော်ရဲရေ၊ လာနေပြီ၊ ကားလမ်းက အခုမှရှင်း လို့၊ ဒါပဲနော် ကားမောင်းရင်း ဖုန်းပြောရတာ အဆင်မပြေလို့”

ဖုန်းချသွားသည်။

“ငါပြောသားပဲ လာနေပါပြီဆို၊ လမ်းပိတ်နေတာ၊ အခုမှ ရှင်းလို့တဲ့၊ အားနာစရာကွာ”

ကျော်ရဲစကားကြောင့် အားလုံးသက်ပြင်းချနိုင်သည်။

xxxxxx

ဖုန်းကိုချပြီးမှ ဦးကျော်မင်းဆွေ သတိရသည်။

“ဪ... သမီးရောရောက်ပြီလား မေးလိုက်ရမှာ မေး
တောင်မမေးလိုက်ရဘူး”

ဖုန်းပြန်ဆက်ရန် ပြင်သေးသည်။ နောက်မှ...

“အေးလေ... ရောက်လည်းရောက်တော့မှာပဲ၊ သမီး
ရောက်နေလို့ ဖုန်းဆက်တာဖြစ်မယ်”

စိတ်လျှော့၍ ကားကိုသာ ဂရုတစိုက်မောင်းနေလိုက်သည်။

xxxxx

“ဘယ်... ဘယ်ကိုမောင်းနေတာလဲဟင်”
 သွားရမည့်လမ်းမဟုတ်ဘဲ တစ်လမ်းမောင်းလိုင်းထဲ ချိုးဝင်
 သွား၍ မဇ္ဈရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။
 “ဒီအစ်ကိုကြီးကို အရင်ပို့မှာအစ်မလေး”
 ကားဆရာ၏စကားသံ။ မဇ္ဈ ဘဝင်မကျဖြစ်သွားသည်။
 “ဒီမှာအရေးကြီးနေပါတယ်ဆိုမှ”
 “သိပ်လည်းအရေးမကြီးပါနဲ့ ဒေါ်မဇ္ဈ။ စေ့စပ်ပွဲကို မမီတော့
 ဝါဘူး”
 “ဟင်”
 “...”
 “ကိုတင်ဆွေ”

xxxxxx

ဦးကျော်မင်း
ဆွဲကားပေါ်
မှဆင်းလိုက်
သည်။
ပြီးနောက်
ဘေးဘီဝေ
ကြည့်ပြီး . .

ဦးကျော်မင်းဆွဲ ကုလိက်ရှေ့ ကားထိုးရပ်လိုက်သည်။
ကျော်ရဲက ကမန်းကတန်း ပြေးလာပြီး တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။

“စောင့်လိုက်ရတာဦးရယ်”

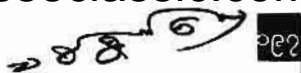
ဦးကျော်မင်းဆွဲ ကားပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။ ပြီးနောက်
ဘေးဘီဝေကြည့်ပြီး . . .

“မရွံ့ရော”

“ဟင်”

အားလုံးမျက်လုံး ပြူးသွားကြသည်။

xxxxx

“ကိုတင်ဆွေ . . . ရှင် . . . ရှင်”
 ကားခေါင်းခန်းမှ လိုက်လာသောတင်ဆွေ၊ ခုန ကားဆရာ
 တ လူတင်မည်ဆို၍ တင်လိုက်သောသူ၊ ကားလေး၏အရှိန် မြင့်တက်
 သွား၏။

“သိပ်မကြောက်ပါနဲ့ မဂ္ဂ၊ ဘာမှမလုပ်ပါဘူး၊ စေ့စပ်ပွဲမမီ
 ရဲ့ကလေးပါ”

“ဟင် . . . ရှင် . . . ရှင် ယုတ်မာလှချည်လား၊ ဘာသဘောနဲ့
 လုပ်တာလဲ”

မဂ္ဂ၏ ဒေါသတကြီးအသံ၊ မျက်ရည်များက သယ်ကမုန်း

မသိ စိမ့်ထွက်လာ၏။

“ဟား. . . ဟား ဘယ့်နှယ်ယုတ်မာရမှာလဲ ကလေးရဲ့၊ မင် ကိုယ့်ကို လုပ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း ပြန်လက်စားချေတာလေ၊ ဟဲ ဟဲ ဟဲ”

ကားက ဘယ်ကိုမောင်းနေမှန်း မသိရ။ မျက်ရည်များ ပိုးပိုး ပေါက်ပေါက် ကျလာ၏။

“ဒီမှာကိုတင်ဆွေ ဒီ. . . ဒီလိုတော့မလုပ်ပါနဲ့၊ ရှင် ကျွန်မကို အရှက်မခွဲချင်ပါနဲ့။”

“ဟား. . . ဟား ကိုယ့်အလှည့်ကျ ကြောက်သလား မဇ္ဈ မင်း ငါ့ကိုအရှက်ခွဲခဲ့တာရော မေ့သွားပြီလား။”

ဘယ်ကဘယ်လို ပြောရမှန်းပင်မသိတော့။

“ဒီမှာကိုတင်ဆွေ ရှင်ဒီလိုလုပ်တာ အဖေသိသွားမှာ မ ကြောက်ဘူးလား။”

တင်ဆွေ ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“ဘာကြောက်စရာရှိလဲ မဇ္ဈရယ်၊ ကိုယ်က မင်းအဖေရွှေ့လို့ ရတဲ့ အရှုပ်ကလေးမှမဟုတ်တော့တာပဲ၊ ဟဲ ဟဲ”

ဖြေရှင်းရန် စကားမရှိတော့။

“ကျွန်မ. . . ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မကို ပြန်ပို့ ပေးပါ၊ ရှင်. . . ရှင် လိုချင်တယ်ဆိုရင် လိုသလောက်ငွေ ကျွန်မ ကျွန်မပေးပါ့မယ်၊ အဟင့်. . . ကျွန်မကိုတော့ ပြန်ပို့ပေးပါ။”

“ဟား. . . ဟား. . . ဟား။”

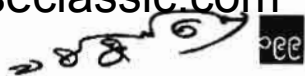
တင်ဆွေ၏ရယ်သံ။

“ဟား. . . ဟား ငွေဟုတ်လား၊ ငွေကရှာလို့ရနေတာပဲ၊ အရေးကြီးလို့လား ဟားဟား။”

တင်ဆွေ၏မျက်နှာက ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းနေ၏။

“အရေးကြီးတာ ဂုဏ်သိက္ခာ”

“ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ရှင့်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်၊ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

“နိုးနိုး ကိုယ့်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းအဖေ ဦးကျော် မင်းဆွေနဲ့ မင်းရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာ”

“အဖေနဲ့ကျွန်မ”

တင်ဆွေ ခေါင်းညိတ်သည်။

“မှန်တာပေါ့၊ စေ့စပ်ပွဲ နှစ်ခါပျက်ခဲ့တဲ့ သမီးကညာ အလိမ် အညာလေးရဲ့ အဖေဆိုတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် သနား စရာကောင်းလိုက်တာ၊ ဟား ဟား ဟား”

“အား . . . ဟား ဟား”

မဉ္ဇူ အာခေါင်ခြစ်၍ အော်ငိုမိသည်။ သူမအဖြစ်က ဖြည့် တွေးစရာမရှိတော့၊ ယခင်က လိမ်ညာခဲ့သောအကျင့်ဆိုးက ဒုက္ခ ပေးလေပြီ။

“အိုး . . . ဆယ့်တစ်နာရီတောင် ထိုးတော့မှာပဲ၊ ကျွတ် . . . ကျွတ် သနားစရာ”

ပြေး၍လည်း လွတ်မည်မဟုတ်၊ ကားပေါ်ကခုန်ချလျှင် လည်း သေရုံသာရှိမည်။ ထို့ကြောင့် . . .

“ကယ်ကြပါဦးရှင်၊ ဒီမှာ ကျွန်မကိုကားတင်ပြေးလို့၊ ကယ်ကြ ပါဦးရှင်”

“ဟင်”

မဉ္ဇူ၏ ကျယ်လောင်သောအော်သံကြောင့် တင်ဆွေ မျက်လုံးပြုးသွားသည်။

“ဟေ့ . . . ဟေ့ မအော် . . . မအော်နဲ့လေ”

ပါးစပ်ကို အတင်းလိုက်ပိတ်ဖို့ ကြိုးစားသေး၏။ အငွေ့နှင့် အနောက်မို့ မမိ။

“ကယ်ကြပါဦးရှင် . . . ဒီမှာ ကျွန်မကို ကားတင်ပြေးလို့၊

ကယ်ကြပါဦး”

မဂ္ဂု၏အော်သံကြောင့် ဘေးနား ကားများက ဝိုင်းကြည့်ကြ

သည်။

“ဟေ့ . . . ဟိုကားက ကောင်မလေးတစ်ယောက် အော်နေ

ပါလား။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သူ့ကို ကားတင်ပြေးလို့တဲ့ဟေ့”

“ဟေ့ . . . ဒါဆိုလိုက်၊ လိုက်ကြလေကွာ”

“အေး . . . လိုက်ကြဟေ့၊ သူ့ကားရှေ့ပိတ်ရပ်ကြကွ”

အားလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲ ဖြစ်ကုန်၏။

“ဟေ့ . . . ဟေ့ မအော်နဲ့လေ၊ ဟေ့ကောင် ကားမှန်တင်လေ

ကွာ”

“မှန်ပျက်နေတယ်အာစရီ”

“ဟာ”

“ကယ်ကြပါဦးရှင်”

“ကျွှီ . . . ကျွှီ”

“ဟာ”

တစ်လမ်းမောင်းလမ်းလေး ချုပ်ပွသွား၏။ ကျော်တက်သံ

များ။ ဘရိတ်နင်းသံများ။

“ကယ်ကြပါဦးရှင်”

“ကျွှီ”

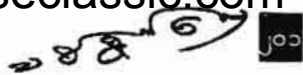
ကားတစ်စီးက သူတို့ရှေ့ ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့”

“သူ . . . သူ ကျွန်မကို အလိုမတူဘဲ ကားတင်ပြေးလို့”

မဂ္ဂု၏စကား။ အားလုံးက . . .

“ဟာ . . . ဒီကောင်အိုကြီးအိုမနဲ့ မကြကောင်းလှသည်အပ်

ကြံတယ်၊ ချက္ကား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင့်ရုပ်မို့ ထောင်ထဲမှာတောင် မမြင်စေ
နဲ့ဟေ့”

အလိုလိုနေရင်း ဒေါသထွက်တတ်သူတို့ ဟင်ဆွေအပေါ်
စုပြုံသွား၏။

“မဟုတ်. . . မဟုတ်. . . ကျွန်တော်ရှင်းပြ”

“ကဲဟာ. . . ရှင်းပြဦး”

“ကဲဟာ လုပ်ဦး”

မဇ္ဈ ကားပေါ်မှဆင်း၍ နောက်ပြန်လမ်းအတိုင်း ပြေးသွား
မိသည်။

မျက်ရည်များ၊ ဇောချွေးများ ရွဲနှစ်နေသည်။

ပြေး. . . ပြေး။ တခြားကားလည်း မစီးရဲတော့။ ဘယ်သူ့ကို
မှလည်း စိတ်မချရ။

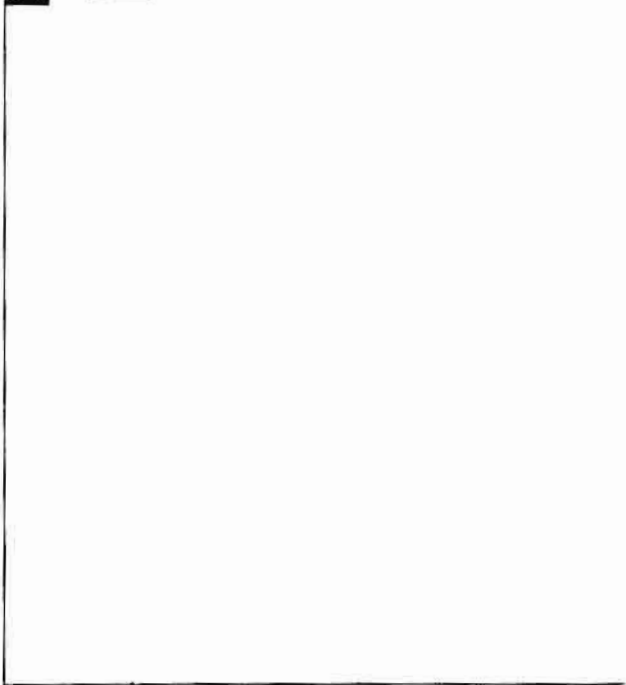
ပြေးရင်း. . . ပြေးရင်းသာ။

တင်ဆွေကတော့ ဘယ်လိုဖြစ်ကျန်ခဲ့သည်မသိ။

အရေးလည်းမကြီးတော့ ယခုအရေးကြီးနေတာက သူမ
ခြေလှမ်းများသာ။

xxxx

“ဒေါင်... ဒေါင်... ဒေါင်”

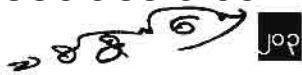
နာရီသံ ဆယ့်တစ်ချက်ကြားရတော့ အားလုံးတုန်တက်သွားကြသည်။

ကျော်ရဲ၏မျက်နှာ အပျက်ပျက်အယွင်းယွင်းနှင့် ဇောချွေးများ စိမ့်ထွက်နေသည်။ သူ့ရှေ့မှာ စေ့စပ်ပွဲစာချုပ်နှစ်ခု။

ဦးကျော်မင်းဆွေ ကတုန်ကယင်ပါ ဖြစ်နေသည်။ သူလည်း ဘာပြောလို့ပြောရမှန်းမသိတော့။ နောက်ဆုံးအနေဖြင့်သာ...

“ဦး... ဦး တောင်းပန်ပါတယ်ကွယ်”

အသံက တိုးတိုးယဲ့ယဲ့သာ။ အားလုံး ကြိတ်မနိုင်ခဲမရခြင်း

များ။ ဦးကျော်မင်းဆွေ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ ၊

“အား... ကျွတ်... ကျွတ်”

သူ့ကိုယ်သူပင် မဟန်နိုင်တော့။ အောင်သူရ ပြေးတွဲလိုက်ရသည်။ နောက် တရွပ်ရွပ်ခြေသံများ။

ကျော်ရဲ စာချုပ်ကိုယူ၍ သူ့ဖက်အခြမ်းကို လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်။ တုန်ယင်နေသောလက်ပေါ်မှကျော်၍ မျက်ရည်တို့ လိမ့်ကျ၏။

“စိတ်လျော့လိုက်ပါတော့ကွာ”

ရဲနောင်၏ နှစ်သိမ့်စကား။

“ဒီအချိန်ဆို သူကားတစ်စီးစီးနဲ့ ပါသွားပြီး ရယ်နေလောက်ပါပြီ”

မင်းမခင်၏စကားက စတင်ဆုံစည်းမှုကို အမှတ်ရစေသည်။ သူ့ကားပေါ်မှာ ပျော်၍ပါလာသောပုံရိပ်များ။ ခေါင်းပေါ်မှပန်းများ လမ်းမပေါ်ပစ်ချသွားပုံ။

“ဟား ဟား ဟား”

သူမ၏လှောင်ရယ်သံ။ ဖုန်းမြည်သံ။

“ဖုန်းလာနေတယ် ကိုင်လိုက်ပါ”

“ကဲဟာ”

“ခွမ်း”

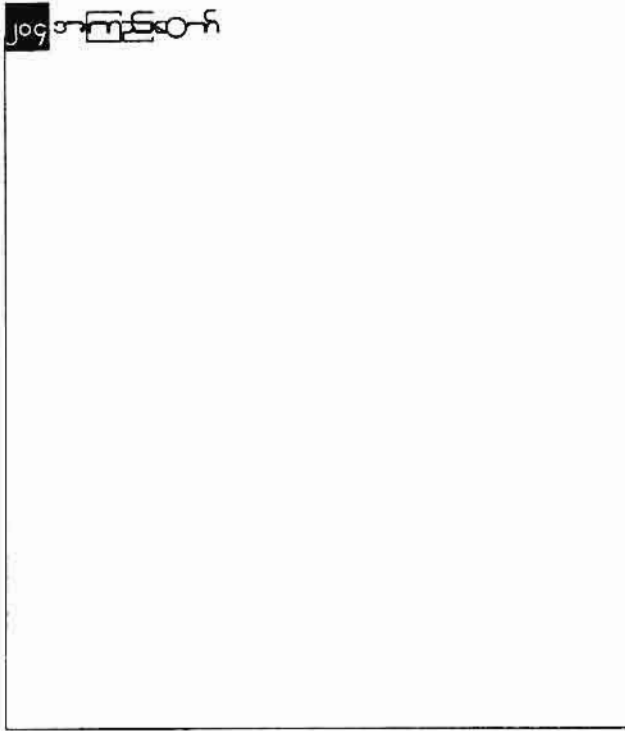
ဖုန်းကိုယူ၍ နံရံကို ပစ်ပေါက်ခဲ့လိုက်သည်။ ထိုဖုန်းကြောင့်ပင် ဤကဲ့သို့ ပြဿနာများ စတင်ခဲ့သည်မဟုတ်လား။

နောက် စာချုပ်ကိုယူ၍ အလည်တည့်တည့်မှ ဆွဲဖြုလိုက်သည်။

မျက်ရည်များ။ ရွှက်သံများ။ တုန်ယင်နေသော...

xxxx

“လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသော တယ်လီဖုန်းသည်”

လမ်းဘေးဖုန်းမှ ဖုန်းခေါ်သော်လည်း ဖုန်းမကိုင်တော့။ မဇ္ဈ ပို၍ငိုမိသွားသည်။ မျက်ရည်များ၊ ချွေးများ၊ ဝတ်ကောင်းစားလှနှင့် သူမပုံမှာ အရူးတစ်ယောက်လိုဖြစ်နေလေပြီ။ တယ်လီဖုန်းပြန်ချပြီး ရောက်လိုရောက်ငြား ပြန်ပြေးမိသည်။ လူများ သူမကို တအံ့တဩ ကြည့်ကြသည်။ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။

“ပြေး... ပြေး”

ထိုမှတစ်ပါး မတတ်နိုင်။ စီးလာသော ဒေါက်ဖီနပ်ကလေး လွင့်ပျံသွားသည်။

နောက် ကတ္တရာလမ်းပေါ်မှ ခြေလှမ်းများ။ ခြေဖဝါးသို့
စူးဝင်လာသော ခဲစများ။ သူမ နာကျင်မှုကိုပင် ခံစားရပုံမပေါ်တော့။

ပြေးနေတုန်း... .

ပြေးနေတုန်း

တစ်နေရာရာရောက်ရန်သာ

ပြေးနေတုံး။

ခြေဗလာ ခြေဖဝါးမှ

သွေးတို့

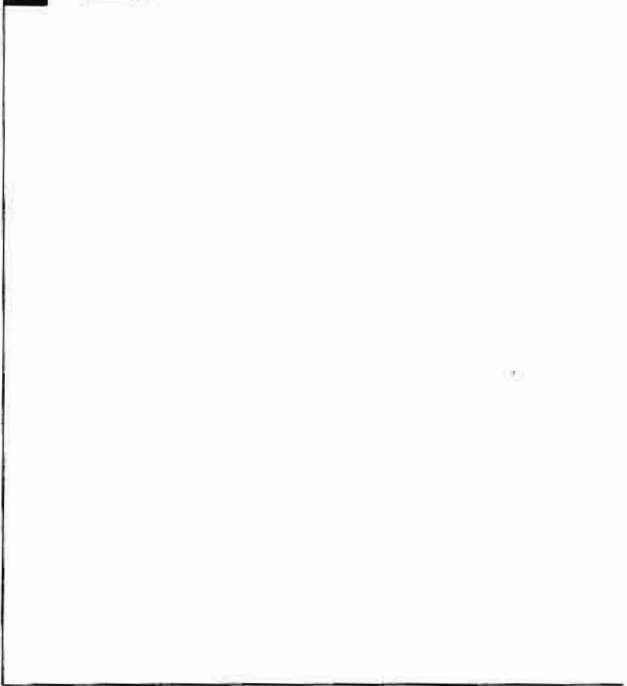
ရဲခနဲ။

သို့သော်

သူမပြေးနေဆဲ။

xxxx

လေပြင်းကြောင့်လှုပ်ဆို့ပါတော့။
 လေပေါ်မှာ ရွက်လွင့်နေတဲ့သစ်ရွက်လှေ။
 လေရိုင်းကြမ်းတယ်လို့ဆိုဆို။
 လွင့်ချင်ရာလွင့်နေတာ။
 ဒါကို သူက ရွက်လွင့်သတဲ့။
 ဘယ်မှာနားခိုရမယ်ဆိုတာရော သိရဲ့လား။
 သစ်ရွက်လှေ။
 ဆက်. . . ရွက်လွင့်လိုက်ပါဦးလေ။

xxxxx

တုန်ယင်မောဟိုက်နေသော မိန်းမပျိုတစ်ယောက် ခန်းမထဲ ဝင်လာသည်။ ခြေဖဝါးမှာလည်း သွေးတို့ချင်းချင်းနီလို့၊ သူမ၏ ခြေလှမ်းတိုင်း သွေးစတို့ လွင့်ကျန်ခဲ့သည်။

ခန်းမထဲတွင် ဘယ်သူမှမရှိတော့။

သူမ၏မျက်နှာပေါ် မျက်ရည်လား၊ ချွေးတွေလားမသိ။ သူမ၏မျက်နှာကလည်း သွေးပျက်နေသူတစ်ယောက်လို ပျက်ယွင်းနေသည်။ အသက်ရှူသံလား၊ ရှိသံလားမသိ။ ခပ်ပြင်းပြင်းကြားရသည်။

ဘေးဘီဝေကြည့်သည်။ လှုပ်ရှားမှုပင် မမြင်ရတော့။

သူမ သတို့သမီးထိုင်ရမည့်နေရာတွင် ထိုင်လိုက်သည်။
သူမ၏ရှေ့တွင် နှစ်ပိုင်းပြထားသော စေ့စပ်ပွဲစာချုပ်၊ သတို့
သားနေရာတွင် လက်မှတ်။

“.....”

ရွှိက်သံများ။ နင့်သီးသောရွှိက်သံများ။

သူမစာရွက်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ နောက် ဖွင့်လျက်သား
ဘောပင်နှင့် သတို့သမီးနေရာ တုန်ယင်စွာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်သည်။
သူမလက်တို့ ပြင်းထန်စွာ တုန်ယင်နေသည်။

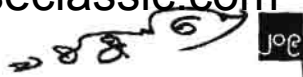
နောက် ထိုစာချုပ်အပြုကိုသာ ရင်၌အပ်၍...

“.....”

ရွှိက်သံများ။ မည်သူကများ ကြားနိုင်မည်နည်း။

XXXXX

မိသားစုလိုက် နိုင်ငံခြားထွက်သွားသော အိမ်တစ်လုံးဆီသို့ စာအိတ်တစ်ခုရောက်လာသည်။

သို့သော် စာလက်ခံမည့်သူမရှိ၍ စာပို့သမားလေးက မည်သူ့ကိုပေးရမုန်းမသိတော့။

စုံစမ်းတော့လည်း . . .

“သူမိဘတွေက ထွက်သွားတာကြာပြီ၊ ကောင်လေးကတော့ မနေ့တစ်နေ့ကပဲ လိုက်သွားတယ်၊ သူဦးလေးက ပါသွားလား၊ နေခဲ့လားမသိဘူး၊ ဒီမှာတော့ မတွေ့တော့ဘူး။”

စာပို့သမားလည်း ယောင်လည်လည်နှင့် ကာလုပ်ရမုန်း

မသိ၊ ထို့ကြောင့် မူရင်းပို့ သည့်နေရာသို့ ပြန်ပို့ပေးလိုက်သည်။
 သို့သော် လိပ်စာမှားနေသည်ဆိုကာ ပြန်ရောက်လာသည်။
 ထိုစာအိတ်ကိုဖွင့်ကြည့်တော့ ဧရာဝတီ စာချုပ်တစ်ခု။
 သတို့သား၊ သတို့သမီး လက်မှတ် အပြည့်အစုံပါသည်။
 သို့သော် အလယ်တည့်တည့်နားက အစအဆုံး စုတ်ပြနေ၍
 တစ်စုံတစ်ယောက်က အသေအချာ ပြန်ကပ်ထားပုံမျိုး။
 ထိုစာအိတ်ကိုပင် လက်ခံမည့်အိမ်ရှင် ပြန်ရောက်လာလျှင်
 တွေ့လိုတွေ့ငြားအိမ်၏ စာတိုက်ပုံးတွင် ပလတ်စတစ်အိတ်နှင့် ထုပ်၍
 သေချာစွာထည့်ထားပေးလိုက်လေသည်။

လ : စာ : စွာ ကြို : စာ : လှ က်

အကြောင်း

